

NNCL452-350v2.0

DALE AVERY

Han Solo és a fejadászok

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Dale Avery

Han Solo and the Bounty Hunters

A Wallace Book published by Pendragon Books Ltd.

Copyright © 1978 The Star Wars Corporation

Fordította Nyulászi Zsolt

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát!

All rights reserved!

A címlapon Boros Zoltán és Szikszai Gábor festménye

Tipográfia: Marjai Csaba

Műszaki szerkesztés: Adamov András

Hungarian translation © 1992 Nyulászi Zsolt

Hungarian edition © 1993 Valhalla Páholy Kft.

Az AVALON kiadói csoport tagja

ISBN 963 7632 25 5

VP-SF-250393-48.15.22

A kötet kizárólagos terjesztője a TóthÁgas Könyvterjesztő Kft.

1047 BUDAPEST, Perényi Zsigmond u. 15.

Kiadja a Valhalla Páholy. Felelős kiadó: Novák Csanád ügyvezető igazgató. Felelős szerkesztő: Halmos Ferenc. Művészeti igazgató: Marjai Csaba. Korrektor: NWA1 rendszer. Szedés, tördelés: Valhalla Páholy Kft. A nyomdai munkálatokat az Alföldi Nyomda végezte. A nyomdai megrendelés törzsszáma: 8414.66-14-2. Felelős vezető: György Géza. Terjedelem: 19 ív.

Készült Debrecenben, az 1993. évben.

ELSŐ FELYEZET

Han Solo elégedetten szemlélte a *Millennium Falcon*. Az űrhajó ütött-kopottnak tűnt; ócskábbnak, mint valaha, de legalább ismét működőképes volt. Pedig a legutóbbi kaland, a Quaron III-mon, igencsak megviselte az öreglányt! A koréliei nem emlékezett olyan esetre, amikor ennyire közel jártak ahhoz, hogy a *Falcon* egyszerűen szétessen alattuk. Tönkrement a motorok hűtőrendszere, a védőpajzs-generátor, hogy a kisebb hibák tucatjairól már ne is essék szó.

Hatalmas termetű vuki elsőtisztje, Csubakka halk morgással adta tanújelét örömeinek. Mindketten jól emlékeztek még az izzasztó pillanatokra, amikor birodalmi tengerészgyalogosok támadtak rájuk. A hajót ért minden egyes sérülés olyan fájdalmat okozott nekik, mintha bizony ők maguk sebesültek volna meg. És a *Falcon* most itt állt előttük – újra egészségesen.

– Ennek a Grittnek arany a keze – méltatta Han a mocskos, sárga kezeslábast

viselő köpcös kis emberkét. – A legkülönb szerelők egyike a Galaxisban... de ebben a szektorban biztos! Remekül helyrehozta az öreglányt, igaz Csubi?

Ez persze erős túlzásnak számított, hiszen a munka oroszlánrészét Solo és elsőtisztje végezték, Gritt csak az értékes műszereket és a kényes javításokhoz elengedhetetlenül szükséges speciális szaktudást biztosította.

A vuki mégis hevesen bólogatott.

A sárga ruhás emberke befejezte a fúvókák vizsgálatát, és intett, hogy minden rendben: nem akadt hajszáltrepedésekre. Félretolta a műszerkocsit a rajta elhelyezett hiperérzékeny anyagszerkezet-tesztelő műszerrel együtt, és feléjük indult.

– Nos, Solo – tárta szét a karját – kész a nagyjavítás. Minden klappol, minden dohog... már aminek itt dohognia kell!

– Köszönöm – bólintott a kapitány, és egy köteg gyűrött bankót húzott elő a zsebéből. Átnyújtotta.

– Tudom, hogy nem vagy megfizetve, cimborá!... Csak hát nincs több. Írd a többihez, majd egyszer megadom!

Gritt lemondón legyintett.

– Ugyan Solo, ne ugrass! Húsz esztendei kényszermunkától mentettél meg. Már az ítéletet is meghozták!

A koréliei a fejét rázta.

– Nem, nem Gritt! Az az ítélet meg sem született volna, ha nem citálom a nyakadra a Birodalmat.

– Hagyd el Solo, én voltam az ostoba; én szabadítottam őket rád!

A kapitány – nagyon bölcsen – eltitkolta a kis ember előtt, hogy az a személy, aki egykor rendőrkézre adta, azonos azzal, mint aki alig egy hónappal ezelőtt a szabadonbocsátását is elintézte. Az illetőt úgy hívták: Go Rien Moss, és fejedelm volt. Nem is akármilyen: birodalmilag kiképzett fejedelm! A második legjobb a szakmájában - legalábbis ezt állította magáról.

Ezidőtájt valahol a kormányzóság épületében tartózkodott, ahol meglehetősen kényes feladatnak tett eleget: kémkedett egy magasrangú hivatalnok után. Nos, kár is lenne tagadni, kíváncsiságának tárgya maga a kormányzó volt: Virgill-szektor törvényesen megbízott, legfőbb feje.

Han keserűen gondolt rá, milyen szép is lenne, ha egyszer végre cipészekkel, vagy szabókkal kerülne nézeteltérésbe, és nem efféle nagymenőkkel! A dolog ugyanis úgy állt, hogy a fejedelm hazaárulással vádolta a kormányzót. Persze az úgy korántsem ilyen egyszerű...

Úgy kezdődött – legalábbis Han Solo így hallotta –: hogy a Birodalom első fejedelme, valamely ismeretlen okból meggyilkolt egynéhány katonát, és egy pár magas rangú hivatalnokot, majd meglépett a császárvárosból. A vezérkar – mit volt mit tenni utána küldte a Másodikat (Go Rien Moss-t), hogy csípje nyakon. Végül is a Quaron III-mon sikerült a nyomára akadnia, ahol legnagyobb szerencsétlenségére Han Solo is tartózkodott. Go Rien rendkívül nyomós érvekkel (jórészt zsarolással) rávette a kapitányt, hogy szegődjön mellé és játssza el a csalétek szerepét. Eddigre az Első, aki inkognitóban utazott, már a bolygó helytartójává küzdötte fel magát, és üldözői ellen nem ártotta a rendelkezésére álló birodalmi erőket is bevetni.

A kibontakozó csetepatéban Han Solo és Go Rien csak fél sikert aratott. Elcsípték és megölték az Első jobbkezét, az Erő sötét oldalát használó Russ-t. Ám maga a főellenség elkötötte Go Rien hipermodern űrhajóját, a Vihart, és meglógott. Itt, a Virgillen remélték fellelni a nyomát. A pecsét, amit egy áruló okiraton találtak, azt bizonyította, hogy a bolygó kormányzója szintén lázadó. Go Rien magas szinten irányított, belső, katonai puccsra gyanakodott, melynek célja, magának a Császárnak a meggyilkolása, majd egy újabb, még sötétebb eszméken nyugvó Birodalom megalapítása.

Han Solo-t az egész történetben két dolog aggasztotta igazán. Egy: mi keresni valója ebben neki, amikor utálja a Birodalmat – mindig is utálta! Miért óvna a biztonságát? Kettő: még ma sem tudta biztosan, vajon igaz-e az egész sztori, vagy

pedig egy újabb szeniális trükk áldozatául esett: nincs is Első és Második, csak az egyetlen Go Rien Moss, aki mindkettő szerepében tetszeleg, így használva fel Han Solót saját sötét céljai érdekében.

A koréllait töprengéséből Gritt segédjének kiáltása riasztotta fel:

– Hajó érkezik a dokkba! Rádióon bejelentkezett: a Kefehajú az!

– Go Rien? – lepődött meg Solo – Hiszen gyalog ment el, mibe keveredett már megint?!

A többiek felismerték a kérdés költői mivoltát, és bölcsen hallgattak.

Rövidesen egyre erősödő zúgást hallottak a fejük fölül, ami Hanban alapos gyanút ébresztett.

– Figyelj, Gritt – szólt oda a szerelőnek – hallod ezt a beteges fúvóka hangot? Én nem tudom miféle hajót szerzett már megint a Kefehajú, de hogy nem valami luxusjacht, abban biztos vagyok!

A valóság azonban felülmúlta a képzeletüket. A dokk fölé egy meglehetősen testes – a *Falconnál* jó tízszer nagyobb – teherhajó úszott be. Rozsdás, hiányos burkolata alól csövek, kábelek lógtak-lengtek a menetszélben akár holmi zászlók. Több helyütt füstcsíkok törtek elő a repedéseken.

– Ez micsoda?! – mutatott Solo tanácstalanul a magasba.

– Azt nem tudom – rázta a fejét Gritt – csak azt, hogy mi volt: egy B8-as tehervontató. De ez már nagyon régen lehetett!

– Ha abból a B8-as szériából való, amiről én hallottam – hitetlenkedett a koréllai – akkor különösen értékes, antik darabbal állunk szemben. Nem gondoltam volna, hogy egy Go Rien kaliberű alak öreg járgányok felújításában leli örömét.

Csubakka morogva adott hangot azon véleményének, hogy szerinte valami egészen másról lehet szó; és hogy a felújítási munkálatok is – félő – nem egyedül a fejvadászra várnak.

A további találgatásoknak gátat szabott az éktelen hangzavar, ami az érkező teherhajó landolásával járt. Solo erősen remélte, hogy nem ez lesz az a pillanat, amikor az öreg teknő felmondja a szolgálatot és rázuhan a felújított *Falconra*.

Mikor elült a felkavart por és véget ért a dübörgés, többé senki nem hitte volna, hogy a dokkban yeszteglő B8-as az elmúlt évszázadban még repült. A nyikorogva leereszkedő rámpa tetején feltűnt a szőke, sörtehajú férfi.

– Üdvözlöm Han Solo! – kiáltott le – Mit szól az új hajómhoz?

Han vállat vont.

– Maga tudja Go Rien; nekem a Vihar valahogy modernebbnek tűnt!

Az újonnan érkezett lesétált a rámpán.

– Csak vicceltem Solo; valójában magának hoztam.

– Szép ajándék! – méltatta a kapitány – Ugye, nem költött rá sokat?

A másik legyintett.

– Úgyszólván ingyen volt!

– Nem lehetett elég olcsó – mormolta a kapitány az orra alatt, ám hangosan nem fűzött több megjegyzést a dologhoz, nem akarta megsérteni az ajándékozót.

Mikor mindannyian összegyűltek a dokk apró társalgójában, a kopott plasztik asztal körül, a fejvadász részletesebb információkkal is szolgált.

– Ez a B8-as vontató további terveim megvalósításának elengedhetetlen kelléke.

– Ezt örömmel hallom – szúrta közbe Solo. – Ki fogja vezetni?

– Maga!

– Azt nem! – rázta a fejét tiltakozóan – Én inkább, majd követem magát a *Falconnal*... biztonságos távolságból.

– A két javaslat közel egy és ugyanaz – biztosította nyugodt hangon a kefehajú.

– Nem látom be, miként lehetséges ez? – értetlenkedett a kapitány, cseppet sem elítélhető módon, hiszen a lehetőség, amit a fejvadász vázolt, legvadabb rémálmaiban sem fordulhatott volna elő.

– Úgy, hogy a B8-ast egybeépítjük a maga hajójával.

– Márhogy a *Falcont*? – igyekezett bizonyosságot nyerni, mielőtt még mellbe lövi ezt az embert.

A kefehajú bólintott.

A szobában tartózkodók valami dühkitörést vártak volna, a haragjában elvörösödő kapitánytól, ám az végül is csöndesen szólalt meg.

– Maga nem normális Go Rien!

A másik a kettőjük között már szállóigévé vált szavakkal felelt.

– Már többen említették!

A koréliai kényszeredetten elmosolyodott; mire a fejedő megajánlta.

– Nézze Solo – kezdte –, hadd magyarázzam meg a helyzetet! Nem annyira súlyos, mint maga gondolja. Az a lényeg, hogy meg kell szereznünk egy állami fuvar, amit a Virgill kormányzója ad ki. Ha a *Falcon*-nal jelenünk meg, nemhogy a megbízatást veszítjük el, de le is tartóztatnak bennünket. Ne feledje, hogy a fickó szövetségese az Első-nek: azaz valószínűleg mindent tud magáról és a hajójáról.

– Na de ez az ócskaság – bökött ki Han az ablakon túlra. – Nem vásárolhatott volna valami üzemképesebb példányt?

A kefehajú széttárta a karját.

– Ennyi pénzem volt – felelte. – A többi a hajómon tartottam; úgyhogy az most az Elsőt gazdagítja.

A kapitány lemondón legyintett.

– Na halljuk a részleteket! De ne bízsa el magát, a végén valószínűleg nemet fogok mondani.

A fejedő folytatta.

– Szaglászta a kormányzóságon: Az Első itt járt, de már tovább is állt. Sajnos nem tudtam meg, hova. Annyit azonban sikerült kiszimatolnom, hogy a közelmúltban, valami rablótámadás során kifosztottak egy állami szállítmányt. A támadás módja, a pontos időzítés, a nagy hatóerejű fegyverek mind alátámasztják a gyanúmat.

– Miszerint? – sürgette Han.

– Miszerint a rablást áruhás birodalmi rohamosztagosok hajtották végre.

A koréliai szemében érdeklődés csillant.

– Ez valóban elég gyanús! – értett egyet, – Mit fuvaroztak?

– Építőanyagokat! – vágta rá Go Rien olyan hangsúllyal, mintha bizony legalább kábítószerrel lenne szó.

Solo némileg elkedvetlenedett.

– Ami azt illeti, valami komolyabbat vártam – közölte.

– Komolyabbat?! Ennél komolyabbat nemigen lehetne elképzelni Solo! – csattant fel a másik. – Éppen az a lényeg, amit maga komolytalannak érez! Gondoljon csak bele: minek rabolnának áruhás rohamosztagosok afféle értéktelen holmit, mint az építőanyag?!

– Nyilván építkeznek – vélte Solo.

– Így van! Mégpedig titokban, különben vásárolnák a hozzávalókat!

– Azaz?

– Azaz ráakadtunk az Első nyomára; építi az új bázisát!

– Logikusan hangzik – bólintott Han. – Azonban ahogy megleltük, nyomban el is veszítettük, hiszen nem tudhatjuk melyik bolygóra vitte az árut.

– Még nem tudjuk – nyomta meg a szót Go Rien – De tudni fogjuk! Csapdát állítunk neki!

Han Solo fejében veszettül forogtak a kerekek.

– Állj! – kiáltott fel. – Azt hiszem sejtem, mire készül Go Rien! Mi szállítjuk a következő adagot, az áruhába bújtatott *Falcon*-al. Megvárjuk míg kifoszt bennünket, majd egyszerűen kilessük, hogy hova viszi a cuccot!

– Pontosan – bólintott elismerően a fejedő. – És most legyen okos Han Solo; azt is tudja, hogy mit fogunk fuvarozni?

A kapitány résnyire húzott szemekkel töprengett.

– Építőanyagot nyilván nem, mert akkor semmi értelme nem lenne a kérdésének. Lássuk csak – gondolkodott hangosan – mi kell még az építkezéshez?

Rövid szünetet tartott, a másik szinte látta, ahogyan odabent a fejében füstölnek

az agy kerekei.

– Megvan! – kiáltott fel végül. – Munkaerő! Persze munkásokat nem vihetünk, mert azokat nem fuvarozzák bolygóról-bolygóra. Az övén sem igen akadhat szabad kéz, hiszen többé-kevésbé lakatlan bolygót kellett választania, hogy titokban tarthassa a kis magánberuházását.

Elhallgatott.

– Tudom, mit fogunk szállítani, Go Rien – közölte kis szünet után. – Munkadroidokat!

– Gratulálok, Han Solo! – vigyorgott a Kefehajú. – Erre kevesen jöttek volna rá! Han figyelmen kívül hagyta a dicséretet; homlokát gondok szülte ráncok szabdalták.

– De mondja csak, honnan kerítünk ennyi gazdátlan munkadroidot? – firtatta.

– Abból a szállítmányból, aminek a fuvarozási jogát meg kell szerezniük – mosolygott a fejedő.

Han elismerően biccentett.

– Maga zseniális. Go Rien! Örült, de zseniális!

– Köszönöm – bólintott a másik. – Merre jár most Scarpa felügyelő? Szükségünk lesz a segítségére, hogy bejussunk a kormányzóság számítógépébe, és felírjuk magunkat a megbízható fuvarosokról nyilvántartott listára.

– Kihallgatást kért a kormányzótól – felelte Solo –, úgy emlékszem, mondani készül neki valamit.

Scarpa hadnagy belépett a kormányzóság hatalmas műmárvány kapuján. A tágas csarnok padlóját a szektor kőintarziával kirakott csillagtérképe díszítette. Pompás egyenruhába öltöztetett portás lépett elé, és a lépcsőkön álló feketepáncélos katonák figyelme is ráirányult. A fegyvercsövekkel egyetemben.

– A belépési engedélyét kérem! – közölte az egyenruhás férfi.

Scarpa tekintete megakadt az arany sújtásokon és paszományokon.

– Szép az egyenruhája – dicsérte meg.

– Tudom – bólintott a másik. – Kérem az engedélyét!

– Jól van na! – háborodott fel az exőrmester – Nem akartam én beszélgetni magával!

Azzal átnyújtotta a pecsétetes okiratot. A portás szeme végigfutott a sorokon.

– Személyes audencia?! – lepődött meg. – Nem irigylem magát – érződött némi együttérzés a hangjában.

– Magam kértem – világosította fel a felügyelő.

– Akkor maga nem normális – dörmögte az orra alatt az egyenruhás; de a továbbsiető Scarpa ezt már nem hallotta.

Nem lepődött meg azon, hogy a kormányzó első kérésre fogadta – a történetek után ezt természetesnek vette. Fel volt készülve arra, hogy keresztkérdésekkel fogják ostromolni, hogy felváltva fenyegetnek és ígérgetnek majd neki. Ám jól tudta: mindez hatástalan lesz, hiszen ő már előre elhatározta, hogy mit fog mondani; mint ahogy azt is, hogy mit nem!

Ismerte a járást, volt már itt egyszer, hasonló alkalomból – előre örült, hogy mennyire másként fog most minden történni, mint annakidején.

A kormányzó szobáját igazi fából készített, belül vastagon kárpitozott ajtóval választották el a folyosótól. A faragások nagy emberek nagy tetteit mutatták be – mintegy sugallva: hozzájuk hasonló tekintély dolgozik odabent.

Scarpa biccentett az őrt álló katonáknak, majd bekopogott.

– Igen; ki az? – reccsent egy hang a falhangszóróból.

A hadnagy megköszönte a torkát.

– Hm, Scarpa hadnagy vagyok!

– Hadnagy?! A legutóbb még mintha őrmester lett volna?! – vont a felelősségre a hang.

– Azóta, izé, előléptem, uram!

– Igen?! Na ne mondja! A felügyelő zavarba jött.
– Szóval, izé... uram, bemehetnék?
– Jöjjön csak őrmester! – egyezett bele a másik, és az ajtó halk zúgás kíséretében már fel is tárult.
Rendkívül gazdagon berendezett dolgozószoza húzódott meg mögötte. Mindenütt színarany szobrok, felbecsülhetetlen értékű bútorok, az efféle holmik mindig elbizonytalanították Scarpát.
– Nos Scarpa – szólalt meg az íróasztal mögött ülő tekintélyes, elhízott férfi –, mit akar?
– Mondanék magának valamit – kezdte a belépő elszántan, de aztán elakadt: valahogy nem jött ki a száján az a néhány szó, amiért elgyalogolt ide. A kormányzó előrehajolt, kopasz feje búbján megcsillant az ablakokon betűző napfény.
– Hadd halljam Scarpa, bökje már ki, mit akar!?
Nem, nem volt képes kimondani.
– Semmit – dadogta. – Csak, gondoltam, illene jelentkezniem, mert hogy, szóval, tudja elrabortak!
– Tudom – felelte közömbösen a másik. – Mit kíván nekem elmondani az ügyről, őrmester?
– Hát – bizonytalanodott el végképp a felügyelő –, valójában, azt hiszem, semmi különösezt.
– Sejtettem – bólintott a kormányzó és méginkább előrehajolt.
– Tudja Scarpa, már mondtam magának, de ezúttal megismétlem: az a baj magával, hogy maga egy szar alak!
Puff!
A felügyelő lesújtva érezte magát – nem hitte volna, hogy ez a mondat megismétlődhet. Pontosabban azt, hogy a kormányzó szájából fog elhangzani. Talán még igyekezett volna néhány szóval csorbítani a történetek életét, de a kormányzó felpattant ültéből – a súlyos szék felborult – és üvöltöni kezdett.
– Ki van rúgva a rendőrségtől, Scarpa! Takarodjon! Kifelé! – mutatoujja az ajtóra meredt. – Tűnjön innen!
Az immáron ex-rendőr kitántorgott a szobából.
Melory Larso Rogow, Virgill kormányzója kishíján hanyatt esett, mikor visszaülni készült a felborult karszékbe. Átkozódott, csöngtetett a titkár után.
– Küldje ide nekem azonnal Mort-ot! – parancsolta, amikor az alkalmazott feltűnt az ajtónyitásban.
Mort alacsony, vékonyka, középkorú fickó volt. A kormányzó abszolút bizalmi embere. Foglalkozására nézve sokan egyszerűen orgyilkosnak titulálták. Nem sokat váratott magára, öt perc múltán már be is lépett a díszes ajtón.
– Mort! – vetette oda neki Melory Larso Rogow, mellőzve a köszöntést. – Miért fizetlek én téged?
– Azért uram – felelte az apró, rókaarcú férfi –, hogy teljesítsem *speciális* kívánságaidat.
– És mondd csak Mórt, jól megfizetlek?
– Nem panaszkodom, uram.
– Akkor teljesítsd egy újabb kívánságomat: öld meg azt a barmot, aki előtted lépett ki az ajtón!
Mort ravaszul elmosolyodott.
– A titkárt, uram?
Virgill kormányzója felmordult.
– Ne játssz velem fickó, mert helyben megfelezem a béredet! Persze, hogy nem a titkárt; Scarpát, azt a barom kis rendőrt!
– Igenis uram! – bólintott az orgyilkos, és távozott a szobából.
Melory Larso Rogow elégedetten dőlt hátra a karszékben, és a csillogó, széles, ékköves aranygyűrűket forgatta az ujjain.

Marl, a Pöröly nevű csillagromboló egykori elsőtisztje, napok óta egyre fokozódó nyugtalanságot érzett. Virgill külvárosának egyik lerobbant csellójában támasztotta a falat, várva, hogy felszabaduljon végre valamelyik asztal, ahová leülhetnek, ő és két medve termetű kísérője.

Hetek teltek el azóta, hogy elveszítették az apró, rájaformájú űrhajó nyomát, és azóta bizony – jobb ötletük nem lévén – a várost járták, hátha ráakadnak valamire, vagy valakire, aki segítségükre lehet. Iszonyatosan fárasztó tevékenység volt ez, és mivel semmit sem találtak, az idő múlásával egyre közelebb került annak a lehetősége, hogy végleg nyomát vesszék a fejedásznak.

– Ebből elég! – mordult fel az egyik óriástermetű tengerészgyalogos, és dongó léptekkel a legközelebbi asztalhoz sietett. Megragadott egy széket, és egyszerűen kirántotta a rajta terpeszkedő testes, alvilági alak alól. Az hatalmasat esett a kemény fémpadlón.

– Tűnés innen! – javasolta a tengerészgyalogos. – Le akarunk ülni!

A földön vergődő alak társa felpattant a székéről, és fegyvere után kapott. A katona azonban résen volt: első rúgása kiverte a fickó kezéből a pisztolyt, a második pedig magát a meglepett alakot repítette egész a túlsó asztalig.

Ezzel aztán véget is ért a nézeteltérés, mert a két bűnöző hangos méltatlankodás kíséretében elkotródott.

Marl és két embere helyetfoglaltak a megüresedett asztalnál. Az ifjú mosolyogva nézte a medvék szedett-vedett ruházatát. Egy részét utcai ruhák komikus egyvelegéből, más részét a terepszínű tengerészgyalogos egyenruha felismerhetetlenségig rongyos darabjaiból állították össze.

– Uraim – kezdte Marl, aki ügyelt rá, hogy semmi áruló jele ne látszék annak, hogy ők valójában egy birodalmi alakulat maradéka.

– Attól tartok, elkönnyvelhetjük, hogy a fejedászt elpuskáztuk. Más úton kell továbbhaladnunk. Egyetlen embert ismerünk; akivel kapcsolatban állt: azt a csempészkapitányt. Hogy is hívják?

– Han Solo – sietett segítségére az egyik katona.

– Han Solo, hm... nos őt kell megtalálnunk. A hatodik érzékem azt súgja, most is itt van valahol, a közelben.

Eltöprengett, lehunyta a szemét, aztán hozzátette.

– Valahol nagyon közel!

A hangos szisszenéssel feltáruuló bejárati ajtó nyílásában tucatnyi rosszarcú férfi tűnt fel. Vezetőjük földigérő, kopott, barna bőrkabátot viselt; mellette az az elhízott férfi tüsténkedett, aki alól a medve kirántotta a széket. A társaság egyenest a csehó közepére sereglett, miközben a dagadt élénken mutogatott Marlék asztala felé.

Az egyik tengerészgyalogos – mintha csak ásítana – a szájához emelte kezét, és halkán beleszólt a tenyerében lapuló kommunikátorba:

– Medve-1 hívja Medve 2-öt és 3-mat!

A két másik csoport nyomban visszajelentkezett.

– Gyertek a B118 és a B63-as utca sarkán álló csehóba. A hely neve: Elektrosokk. Móka van!

A többiek biztosították, hogy imádnak verekedni, és percek alatt a helyszínen lesznek.

A bőrkabátos és kísérete már odaléptek melléjük. A férfi közvetlen Marl előtt cövekelt le, míg a többiek legyező alakzatban szétnyíltak, félig körbevéve az asztalt.

– Nem tetszik a pófád! – közölte a bőrkabátos Marl-lal.

– Nos, ez kölcsönös. – felelte az ifjú.

Az idegen lehajolt, egészen közel az áruhás flotta-tiszthez.

– Nem vagy józan, öcskös! Balhét akarsz?! Na kérjél szépen bocsánatot, és tűnés az asztalunktól!

Ekkor emberei, mintha csak jelszóra tennék, mind késeket, lézervágókat, durungokat szedtek elő ruházatuk redőiből. De az áruhás tengerészgyalogosok figyelmét nem kerülték el a vászon alatt lapuló komolyabb fegyverek sem.

Marl felemelkedett, közel egymagyas volt a bűnözővel.

– Ha megengedi, én félreállnék – közölte, majd a medvékre mutatott. – A problémáit rendezze az embereimmel.

A fickó révetegen nézett rá egy ideig, majd meglepően gyors mozdulattal állcsúcson vágta a fiút.

Aki hanyatt zuhant a székére, majd onnan a földre. Feje zúgott, szája szegletéből keskeny vérpatak szivárgott – vas ízt érzett a nyelvén.

A medvék talpraszökkentek, egyikük felkapta a súlyos fémasztalt, és a támadók közé hajította. A másik egy-egy plastik-székét ragadott, azzal csepülte a közelebb merészkedőket. Ám a kedvező kezdet jóval aggasztóbb folytatásba fulladt: a banditák egytől-egyig pisztolyt rántottak, és gondolkodás nélkül tüzet nyitottak a gyakorlottan fedezékbe vetődő tengerészgyalogosokra.

Marl azon vette észre magát, hogy a veszettül lövöldöző ellenséges csoport kellős közepén toporog, egymagában. Szerencséjére azonban őt nem tartották igazi ellenfélnek, ezért egyik bűnöző sem célzott rá.

Eddigre már a két katona is viszonzta a tüzet, és mivel a csehó füstös levegőjét lézersugarak szabdalták, az egyéb vendégek is bekapcsolódtak a tűzpárbajba – a banditák oldalán. Úgy tűnt sugárfegyver errefelé mindenkinél akad!

Bizony szorult helyzetbe kerültek. A medvék hiába céloztak halálos pontossággal, a túlerő több mint tízszeresnek bizonyult. Szinte mozdulni sem voltak képesek szűkös fedezékük takarásában.

Amikor megérkezett a következő tengerészgyalogos páros. Mivel odakintről már észlelték a tűzharc felvillanásait és a velejáró pulzáló sívítást, eleve jól begyakorolt rajtaütő-technikát alkalmaztak, egyenesen az ablakon keresztül hatolva be a helyiségbe.

Megjelenésük fejtelenséget és riadalmat szült az ellenség soraiban. Hiába: nem katonák, csak egyszerű gengszterek voltak. A nagy hatóerejű gyalogsági fegyverek komoly aratást vittek végbe közöttük. Hát még amikor a következő két medve is megérkezett. A berendezést folyamatos, nagyenergiájú lézernyalábok szabdalták apró szilánkokra, a katonák – immár hatan – gyűrűt alkotva álltak a csehó közepén. A kör legközepén toporgó, vérző ajkú Mari meglehetősen biztonságban érezhette magát közöttük.

Solo óvatosan lépdelt felfelé a lerobbant csillagbárka rámpáján.

– Biztos, hogy nem fog ez leszakadni? – kíváncsiskodott a fejedásztól. – Jobb lenne Go Rien, ha maga nem lépne rá, amíg én fel nem érek – aggodalmaskodott. – Sosem árt az óvatosság!

– Ne vicceljen Solo – felelte a másik. – Ez az úrhajó még működőképes!

– Erről megoszlanak a vélemények – dörmögte a koréliei az orra alatt, de mivel épségben felért a zsilipkapuhoz, nem fűzött több megjegyzést a dologhoz. Odafent fésűfogakra emlékeztetően egymásba csúszó szárnyakkal záródó, meglehetősen erős ajtóba ütközött.

– Ez micsoda, Go Rien? – faggatta a mögé felzárkózó férfit. – A B8-as vontatókban nem szériafelszerelés az ilyesmi!

A másik megvonta a vállát.

– Lehet, hogy mégsem csináltam olyan rossz vásárt ezzel a bárkával, Solo?

A kapitány bőszen rázta a fejét.

– Ne hamarkodja el! Egy zsilipkapu még nem minden, akadnak egy úrhajón fontosabb alkatrészek is. Motor, fűvókák, irányítórendszer, miegymás – sorolta.

– Köszönöm, hogy felvilágosított – udvariaskodott a Kefehajú. – De nem kerülhetnénk beljebb!

Han Solo beleegyezően bólintott, egyetlen gombnyomással kinyitotta az ajtót. Mögötte gyenge fényforrásokkal megvilágított, hosszú folyosót pillantottak meg. A kopott, sötét fémfalak, a hiányzó burkolólapok, a padló foghíjas rácsozatú lemezei lehangelő látványt nyújtottak. A koréliei ijedten torpant meg.

– Nézze Go Rien, nem voltak illúzióim szerzeménye belsejét illetően sem, de a

valóság felülmúlja a képzelőerőmet.

Széles mozdulattal körbemutatott.

– Kétségtelen, hogy ez egy kísértethajó!

A fejedőszert sértődötten rázta a fejét. Odalépett a folyosó falához, ujjával megkopogtatta a fémet. Az úgy dobta le magáról nagy darabokban a festéket, akár egy rozsdas fém a zománcot.

– Én elismerem, hogy ócska – vallotta be, miközben lábával igyekezett a padlórács foghíjaiba söpörni a festékdarabokat. – De nem látom be, mi benne a kísérteties?

– Az, hogy még repül – bökte ki Solo, és továbbindult a bárka irányítóközpontja felé.

Óriási, rozsdás motorokkal telezsúfolt gépház mellett haladtak el. A nyitott ajtón át a kapitány megpillantotta a zöld és piros lámpákkal teli ellenőrző panelt. A zöldek jelezték a hibátlan üzemet, a pirosak a rendellenességet. A táblán egyetlen kivétellel. csak az utóbbiak égtek, borzongató, vérszín félhomályba burkolva a környéket. Han, soha ki nem nőhető kíváncsiságától vezérelve, belépett a terembe, hogy megállapítsa, melyik az a bizonyos kifogástalanul működő egység.

A belső tér páratartalmát szabályozó műszer volt az!

– Legalább nem fogunk izzadni, amikor megkíséreljük a felszállást – vélte. – Ámbár a hideg verejték is csak verejték – tette még hozzá.

Bezzeg amikor megpillantotta a pilótafülkét, mindjárt elment a kedve a viccelődéstől. Tekintete végigfutott a törött kijelzőkön, az üzemen kívül helyezett számítógép képernyőin, a pilótaszék felfeslett kárpitján. Véleményét egyetlen mondatban foglalta össze.

– Go Rien, tekintve, hogy maga lábon hozta ide ezt az úrhajót, be kell vallanom, eddig alábecsültem a pilótatudományát.

A fejedőszert erre nem tudott mit felelni, hiszen ha egyetért, azzal elismeri vásárlói képességeinek csúfos kudarcát. Ám mint kiderült, Solo nem is igen várt választ, máris folytatta.

– Nos rendben; lássunk hozzá a helyreállításhoz. Gigantikus munkának ígérkezik. Egyhez azonban ragaszkodom...

A fejedőszert érdeklődve várt.

– ...Ahhoz, hogy becenevet adhassak a hajónak.

– Na és mit? – kíváncsiskodott az elmaradhatatlan koszoszárga kezelőasztalán álló Gritt.

– Szeretném, ha ezentúl Diliháznak neveznénk, mert ahhoz nem férhet kétség, hogy mindenki, aki ezen utazni hajlandó, az hülye.

Scarpa ex-rendőr lógó orral ballagott Virgill utcáin. Az emberek olykor nekiütköztek, ilyenkor ő valami elnézés félét mormolt, majd fel sem pillantva baktatott tovább. Gyönyörű egyenruháját siratta, amit még ott, a kormányzóság palotájában lerángattak róla, hogy helyette valami olcsó, műanyagból szabott, az illesztéseknél forrasztott öltözetet húzzanak rá. A régeből csak az a két ezüstcsillag maradt meg, amit most is a markájában szorongatott – ezekért is külön csatát kellett vívnia, közölve, hogy nem kincstári darabok, hanem a magántulajdonát képezik.

Akkor is éppen a történeteken rágódott, amikor az alacsony, rókaarcú férfi nekiütközött. A műanyag felöltőt halk pattanás kíséretében szakította át a keskeny, tűhegyes késpenge.

Scarpa meglepetten vette tudomásul az oldalába hasító fájdalmat, és tekintetét a mélynövésű fickóra fordította. Elégedettséget és kéjes örömet látott az arcán.

Mort vigyorgott, és megnyomta a tör markolatába épített parányi gombot. A miniatűr szivattyú munkához látott, békés egykedvűséggel kezdte az áldozat testébe pumpálni a halálos mérget rejtő ampulla tartalmát, amikor...

Amikor egy magas, széleskarimájú kalapot és földigérő köpenyt viselő férfi ragadta meg az orgyilkos csuklóját, és annál fogva kirántotta a pengét a sebből. A

halálos folyadék hosszú ívben spriccelt a fegyver hegyéből.

Mort, felismerve a veszélyt, amit az újonnan megjelenő férfi jelentett, kirántotta kezét a másik szorításából, és eliramodott; késéből még mindig pulzálva fröcskölt a mérég. A kalapos hagyta távozni.

– Caspar vagyok – mutatkozott be, miközben karját támaszul kínálta a szédülő Scarpának. – Talán hallott már rólam, én vagyok a Csillaglovas kapitánya; pontosabban én voltam.

Az ex-rendőr valami köszönés félét mormolt, miközben falfehér arccal igyekezett eszméleténél maradni.

A kalapos a karórájába épített jelzőszerkezettel hívott egy robotirányítású légitaxit. Beszálltak. Scarpa minden mozdulatnál hangosan felnyögött, csak a kocsi belsejében csendesedett el.

– Maga ugye tudja, hogy merre találjuk Han Solót? – kérdezte Caspar. – Mondja a címet, odavitetem!

A sebesült eldadogta a kért adatokat, és a taxi a levegőbe szökkent.

– Köszönöm a segítséget – mondta Scarpa kis idő múltán. – Én nem is értem, hogy miért történt mindez. Nekem nincsenek ellenségeim, és azt sem hiszem, hogy annyira vagyonosnak tűnnék, hogy megérné fényes nappal, az utcán rám támadni.

– Az a rosszarcú fickó a kormányzósági palota óta követi magát – világosította fel a másik.

– Honnan tudja ezt? – lepődött meg.

– Én is azóta vagyok a maga nyomában.

Az ex-rendőr értetlenül rázta a fejét.

– Na, de miért?

– Mert tudtam, hogy maga kapcsolatban áll Han Solóval.

Scarpa bólintott, mint aki mindent ért.

– Han Solo – ismételte lehangoltan. – Ő a forrása minden bajomnak! – Legyintett.

– Persze maga régóta ismeri; nem kell bemutatnom.

A kalapos bizonytalanul bólogatott.

Néhány perc múltán a parányi légijármű leereszkedett a *Millenium Faícont* rejtő dokk mellett futó utcára. Caspar fizetett, majd kisegítette a fülkéből az ezúttal is kétségbeesetten jajveszékélő Scarpát.

Beléptek a dokkba.

Az első, akit megpillantottak, a *Falcon* körül szorgoskodó Csubakka volt. A hatalmas, tetőtől-talpig vaskos bunda borította teremtmény egy ingatag létra tetején egyensúlyozott, és az űrhajó pilótafülkéjének acélüveg ablakát igyekezett megtisztítani.

– Üdvözlöm Csubakka elsőtiszt! – köszöntötte őt Caspar.

A vuki kezében megtorpant a rongy, a létra megingott alatta. A szőrös teremtmény fürgén megkapaszkodott az űrhajó egyik kiálló alkatrészébe, azon kísérlete azonban, hogy lábaival megtartsa a dőlő létrát, hiábavalónak bizonyult. Ott maradt függve, lábaival a levegőben kalimpálva, miközben ékes vukikáromkodások hagyták el az ajkát.

Aztán óriási majomhoz méltó könnyedséggel a földre huppant. Döbönt tekintettel meredt a kalapos, köpenyes emberre, majd éktelen üvöltéssel szólította a barátját.

Mikor Han Solo, fegyverrel a kezében, feltűnt a vontató zsilipajtájában, a vuki még mindig ott állt, mozdulatlanul bámulva a váratlan vendéget.

Bizony addig is eltelt még kis idő, míg a koréliei felfogta, hogy kit lát odalent a dokk betonján várakozni.

– Caspar! – kiáltott fel nagysokára. – Mi a fene van veled? Mi azt hittük, hogy te... szóval tudod, hogy... már gondolatban el is temettünk.

A megszólított arcán pillanatnyi zavar futott át, de aztán ő is felkiáltott:

– Solo! Rég láttalak! Jól vagy?

Han lesietett a vészjóslóan nyikorgó rámpán.

– Jól! Tudod, hogy én mindig jól vagyok, legalábbis a lehetőségekhez képest.

A másik csak mosolygott.

– Arra gondoltam – folytatta a kapitány –, hogy esetleg fátylat boríthatnánk arra a régi ügyre, és ismét barátok lehetnénk.

– Én... – bizonytalankodott el a kalapos – nem is haragudtam rád Solo.

– Ez kívülről másként látszott! – nevetett fel.

– Nos kicsit mérges voltam, az igaz – ismerte be, majd meglehetősen esetlenül az állat dörzsölgette.

Han Solo furcsálkozva figyelte a hajdan félelmetes hírű, magabiztos csempészkapitányt. Ha nem a saját szemével látja, hogy Caspar áll előtte, talán el sem hiszi; talán azt gondolja, ez valaki más, aki Casparnak adja ki magát. Azonban ilyen fokú hasonlóság nincs: ez azonosság. Ha Caspar, hát Caspar – jutott végső elhatározásra.

Annyira azonban nem számított meggondolt embernek, hogy meg ne kérdezze:

– Mesélj Caspar: mi történt veled?

– Miért kérded? – mosolygott bárgyún a másik.

– Olyan, különös vagy.

Az arc elkomorult a kalap karimája alatt.

– Tudod Solo – látszott, hogy őszinte vallomásra készül – nem emlékszem a dolgokra. A múlt olyan ködös, olyan akár egy szétzúzott tükör, minduntalan magamat látom benne, apró szilánkokban, de az egész, egyben, sohasem. Azt hiszem úgy nevezik az ilyesmit: részleges amnézia. Talán a psziho-szonda teszi.

– Rád kötöttek egy psziho-szondát?! – csattant fel a koréliai leplezetlen felháborodással.

A másik tanácstalanul széttárta a karját.

– Mi más történhetett volna? – kérdezett vissza.

Han arcán részvét árnyéka suhant át.

– Hogyan segíthetnék rajtad? – A hajódra emlékszel még – próbálkozott –, a Csillaglovasra?

Határozott bólintás.

– És a Quaron III-ra?

– Ott vesztettem el a hajóm! – kiáltott fel a férfi. – Emlékszem a helytartó titkárára. Ő tette velem ezt! – rövid szünet, majd bizonytalan kérdés – Russ?

– Igen, Russ. Aljas kis féreg volt. Akadtak bizonyos különleges képességei. Bár azt nem gondoltam volna, hogy rád is hatással lehetnek.

– Miért nem? – lepődött meg.

– Mert velem is megkísérelte, de csúfosan felsült. – célzott Russ halálának körülményeire.

Csubakka nevetőgörcsöt kapott. Gurgulázva hahotázott, és kis idő múltán félre is vonult, hogy ne zavarja a beszélgetőket. Jól emlékezett arra a feledhetetlen pillanatra, amikor a *Falcon* hajtóműveinek lángja berobbantotta a Helytartóság dokkjában szétömlött üzemanyagot. Russ egy szemvillanás alatt semmivé hamvadt – és ez így volt rendjén.

Solo és Caspar közben folytatták a beszélgetést.

– Russ meghalt – mondta Han. – A hajódat pedig elkötötte egy birodalmi flottatiszt, néhány tengerészgyalogossal az oldalán.

– Akkor most mihez kezdjek, Solo?

Ez az ember két lábon járó ronccsá lett – állapította meg a kapitány.

– Csatlakozz hozzánk – ajánlotta. – Az az érzésem, összeakadunk még a Csillaglovassal, talán nem is olyan sokára...

MÁSODIK FELYEZET

A terepszín rongyokba öltözött tengerészgyalogos a dokk irányítófülkéjének tetején hasalt. Mindent látott, mindent hallott, ami odalent elhangzott. Jól tudta, hogy komoly jutalomra számíthat majd Marl kapitánytól, amiért ráakadt végre Han Solóra. Mi több, a kalapos ember rejtélyére is fény derült.

Fürgén lemászott, leporolta a ruháját.

– Maga mit keresett odafent, hallja! – a hang mögötte csattant, és a benne felismerhető enyhe elektronikus torzítás el is árulta, kitől származik.

A tengerészgyalogos megpördült.

– Fontos bi... – a fémkesztyűs kéz taszítása félbeszakította a mondatot. A falhoz penderült.

– Kuss fickó! – parancsolta a torzított hang. – Ne mozogj, ne is létezzél!

– De én... – az ütés a veséjét érte. A medve kezdett begurulni.

Lehunyta a szemét, igyekezett elképzelni magában a háta mögött állók helyzetét - ahogyan Marl tanította. Ugy érezte, tudja, melyik merre helyezkedik el.

Megpördült, félresöpörte a derekának szegezett fegyvercsövet. Megragadta a rohamosztagos karját, és úgy csavarta meg, hogy a fickó egy pillanat alatt elé került, akár valami élő pajzs. Szükség is volt ilyesmire, mert a másik – az előírásokat követően hátrébb várakozott – nyomban tüzetnyitott. Lövései társát érték.

Az áldozat nyomban elernyed; a medve a lövöldöző felé hajította, aki nem tudott kitérni a súlyos test útjából, hanyatt zuhant, a fegyver kihullott a kezéből.

A tengerészgyalogos volt a fürgébb, ő kapta fel a karabélyt; és közvetlen közelről, többször is mellbe lőtte a rohamosztagost.

Sietős léptekkel távozott a helyszínről. Hatalmas termete utat biztosított a legsűrűbb tömegben is. Különös fajzatok mellett haladt el – némelyik akár holmi torz karikatúra. Az emberi fantázia – mint már annyiszor megállapítást nyert – szegényesnek bizonyult a természet mellett. A virgillihez hasonló galaktikus űrkikötők népsége szürrealista csoportkép látszatát keltette.

A nyomában settenkedő apró, rókaarcú alakot nem vette észre.

Zeg-zugos utcák során át vezető útjának végállomása egy ócska sarki csehó volt. Romokban találta, a környéken hemzsegték a rohamosztagosok. Ő, ugyan nem értette, hogy mi bajuk nekik a rohamosztagosokkal, de Marl kapitány azt mondta, ezentúl ellenségnek tekintendők – és amit Marl kapitány mond, az úgy is van!

Rögtön sejtette, hogy valami galiba történt a társaival. Nem látta őket a környéken, és ez két dolgot jelenthetett, vagy elkapták és már el is szállították őket, vagy időben megléptek. Remélte, hogy ez utóbbi történt.

A Csillaglovas felé baktatott. A hajó egy távoli, külvárosi dokkban vesztegelt – nem jutott pénzük különbre, hiszen bevetésre indultak annakidején, nem bevásárló körútra. Összedobták amit a zsebükben találtak, és Marl kapitánynak ajánlották. Ő gazdálkodott vele, és bizony kétszer is meggondolta, mire költ.

Az utcáról behallatszó lézerpisztoly süvítésre egyedül a vukik éles hallásával megáldott Csubakka kapta fel a fejét. Akár holmi tébolyodott, óriási gorilla, úgy rohant a dokk kapuja felé, miközben – meglehetősen gyakorlottságról téve tanúbizonyságot – leügyeskedte válláról nyílpuskára emlékeztető sugárvetőjét.

Odakint agyonlőtt rohamosztagosok tetemeibe botlott – hófehér testek vörös tócsában. Az utca porában feküdtek, páncéljukat égett szélű lyukak éktelenítették.

Han Solo, a fejedelmű és Caspar is megérkezett – Gritt sétálva baktatott a nyomukban.

– Mindkettőt előlről lőtték le – állapította meg Go Rien. – Mégpedig igen közelről – tette hozzá kis vizsgálódás után.

– Tehát orvtámadásról szó sem lehet – összegezte a tényeket Caspar.

Solo hitetlenkedve figyelte a két férfit, aztán egyszer csak dühösen kitört:
– Ez örület! A dokkunk kapujában lelőttek két birodalmi rohamosztagost, és maguknak az a fontos, hogy orvtámadás volt-e avagy sem. Az bezzeg senkit nem érdekel, vajon mi történik majd itt, ha a Birodalom ráakad a hullákra! Saját halottjának fogja őket tekinteni és talán még a temetésükről is gondoskodik; oké! Na de még csak nem is feltételezi a tisztelt vitatkozó társaság, hogy netán vizsgálatot is indítanak?! Vajon hol fogják kezdeni? A város másik végén, vagy a szomszédos dokkban? Remek a válasz uraim, kár hogy ez nem holo-vetélkedő, így elmarad az ajándék. Igen, a dokkban! És vajon mit találnak idebent? Na ki tudja? Úgy van: úrhajót! Nem is akármilyet: a körözés alatt álló *Millennium Falcon*! Nos, vajon kik is lehetnek a gyilkosok?!

– Fejezze be Solo! – szólt csendesen a fejedvadász.
– Mit barátom? – háborodott fel. – A tények felsorolását? Nem lenne az strucc-politika?
– Ezek nem tények, a tények nem idegesítenek, A maga bohóckodása idegesít Solo.

A koréliei megvonta a vállát.
– Ahogy gondolja. Én felszállók szépen a *Falconra* és első tisztemmel egyetlenben elrepülök valami biztonságosabb égtáj felé!
Azzal sarkon fordult, és visszasietett a dokkba.
– Gritt! – csattant élesen Go Rien Moss hangja – Maga velem marad!
A kis ember megpróbált volna tiltakozni, de a fejedvadász nem hagyott erre időt.
– Solo kapitány hajója már üzemképes, oda nem kell szerelő. A B8-ason viszont nagyon is elkel, ezért jön velem. Egyébiránt ugyan oda tartunk, ahová a *Millennium Falcon*.

– Hol van az? – kíváncsiskodott megszeppenve a szerelőruhás emberke, A másik vállat vont.
– Fogalmam sincs, kérdezze Han Solót! Caspar, aki mindedig tanácstalan ábrázattal bámult hol egyik, hol másik beszélőre, most megszólalt.
– Én is magával tartok Go Rien. Az előző járatról úgy tűnik már lemaradtam. És valóban, a dokkból lassan, méltóságteljesen kiemelkedett a *Millennium Falcon*.
– Gyerünk! – rendelkezett a Kefehajú. – Mindenki a fedélzetre!

Han Solo, Csubakka és a hozzájuk csapódó Scarpa ex-felügyelő a *Falcon* pilótafülkéjéből figyelték, amint a környező utcákban támadó alakzatba fejlődnek a rohamosztagos egységek.

Csubakka morgó vukinyelven adott hangot azon félelmének, miszerint társaiknak nem lesz elegendő idejük arra, hogy felszálljanak roncs számba menő úrhajójukkal.

– Tudom Csubi. Nem is szándékozom ölbe tett kézzel végignézni a foglyul ejtésüket – nyugtatta meg Solo óriás termetű üzlettársát.

A *Falcon* egyetlen kézmozdulatára előre lendült, elhúzott a B8-as felé siető kis létszámú kompánia feje felett, és a birodalmiak felé száguldott.

Azok között fejvesztett kavarodás támadt. Beugráltak a kapualjakba, kézfegyverekkel igyekeztek viszonzni a Csubakka irányította fedélzeti ágyú tüzét. Kevés sikerrel. A kisenergiájú karabélyok gyengének bizonyultak az úrhajó páncélzata ellen, gyalogsági nehézfegyverek pedig alkalmatlanok voltak egy efféle gyorsan mozgó cél befogására.

– Juhíjj – kiáltott fel Han feledve korábbi mogorva hangulatát. – Imádom az egyenlőtlen küzdelmet! Kár hogy csak ritkán jön össze.

A vuki dörmögött valamit az orra alatt arról, hogy szerinte számtalan alkalommal kerültek már hasonló helyzetbe, csak általában pont fordítva szokott lenni, azaz mindannyiszor az ellenfél volt fölényben.

– Scarpa kérem – udvariaskodott a kapitány jókedvűen. – Lenne olyan szíves figyelemmel kísérni a társainkat! Ha felemelkedik a B8-as, elhúzzunk innen, nem

szándékozom megvárni a TIE vadászokat.

Go Rien Moss abban a pillanatban kitalálta, hogy miről van szó, amikor a *Millennium Falcon* lassú emelkedésből gyors, vízszintes repülésre váltott.

– Birodalmi katonák! – kiáltotta. – Futás, sietnünk kell!

Han Solo bizonyára meglepődött volna azon, hogy a vontató rámpája hármójuk dobogó léptei alatt sem szakadt le.

– Gritt, maga menjen a gépház vezérlőtáblájához; Caspar maga pedig tartson velem a pilótaállásba! Úgy hallottam remek pilóta!

A kalapos bizonytalanul bólogatott, úgy tűnt hidegen hagyja a társain eluralkodó izgalom.

– Valaha az voltam; hogy mi maradt...? – tárta szét a karját.

A fejevadász lemondón sóhajtott, és futott tovább a romos, sötét folyosók útvesztőjében a vezérlő-kabin irányába. Elhaladt a gépház, majd a vonósugár-generátor tágas csarnoka mellett. Jobbra vagy tucatnyi legénységi szoba légmentes zsilipajtaja nyílt.

Egy éles forduló után ott találta magát a keresett ajtó előtt. Kinyitotta, belépett, belevetette magát a szakadt kárpitú pilótaszékbe.

– Gritt, hall engem? – szólt bele a belső kommunikátor mikrofonjába.

– Mindent hallok főnök – hallatszott a szerelő hangja. – Biztos benne, hogy fel lehet még szállni ezzel a masinával? Egyetlen épp rendszer nincsen a hajón.

– Ne túlozzon Gritt – intette. – A belső páratartalom szabályozó tökéletesen működik. Na próbáljunk tüzet csiholni a motorból!

– Kezdjük negyed-energiával! – jött a válasz.

– Oké – egyezett bele a fejevadász – adja rá!

Félelmetes remegés kezdődött, olybá tűnt a hajó hamarost darabjaira esik szét.

– Sok lesz ez! – vélte a szerelő.

– Tartsa az energiát! – utasította Go Rien. – Nem érünk rá óvatoskodni.

– Túlmelegedés, megengedhetetlenül magas rezonancia! – üvöltötte a hangszóróból a kisember. – A fedélzeti számítógép egy normális hajón ilyenkor már leszabályoz!

– Szerencsére az sem működik – felelte hűvösen a Kefehajú.

Gritt nem talált több kifogást, előrukkolt hát az igazsággal.

– Nézze Go Rien, én elismerem, hogy ez a maga hajója, azt csinál vele, amit akar; de az én életem is!

– Késő már kiszállni szerelő! Tegye amit mondok, és meglátja túléli!

A B8-as egyre hevesebben rázkódott, de semmi hajlandóságot nem mutatott az emelkedésre. Go Rien jól tudta, hogy további kockázatot kell vállalniuk.

– Növelje egynegyeddel az energiát – parancsolta.

– Fél energia? Maga megőrült! Mind meghalunk!

Észlelte a másik hangjában az ébredő pánikot. Felidézte magában az emberi pszihével kapcsolatos tanulmányait, hogy a megfelelő hangnemet választhassa. Úgy határozott, jelenlegi helyzetükben az használ a legtöbbet, ha összetöri a másik akaratát, és időlegesen saját tudatának egyszerű végrehajtójává, egyfajta hús és vér robottá teszi a másik embert.

– Csend legyen! – ripakodott a szerelőre, és az Erő segítségével felidézte annak szeme előtt haragos arcvonásait.

A szerencsétlen flótást megrémítette a hirtelen vízió, üres tekintettel meredt maga elé a levegőbe.

A birodalmi fejevadász folytatta.

– Pontosan azt teszi, amit mondok! – hangjából mérhetetlenül erős akarat csendült ki. – Ha eltér az utasításaimtól, eltaposom Gritt!

Az egyszerű szerelő képtelen volt ellenállni ilyen erős szellemi agressziónak.

– Félelenergia – közölte halkán Go Rien, és a másik nyomban teljesítette a kívánságát, mint ahogy teljesített volna bármit.

A rezonancia meglepő módon csökkent, a kilazult alkatrészek a fokozott nyomás hatására megszorultak a helyükön, néhány már amúgy is rossz állapotú egység

pedig végképp tönkrement, némelyik ki is gyulladt. A B8-as azonban emelkedni kezdett.

– Felszálltak! – üvöltötte Scarpa.

Han, aki teljesen belemelegedett a vadászatba, szomorúan vette tudomásul, hogy a móka véget ért.

– Még egy utolsó kör, ráadásnak! Oké, Csubi? – javasolta kipirult arccal. A vuki egyetértően bömbölt.

A *Falcon* újból lecsapott, nevéhez méltón. Karmai, a nagyenergiájú lézersugarak, vágták, szabdalták az ellenséget. Ellenfelük nemigen akadt.

A rohamosztigosok, mióta az úrhajó felettük körözött, egy tapodtat sem voltak képesek előre haladni. A tisztek ordítottak a megfélemlített katonákkal, fegyverükkel közéjük lödöztek – mindhiába. Egyetlen csoport akadt csak, amely minimális emberveszteséggel, tervszerűen nyomult előre a dokk irányába. A Quaron III-on toborzott és kiképzett alakulat volt az. Néhány lépésnyire megközelítették már a kaput, mikor a dokk mélyéből testes, határtalanul lerobbant teherhajó emelkedett föléjük, majd vánszorgott az ég felé, szinte méterenként gyűrve le a felhőkig még előtte álló távolságot.

Mebry Larso Rogow íróasztalán megreccsent a speciális adóvevő. A jelek titkos kódokká alakítva, a hétköznapi készülékek számára elérhetetlenül magas frekvencián, érkeztek.

A kövér ember nyomban felkapta a készüléket.

– Itt Központ! Hallgatom! – beszélt bele.

– Itt Ügynök – hallatszott a parányi hangszóróból az Első hangja. – Az emberei elszúrták a dolgot Központ! Nem örülök neki!

– Ne tévedjünk – tanácsolta a kormányzó. – Inkább a maga emberei, mintsem az enyémeik!

– A maga irányítása alatt álltak. Ebben látom a kudarc okát.

– Figyelemre méltó álláspont. És magánál mi a helyzet?

Rövid csend.

– A Sólymokkal vagyok. Útirányunk egyenlőre ismeretlen.

– Mit kíván, mit tegyek most?

– Üljön nyugodtan a seggén Központ, akkor talán nem cseszi el a dolgokat! És ne küldje utánunk a nyavalyás bolygórendszerének az összes TIE-vadászát, mert túl szándékozom élni, ezt az apró kalandot!

– Maga megsérti a kód-titkot fejavadász!

– Maga meg egy seggfej, kormányzó!

Azzal az adásnak vége szakadt.

Rogow dühösen meredt maga elé. Felháborító, hogy mennyit megenged magának ez a fickó – gondolta dúlva-fúlva. Egyenlőre persze szükség van rá, de ez sem tart örökké – emlékeztette magát... És akkor aztán – keze ökölbe szorult. – vége a dalnak. Mort kevés lesz hozzá, ez világos; de csak szervezés kérdése az egész. Bárkit el lehet tenni láb alól – erre az alapvető igazságra már megtanította az élet. Csak szervezés és pénz kérdése az egész.

Majd ha már mellé pártolt a helyi flotta, ha a zsebében lesznek a császárváros korrupciós hivatalnokai, de ezt a szállítmány munkadroídot ezúttal még átjuttassa a fejavadásznak. Azután lehet, hogy hirtelen gyökeresen megváltoznak majd a viszonyok! A titkár lépett be.

– Uram, Mort visszatért – jelentette.

A kormányzó intett, hogy eresszék be.

– Nos Mór? – fordult vésztiósló ábrázattal az alacsony, rókaarcú férfihez. – Kinyírtad már azt a barmot?

A másik tagadólag rázta a fejét.

– Te viccelsz velem Mort, még nem tudod, hogy ki nem állhatom a tréfát.

Az orgyilkos megköszönte a torkát.

– Scarpa még él uram. De akad fontosabb hírem is – igyekezett elterelni a figyelmet a kényes ügyről. Sikerrel, az elhízott ember ráharapott a horogra.

– Miről beszélsz Mort? – kíváncsiskodott.

– Arról uram, hogy az ismerteken túl, még egy valaki játszik a maga meccsében. Olyasvalaki, akinek eddig a létéről sem volt tudomásunk.

A kormányzó érdeklődve hajolt előre az íróasztal felett.

– Ki az? Halljam!

– Nem tudom uram – ismerte be a rókaarcú.

Melory Larso Rogow nem hitt a fülének.

– Mit mondasz?

– Azt, hogy nem tudom kicsoda az illető, uram – ismételte tagoltan az orgyilkos.

– Te agyalágyult vagy Mort, állás nélkül akarsz maradni? – ingatta a fejét hosszú csend után az elhízott férfi. – Nem fogsz tőlem fizetést kapni, egy vasat sem! A pénzem nélkül éhen halsz!

– Nézze uram: fogalmam sincs kicsoda az illető, de tudom melyik dokkban áll a hajója, sőt azt is, hogy mi a bárka neve.

A kormányzó meglepődött.

– Miért nem ezzel kezdted?

Mort ezúttal hazudott:

– Nem tudom uram.

– Nos rendben – enyhült meg a nagy ember hangja – megtarthatod az állásodat és a fizetésedet is. A további teendőkről majd én gondoskodom. Mondd az adatokat!

A rókaarcú mosolygott magában – akkor és úgy tekerte az ujjá köré az elhízott előkelőséget, amikor csak akarta. Újabban már sportot űzött ebből.

– 315-ös dokk, a hajó neve Csillaglovas.

Marl figyelmesen végighallgatta a tengerészgyalogos jelentését. Meglepte, hogy milyen szakavatottan hajtotta végre feladatát az egyszerű katona. Nem csak visszatért a hírekkel, nem esett kelepcebe, de még ő állított csapdát az ellenségnek. A Csillaglovas társalgójában ültek, a hosszú, kilenc személyes asztal körül. A kapitány az egyik asztalfőn foglalt helyet, míg a másik a csapat technikusának járt. Kétoldalt a hét tengerészgyalogos ült.

Marl töprengett, a lehetőségeket mérlegelte. Nagy a kockázat, de vállalni kell. Ez a Han Solo az egyetlen forró nyom ahhoz az emberhez, aki derékba törte a karrierjét. Ahhoz, akin bosszút készült állni; kegyetlen bosszút. Persze lehet, hogy ez a senki kis csempészkapitány is áldozatul esik majd.

Határozott.

– Rajtuk ütünk! Készítsék fel a Csillaglovast, landolunk a dokkjukban és a fedélzetre vesszük az egész átkozott, renitens bandát!

A medvék mosolya kiszélesedett a harc gondolatára. Kapitányuk elbocsájtó kézmozdulatára szétszéledtek, hogy ellenőrizzék fegyvereiket és felszerelésüket.

Marl is felállt – a csehóbeli támadójukról lehúzott hosszú, barna bőrkabátot viselte. A pilótafülkébe sietett, a technikussal a nyomában.

– Megoldottam az oldalsó lövegállások szimulációs programjának a problémáját – újságolta a férfi. – Holnaptól akár kezdődhet is a kiképzés. Csodálatos, hogy ezen az űrhajón minden egység képes szimulációs üzemmódban is működni. Nem tudom, ki építette ezt a bárkát, de még a. birodalmi műhelyek is tanulhatnának tőle.

– Nos, igen – bólintott Marl – én is így gondolom.

Azzal a három közül, a középső pilótaülésbe vetette magát. Felkattintotta a belső kommunikátor kapcsolóját.

– Nem várunk holnapig – világosította fel a technikust. – Nyomban elkezdjük a gyakorlást, de ezúttal élesben. A *Millennium Falcon* lesz a célpont.

– Figyelem katonák! – szólt a mikrofonba – A feladat, amire vállalkozunk kockázatos. A veszélyt nem az ellenség, hanem a rendelkezésre álló idő rövidsége jelenti. Gyorsan kell majd cselekednünk, fűrgén. Ezt várom maguktól mint katonai

előjárójuk, és mint a Csillaglovas kapitánya, és ezt várják maguktól kórházban fekvő társaik is. Ismertetem a tervet, beszállunk az ellenség dokkjában. Maguk a fedélzeti fegyverekből tüzet nyitnak a már ismert, lencse formájú űrhajóra! Figyeljenek arra, hogy ne robbantsák fel, csak tegyék start-képtelenné. Ezután alakzatba fejlődnek, és behatolnak a fedélzetére! Nem ölnek, csak foglyokat ejtenek! Áthozzák őket a Csillaglovasra, majd ha már biztonságos magasságba emelkedtünk, maguk ágyútűzzel felrobbantják az ellenség űrhajóját! Készüljenek a feladatukra! Köszönöm a figyelmüket, sok szerencsét katonák! Kikapcsolta a kommunikátort és a technikushoz fordult.

– Foglalja el a helyét a számítógép terminál mellett, felszállunk!

Néhány perc múltán a Csillaglovas nevű, nagy tűzerejű, alaposan átalakított teheruszály felszökkent az égbe.

A Virgill-rendszer egy elhagyatott, félreeső pontján apró űrhajó lépett ki a hipertérből. Egészen parányi jármű, nem nagyobb az egyszemélyes vadászgépnél; egy éjféketére mázolt, átépített X-szárnyú volt. Megnyújtott és kihegyesített orrát pilótája a bolygó irányába fordította.

Odabent a fülkében, ismeretlen rendeltetésű műszerek között egy férfi húzódott meg. Feltűnően barna bőre volt, az orra alatt gondosan pödört bajusz ékeskedett. A térdein nyitott aktatáskára emlékeztető műszer feküdt, amit vastag kábel kötött össze a vadászgép központi antennájával. A lapos, zöldes fényű képernyőn adatok sorakoztak. Egy gondosan elrejtett, nagyon speciális jeladó pillanatnyi helyzetéről tudósítottak.

A barna bőrű férfi szemében csillagok visszfénye tükröződött, szája szegletében apró, titokzatos mosoly bujkált. Jól tudta, hogy rövidesen megleli, amit keres. Szinte karnyújtásnyira van már csak előtte, legalábbis ahhoz a mérhetetlen távolsághoz képest, amit eddig megtett.

Az X-szárnyú hihetetlen sebességgel haladt – még a tervezői sem hitték volna, hogy ilyesmire valaha is képes lesz. Pedig lám! Annak az embernek köszönhetette, aki átépítette – és aki sok űrhajót átépített már, melyek közül bizony nem egy galaxis-szerte is ismertté vált. Ez az X-szárnyú egyik büszkesége volt, óvatos, gondos kezekkel irányította most is.

A bolygó egyre közeledett, egyre nagyobbak tetszett, lassan betöltötte az egész ablakot, a képernyőn is mind kisebbeké lettek a számok.

A férfi barna arcán kiszélesedett a mosoly.

A *Millennium Falcon* oltalmazólag haladt a B8-as felett. Han Solo csodálkozó mosollyal figyelte a testes bárkát – még mindig olyan hihetetlennek tűnt, hogy képes repülni.

A DIRR-t, az irányított rádiósugaras kommunikátor egységet beállította a másik hajó antennájára. A követő elektronika egykedvűen munkához látott.

– Üdvözlöm Go Rien, Han Solo vagyok. Ha akad a hajóján DIRR rendszer, célozza ránk!

Néhány percnyi csönd után megreccsent a kommunikátor hangszórója.

– Üdv Solo kapitány. Hall engem?

Han válaszolt.

– Csak azért kérdeztem – hallatszott a hangszóróból –, mert nem voltam biztos benne, hogy valóban üzemel ez a berendezés.

– Nahát Go Rien, maga nem bízik a saját hajójában!

– Ez most mellékes Solo. Nagyon becsülöm a maga *Falcon*ját, de ha nem tűnünk el innen valahogy, akkor cseppet sem fog számítani, hogy melyikünk, milyen műszaki állapotú hajóban csücsül.

A koréliei felnevetett.

– Próbálom elképzelni magát, amint a B8-asával lerázza az üldöző TIE-

vadászokat. Nem merész kissé ez a terv, Go Rien?

– Solo – a hangból érződött a méltatlankodás – én nem leahagyni akartam őket, hanem megteveszteni.

– Na persze, már el is felejtettem, hogy maga mekkora trükkmester! Mondjuk az Erő segítségével megpróbálhatna bennünket felhővé változtatni, vagy netán hipnotizálhatná az ellenséges pilótákat. A túloldalon rövid csend támadt, aztán lassan elmondott, nyugodt szavak következtek:

– Solo kapitány, maga igazságtalan velem.

A hirtelen hangnemváltás – Han maga sem tudta miért – valahogy elkerülhetetlenül szükségessé tette, hogy ösztönösen elgondolkodjon a fejevadász szavain. Talán ez is egyfajta trükk volt. Mennél inkább gondolkodott rajta, annál helytállóbbnak érezte a vádat!

– Nos rendben – folytatta kevésbé gúnyosan – attól tartok egyetlen megoldás létezik.

– Ne kíméljen Solo! – bízta a másik.

– Nem állt szándékomban Go Rien, higgye el. Szóval arra gondoltam, hogy én most meglépek; aztán majd visszajövök ha elcsendesedtek a hullámok, és ígérem, mindent meg fogok tenni, hogy kiszabadítsam magát!

A fejevadász kurtán felnevetett, hangjában valami különös dac csendült:

– Nem magamat féltem Solo, engem ezek soha nem kapnak el! Magáért aggodom és a társainkért.

A sebet gyógyító Scarpa közelebb hajolt a mikrofonhoz. Arcán ezúttal is feltűntek a fájdalom fintorai, de egy püsszenés sem sok, annyit sem panaszkodott.

– Ez nagyon kedves magától Go Rien - rebegte. – Biztosíthatom, hogy soha nem fogom elfeledni! Ha valamiben segítségre szorulna, csak szóljon!

– Hamarosan eljön az ideje annak is - ígerte a Kefehajú a kommunikátoron keresztül.

– Jó lenne, ha az udvariaskodás helyett most inkább csinálnánk valamit, mert különben hamarosan tömörked időnk lesz az etikett gyakorlására, valami barátságos, állami költségvetésből fenntartott helyen – aggodalmaskodott a koréliai.

Szavait helyeslő vukibögés követte. A fejevadász tárgyilagos közlése mindannyiukat meglepte,

– Nincs szükség menekülésre, eltűntünk a lokátoraikról.

Pillanatnyi döbbsent csend után Han Solo adott hangot a mindannyiukat foglalkoztató kérdésnek:

– Micsoda?

– Mindkét hajót eltüntettem a Repülésirányítás lokátor-ernyőiről. Pontosabban más azonosítási számot rendeltem a bennünket jelző fénypontok mellé.

– Na de – akadékoskodott a *Falcon* kapitánya –, fel fog tűnni neki, hogy hova lett a két szökevény jármű.

Szinte maga előtt látta, amint Go Rien legyint.

– Ugyan Solo, amatőrnek néz. A mi számainkat hozzárendeltem két kifelé tartó csapat szállító bárkához. – Rövid kuncogás a túloldalon – Lesz nagy meglepetés, amikor a TIE-vadászaik megtámadják a saját hajóikat.

Csuhákká harsogó nevetése betöltötte a *Falcon* apró pilótakabinját, míg Han továbbra is hitetlenkedve rázta a fejét.

– Csak azt nem értem Go Rien – mondta –, ha maga ilyesmikre képes, miért nem maga a császár; vagy legalábbis miért nem ment csempésznek?! Fogalma sincs, milyen sok pénzt kereshetne!

A fejevadász tömören válaszolt.

– Solo, fogalma sincs, milyen sok pénzt keresek én így is!

– Ebben az esetben, nincs kedve társulni? – ajánlotta Han.

– Társak vagyunk: én a Birodalom fejevadásza, maga a Birodalom ügynöke. Mi lehetne ennél szorosabb kapcsolat?

Han dühösen fúj, gyűlölte ha emlékeztetik a szégyenletes tényre, hogy jelenleg a Birodalomnak dolgozik; vagy legalábbis azzal közös célok érdekében.

– Tudja mit, Go Rien: menjen a fenébe! – vágta rá ingerülten.
– Rendben van kapitány, bocsásson meg! Mindig elfelejtem, hogy maga nem szívesen működik együtt velünk.
– Go Rien, ne ködösítsen itt nekem, maga soha semmit nem felejt el, csak azt, amit akar. A maga agya olyan, akár egy átkozott számítógép. Mondja meg, most mit tehetünk!? Landolhatunk valamelyik dokkban?
– Azt tesz, amit akar Solo – hallatszott a hangszóróból.
Han eltöprengett. A B8-ast újjá kell építeni; ehhez műszerekkel és szerszámmal felszerelt dokkra lesz szükség. Az pedig drága.
– Go Rien, mondja csak: van magának pénze?
– Elfogyott – jött a válasz. A koréliei hümmögött.
– Adná nekem Grittet?
– A gépházban van, kapcsolom... – aztán rövid szünet után még hozzátette – remélem sikerül.
Némi kattogás és recsegés után a szerelő vékony hangja hallatszott.
– Igen Solo, mit akarsz?
A kapitány meglehetősen tömör választ adott.
– Pénzt.
A kis ember hangja méginkább elvékonyodott.
– Tudod, hogy nem foglalkozom hitel ügyletekkel.
A koréliei-nem jött zavarba.
– Nem is hitelre gondoltam, utálok az uzsorát, hanem némi kamat mentes kölcsönre. Ez csak afféle baráti szívesség lenne, tudod olyasmi, amilyent én tettem neked a múltkor, amikor...
A túloldalról mély sóhajtás szakította félbe a szavait.
– Oké Solo, megkapod. Mennyi kellene?
– Kedvellek Gritt – kiáltott fel Han, és hangjához Csubakka basszusa társult.
– A dokk bérleti díja és az alkatrészek ára. Szerinted mennyi.
A szerelő gyors fejszámolásba kezdett.
– Úgy négyezer – bökte ki végül.
– Ez remek – ujjongott a kapitány. – Ennyi pénzünk biztos, hogy akad, hiszen épp ennyit adtam neked a *Falcon* nagyjavításáért.
A másik hangján szomorúság érződött.
– Nem volt nálam túl sokáig.
– De még lesz! – ígérte a koréliei határozottan. Nem is sejtette mekkorát téved.

A Csillaglovas mozdulatlanul lebegett az üres dokk felett. A csalódott Marl egyetlen nagyon is találó szóval jellemezte volna: kihalt. Odalent egy lélek sem látszott, pusztán egy üzemen kívüli műszerkocsi és néhány szerte-szétdobált, használhatatlan úrhajó alkatrész.

– Elmentek – összegezte hangosan a tényeket.
Felkapcsolta a kommunikátort, és mégegyszer megkérdezte a katonát, biztos-e benne, hogy ezt a dokkot kémlelte ki. Mivel újból megerősítette, hogy igenis, ez az említett hely, Marl kiadta a parancsot a leszállásra.

A jelentősen átalakított, erősen felfegyverzett egykori intergalaktikus uszály lassan leereszkedett a dokk betonjára. A hat támláb – Marl pilótatudományát dicsérve – egyszerre ért földet. A kiegyenlítő rendszernek nem sok dolga akadt azzal, hogy vízszintesbe állítsa a hajótörzset.

– Az egyes és kettes üteg kezelője a helyén marad, fedezi a többiek partraszállását! Ok átfésülik a terepet! – rendelkezett.

Nem telt bele egy percbe és a feltároló zsilipajtó mögül öt tengerészgyalogos ugrott a betonra, meg sem várva, amíg a rámpa leereszkedik. Fegyvereik csövével folyamatosan a környező épületek ablakait és egyéb nyílásait pásztázva gyakorlottan szétoszlottak. Hamarost eltűntek a dokk különböző helyiségeinek bejáratai mögött.

– Egyes rendben – hallatszott a kommunikációs hálózat hangszórójából.
– Kettes rendben.
– Hármás rendben. Rövid szünet.
– Ötös rendben.
Az ifjú tiszt rosszalóan húzta össze a szemöldökét.
– Négyes? – szólt a mikrofonba.
Csend, halk sercegés. Marl kezdett nyugtalan lenni.
– Négyes, mi a fene van!? Jelentkezz! Ha jött is válasz, a Csillaglovas újdonsült kapitánya nem hallhatta azt. A hálózatban ugyanis őrült ricsaj támadt. A katonák kiabáltak, a sisakmikrofonokon át behallatszott a fegyverek süvítése.
– Követelem, hogy jelentse végre valaki, mi folyik ott! – üvöltötte Marl ingerülten.
– Birodalmiak! – ordította vissza valaki, de aztán minden szó újból artikulálatlan egyveleggé olvadt össze.
– Vissza! Visszavonulás! Katonák a fedélzetre! – parancsolta.
Hosszú percek teltek el, és semmi sem mozdult. Csak az ablakok sötét nyílásai villogtak vadul, jelezve hogy odabent heves lézertűz-párbaj folyik.
– Átkozott nagy a túlerő! – lehetett kivenni, egy értelmes mondatot.
– Fedezz! Megpróbálok áttörni...
– Mögötted...!
Aztán feltűnt az első férfi. Vértezete hiányos volt, testét sebek borították. Arcán valami vad elszánás tükröződött. Megpördült, a falhoz húzódott – készen arra, hogy fedezze visszavonuló társait.
A következő egy sebesültet hordozott a vállán, akiben Marl a négyesre ismert. Botladozva járt, maga is alig állt a lábán. A rámpa felé tántorgott.
– Segítsen neki! – szólt rá a kapitány a fedélzeti számítógép konzolja előtt várakozó technikusra.
Újabb kettő jött, egymás után hátráltak ki. Magabiztosan mozogtak. Jól látszott, soha nem jönnének zavarba, nem szállna inukba a bátorságuk.
Az utolsó futva érkezett. Artikulálatlanul üvöltött és folyamatosan tüzelt hátrafelé. Társai csatlakoztak hozzá, mindannyian a Csillaglovas felé iramodtak.
A bal oldali fedélzeti üteg ekkor kezdett tüzelni. A karvastagságú energiasugarak hihetetlen pusztítást vittek végbe a dokk szolgálati épületében. Mikor a katonák már mind a fedélzetre jutottak, és a hajó felszökött a földről az ég felé, az ágyú még akkor is szünet nélkül okádta a lézernyalábokat.
– Rohamosztagosok – lihegte az őrmester, ő volt az, aki utoljára érkezett. – Lesben álltak odabent, úgy tűnt vártak ránk.
Marl bólintott; megérzései elárulták: nagyon is hasznos információt kapott.

A 604-es dokkban két űrhajó nyugodott, egymás mellett. Egy lerobbant B8-as vontató és a *Millennium Falcon* nevű, szakavatott körökben meglehetősen hírnévnek örvendő csempészhajó.

Mindkét jármű legénysége a Falcon társalgójában gyűlt egybe. Han Solo, Go Rien, és Csubakka a játékasztal körüli székekben ültek, míg Casparnak, Scarpának és Grittnek csak itt-ott jutott hely. A szót a koréliei vitte:

– Számptalan teendő vár ránk – kezdte – Egy fergeteges állami megrendelést kell megcsípnünk: munkadroidok szállítását.

– Hova? – vágott közbe Scarpa érdeklődő ábrázattal.

– Merőben lényegtelen – válaszolta Han.

– Az árut ugyanis félúton el fogják rabolni...

– Nem hiszem – rázta a fejét az ex-rendőr.

– Ha mi így együtt maradunk, nincs az a kalóz, aki...

– Scarpa – Csattant fel a kapitány – lenne szíves hagyni, hogy befejezzek egy mondatot! Az a célunk, hogy elvigyük azt a szállítmányt.

– Nem értem, akkor minek vállaljuk el a fuvart?

A fejevadász, megaléglvén a szócséplést, egy rövid mondat erejéig átvette a szót:

– Csapdát állítunk, Scarpa ügynök.
A kapitány bólintott.
– Ehhez kell a maga segítsége – tette hozzá. – Be kell jutnunk a rendőrségre, ahol az állami szállítók listáját őrzik. Fel kell rá iratkoznunk, mégpedig olyan paraméterekkel, melyek nekünk juttatják a munkát.
Az ex-rendőr mosolygott, mint aki mindent ért, Han Solo pedig folytatta.
– Másrészt viszont, rendbe kell hoznunk a B8-ast, egybeépítjük a *Falconnal*, de úgy, hogy bármikor különválaszthatók legyenek.
– Nekem bizonyos magánjellegű elintéznivalóim is vannak – közölte Scarpa a legnagyobb lelki nyugalommal.
Csubakka dühkitörését csak az fékezte meg, hogy Caspar is hasonló tartalmú kinyilatkoztatást tett, a maga halk hangján.
– Nos, rendben – igyekezett összegezni a tényeket a koréliei – akkor Scarpa úr és Caspar elmennek a dolgukra, Go Rien, maga gondolom vállalja, hogy kikémleli a rendőrséget, mi pedig Csubival és Grítellel hozzálátunk a szereléshez. Akad valakinek kérdése?
– Igen – kiáltott fel Scarpa. – A fejedelmű urtól szeretném megtudni, hogy milyen egyenruhát hordanak a Birodalom különleges ügynökei; merthogy ugyebár magam is az lennék, és szeretném ha ez látszana is. És hát a szép fekete rendőregyenruhám elvették, csak a hadnagyi csillagok maradtak meg. Azt nem adtam oda – és bizonyítékként megmutatta a tenyerén nyugvó két apró, ezüst drágaságot.
Go Rien elbizonytalanodni látszott. Hogyan is mondhatná meg ennek az embernek, hogy a különleges ügynök attól ügynök, de méginkább attól különleges, hogy nem húz magára uniformist.
– Feketét hordanak, olyat mint a rendőrök – nyugtatta meg az ex-tisztviselőt.
A társaság tagjai szétszéledtek. hogy kiki menjen a maga dolga után.

HARMADIK FEJEZET

Melory Larso Rogow a Virgill szektor kormányzója felnézett székéből az íróasztala előtt álló magas, szikár férfira.
– Híreket hozott nekem, fejedelmű?
– Magának? – a másik mintha eltöprengett volna. – Inkább az erőknél, melyeket maga képvisel.
A kövér arcon mosoly futott át.
– Azok az erők az irányításom alá tartoznak. Mint maga.
– Mint én? – visszhangozta az. – Nem kívánom magának, hogy annyira tiszteljék becses személyét, mint én teszem.
– A tisztelete korántsem szükséges, csak a szolgálatai. Az én pénzem az, amely a maga álmait valóra váltja.
Az Első ajka vonalszerűen keskeny réssé szűkült.
– Pénz mindenütt akad kormányzó. Több is mint a magáé. Ha gondolja, keresek mást.
Az elhízott ember szemében félelem csillant. Soha nem tudta, mikor beszél komolyan a másik, mikor fenyegetőzik. Jól tudta, hogy ha most magára marad, a Birodalom rövidúton elintézi. Egyelőre még szüksége van a fejedelmű tapasztalatára

és éles eszére. Egyelőre!

A másik a fejét csóválta.

– Rogow, maga komolyan azt hiszi, hogy kinyírathat engem, ha már nem lesz rám szüksége?

A kormányzó arca elszürkült. Nem igaz, hogy olvas a gondolataimban – mondta magának. Felnevetett.

– Pénz kérdése! – kiáltotta. – Minden, ebben az átkozott Világegyetemben csakis és kizárólag pénz kérdése! És nekem van; több, mint magának! Jóval több!

A fejavadás sajnálkozva mérte végig.

– Egyetlen bökkenő akad pusztán a gondolatmenetében. Ebben az univerzumban én vagyok a legképzettebb gyilkos, nem tudom, honnan vásárol különbet.

Melory Larso Rogow percekig csöndben emésztette a hallottakat, aztán úgy határozott, más vizekre evez.

– Mit szándékozik most tenni? Az Első elfojtotta mosolyát.

– A *Millennium Falcon* a 604-es dokkban áll. Egybeépítik egy özönvíz előtti B8-as vontatóval, hogy megszerezzék a droid-szállítmány fuvarozási jogát. Nekik fogja adni!

A túlsúlyos ember bólintott.

– Csapdát akarnak állítani nekem; hát most majd maguk esnek bele! Bele fogok piszkálni a remekművükbe. Azt tervezik, hogy miután lecsapunk a szállítmányra, leválnak a hajójukkal a vontatóról, és titokban követnek. Nos én majd átállítok egy-két apróságot a szerelés vége felé, úgy odaragasztom a *Falcon* a B8-ashoz, hogy napok alatt sem lesznek képesek szétszedni őket. A vontatón meg majd elrejték egy robbanószerkezetet. Sajnálni fogom ezt a Han Solót, tűrhető fejavadás válhatott volna belőle.

A kormányzó elégedetten mosolygott. Jól tudta, soha nem lesz képes követni ennek a zseniális férfinak a fürge gondolatmenetét, de ez a tény csöppet sem zavarta, amíg a célpont nem ő maga volt.

A szállítási jogot meg fogják kapni – ígérte.

Marl kezdett komolyan reménykedni benne, hogy a Repülés-irányítás elvesztette a Csillaglovas nyomát. Mivel két napja háborítatlanul álltak új dokkjukban, úgy érezte, minden oka meg is van erre.

Néhány méteres magasságban repültek egészen idáig, mélyen benne a városi közlekedés légifolyosójában. A nagytestű űrhajó bizony rengeteg ütközést és egyéb galibát okozott, de az ifjú tiszt úgy vélte, a civil területen végrehajtott hadmozdulatok így vagy úgy, de mindig járnak polgári áldozatokkal. A lényeg az, hogy nincs az a lokátorrendszer, ami ekkora kavarodásban követni lenne képes őket.

A pilótaülésben hevert, lábát felrakta a műszerasztalra – jól kimutathatóan észlelte magán a katonai fegyelem hiánya okozta lazulást. Nem volt ellenére. Most, hogy belekóstolt a függetlenségbe, abba, hogy nincs feljebbvalója, tartott tőle, nehezen fog visszaszokni a flotta szolgálati szabályzata által megkövetelt magaviseletre.

Egy régi tengerész dalt füttyült. Jó kedve volt. Úgy vélte, sínen mennek a dolgok. Sokat töprengett az elmúlt két nap alatt, és eltelt pozitív előérzetekkel. Nem lesz nehéz feladat megtalálni ezt a Han Solót, csak tudni kell a módját – és ő tudja! Egyszerűen fel kell sorakoztatni az ismert tényeket és levonni a megfelelő következtetéseket. Lássuk csak: a katona elbeszéléséből kiderült, hogy két hajójuk van – a *Falcon* és valami testesebb, lerobbant tragacs. A kihallgatott beszélgetés szerint egybe szándékoznak építeni ezeket, következképp hetekre lesz szükségük, ami hosszú idő. Továbbá: a dokk bejárata előtt lelőtt két rohamosztagos valószínűleg úgy vonzotta a környékről a birodalmi őrzőket, akár fény az éjjeli rovarokat. A dokkban nyugvó hajóknak nagyon is sürgős lehetett eltűnni onnan – súlyos hiba, hogy ő, Marl, nem ismerte fel hamarabb. (Azt a lehetőséget, hogy Han Solo és bandája kapcsolatban állna Virgill kormányzójával – aki pedig cinkosa a

fejvadásznak – eleve elvetette, hiszen akkor eleve katonai dokkban landolt volna a *Millennium Falcon*.) A menekülőknél nyugalomra volt szükségük, és ettől kezdve fokozottan tanácsos lesz kerülniük a kíváncsi pillantásokat; a következtetés rögtön adódott: automatikus dokkba kellett menniük. És nem is akármilyenbe, hiszen az összeépítéshez hatékony, modern szerszámok és műszerek kellenek.

Marad tehát az az alig több, mint ötven dokk, amely maximálisan felszerelt, és még automatikus vezérlésű is. Ennyit pedig igazán végig lehet járni, körül lehet szimatolni néhány hét alatt.

Elégedetten dőlt hátra.

– Technikus! – kiáltott ki a társalgóba, a fedélzeti számítógép konzolja előtt ülő férfinak.

A férfi kisvártatva belépett a pilótafülkébe.

– Tudja meg azoknak a dokkoknak a számjelzését, amelyek megfelelnek az alábbi követelményeknek! – és egy kézzel írt cetlit nyújtott át neki. – Távozz!

A Virgill – noha három kisebb-nagyobb holddal is bírt – ezen az éjszakán sötétbe borult. A csillagok fénye sem jutott el órák óta eső áztatta felszínére, mert az égboltot sűrű, fekete fellegek takarták. Sűvített a szél a házak között.

Go Rien Moss kihajolt a sarok mögül és a Biztonsági Rendőrség hatalmas, fehér plasztikából épített palotáját kémlelte. Az örök behúzódtak a kapualj védelmébe és kedvetlenül beszélgettek.

– Minden oké – tudósított visszafordulva.

Han Solo, Csubakka, Caspar és Scarpa toporogtak mögötte.

– Miért van az – duzzogott ez utóbbi –, hogy mindig nekem jut a tócsa? – és vádlón mutatott a földre. Vadonatúj, fekete titkosügynök egyenruhájában feszített – gallérján meg-megcsillantak a hadnagy csillagok. A remekbeszabott uniformist a napokban csináltatta.

– Azért Scarpa – csitította Han – mert maga állandóan beleáll, míg mi elkerüljük.

– Solo kapitány, maga is tudja, hogy nem mehetek arrébb, akkor felbomlana a sor.

A kapitány halkán kuncogott.

– Hadnagy, ez nem a rendőrség, itt nem szükséges sorban haladni: oda áll, ahová csak tetszik. Ha tócsába, hát tócsába!

A fejvadász úgy vélte, eljött a pillanat, hogy érdemlegesebb mederbe terelje a beszélgetést.

– Jöjjön Solo, intézzük el az őrséget!

A két férfi kilépett a sarok mögül, hosszú esőkabátjuk alatt remekül elrejtették fegyvereiket. Ártalmatlan járókelőknél látszottak, akik hazafelé igyekeznek az ítéletidőben.

Az örök ügyet sem vetettek rájuk – ázott verébként dideregtek a díszes kapualjban.

Go Rien az épület falán elhelyezett kamerákra sandított.

– A kapualjban bármit tehetünk velük, azt nem látják a kamerák – tervezgetett. – Egyetlen bökkenő akad csak: arról tudósítani fognak, ha belépünk.

A koréiai vállat vont.

– Az is probléma? Bízva rám; van egy ötletem!

Mivel a fejvadász már tapasztalta, hogy Han Solo ötleteiben meg lehet bízni, ezúttal sem akadékoskodott.

Odaléptek a katonákhoz. Amíg a kamerák látószögén belül járnak, a koréiai szélesen vigyorgott és buzgón hajolgotott, mintegy udvariaskodva az őrséggel. Éppen úgy festett, mint valami ügye-fogyott vidéki fickó, aki útbaigazítást szándékozik kérni. Bezzeg, amikor takarásba értek, lebbent a hosszú köpeny, előrántotta fegyverét és az örökre fogta.

Azok mell- és vállvértékét, valamint olyasféle csak fejtetőt és füleket oltalmazó sisakot viseltek, ami Hant a közkedvelt koréiai gladiátorjátékok védőfelszerelésére

emlékeztette. Ábrázatok is ahhoz volt hasonlatos, amelyet a viadalok legelső fordulójában kieső jelöltek szoktak volt vágni.

– Kedves uraim – kedélyeskedett a kapitány – apró szívességet szeretnék kérni maguktól, pakolják le szépen a felszerelésüket és a fegyvereiket, majd – hogy meg ne ázzanak – öltsek fel a mi esőköpenyeinket.

Go Rien ekkor értette meg a koréliei tervét. Szélesen mosolygott és elismerően bólintott felé. Aztán nekilátott, hogy lehúzza a maga esőkabátját. Mikor végzett, cseréltek: ő tartotta sakkban az öröket és Han vetkőzött.

– Uraim – fordult a kapitány ismét az immár esőkabátban szomorkodó katonához –, most elsétálnak szépen ahhoz a sarokhoz! – mutatta a helyet, ahol társaik rejtőzködtek. – Csak semmi magánakció, semmi meggondolatlanság; le nem veszem magukról a pisztolyom irányzékát.

A fickók lógó orral elbaktattak – Csubakka ökle és vele az eszméletlenség jótékony sötétje várta őket.

Han és a fejedelmű felöltötték a katonák zubbonyát és vértetét.

– Úgy érzem magam, mint valami szatír – ironizált a koréliei – itt öltözöm, vetkőzöm. az utcán, egy kapualjban. – Aztán hirtelen komolyra fordította a szót. – Mit tegyünk most? Csubi nélkül még csak elboldogulnánk valahogy, de Scarpára szükségünk van.

A másik egykedvűen megvonta a vállát.

– Nincs mit tenni: be kell mennünk elintézni a kamerák személyzetét. Minden további trükk csak gyanút keltene.

Solo bólintott.

– Nos, akkor fáradjon előre! – udvariaskodott. – Én csak ön után.

– Nem lenne tanácsos előbb közölni a társainkkal, hogy mire készülünk? Alig tudok elképzelni rosszabbat annál, hogy véletlenül utánunk indulnak.

– Na persze – háborgott Han, akit idegesített, hogy terve hiányosságait boncolgatják – esetleg küldhettem volna írásos értesítést a katonákkal! Két példányban, aláírva!... Rá fognak jönni, hogy mi az ábra; ha Scarpa értelmi képességeiben nem is bízom, hangsúlyoznom kell, hogy a társaméiban még soha nem csalódtam!

– Akkor menjünk! – vigyorgott a fejedelmű. Soha nem tagadta, mennyire mulattatják Han Solo hirtelen indulatkitörései. Ilyenkor sziporkázik leginkább különös, cinikus humora – állapította meg már több alkalommal is. Gondolatmenetét a fülvédőbe épített hangszóró recsegés szakította félbe.

– Halló kapuórség! Mit akart ez a két pasas? Go Rien nem jött zavarba, pontosabban soha nem jött zavarba! Mivel birodalmi képzésben részesült, nem esett nehezére a szakszerű válasz megfogalmazása.

– Semmi különös központ, csak idejött két fazon és valami utca felől érdeklődött. Elküldtem őket a fenébe.

– Oké. Van egyéb jelentenivalója?

– Nincs – felelte, tömören.

A hangszóró elcsendesedett.

Han és a fejedelmű besurrantak a résnyire nyíló ajtón. Mielőtt még alaposabban szemügyre vehették volna az eléjük táruló hatalmas, félhomályba boruló termet, vékony, fejhangú nevetést hallottak felharsanni jobb kéz felől.

Parányi, üvegacélból összerakott fülke állt ott és odabent egy apró termetű, kölyökképzű fickó üdögélt. Ő nevetett.

– Na mi van fiúk? – fuvolázta – Csak nem fáztatok?

Han, aki rájött, az illető nem lehet több egyszerű portásnál, ráfordult.

– Hogy dögnél meg!

A másik hisztérikusan felröhögött,

– Na, nyomás kifelé, vissza az esőbe! Vagy jelentsem a dolgot?

Az bizony nem lett volna szerencsés; mint ahogy az sem, hogy sugár fegyverrel füstöljék ki a pasast a kalitkájából. Solo tanácstalanul pillantott Go Rienre. Az a fejét rázta.

– Engedelmeskednünk kell – suttogta irigylésre méltó nyugalommal, de arcán, látszott, neki is akadnak ártalmas ötletei a portás további sorsát illetően.

– Szét fogom verni a pofád! – ígérte a koréliei jóval békülékenyebb hangon
Ám a kis fickó csak nevetett. A betolakodók csalódott ábrázattal léptek ki az épületből.

– Megölöm a kis férget! – dühöngött a kapitány. – Bizony mondom, kinyírom! Még jó, hogy nem volt itt az első tiszt, széttépte volna! Így nyert egy kis időt a fickó... én fogom széttépni!

A fejedő is meglehetősen sötéten nézett maga elé.

– Lesz rá módja Solo, erről kezeskedem! Han közben gyorsan lenyugodott. Lemondón legyintett.

– Na menjünk haza – javasolta.

– Nem adhatjuk fel ilyen könnyen – tiltakozott a másik. – Ha nem megy békésen, próbáljuk meg erőszakkal!

A koréliei hevesen rázta a fejét.

– Nem, nem Go Rien, tudom mit akar, már kiismertem magát! Be akar menni és célbalövősdit játszani az őrséggel. Ki kell, hogy ábrándítsam, én maximum tíz fővel bírok el, odabent meg legalább ötven van, úgyhogy részemről a dolog nem aktuális. A fejedő rejtelmesen mosolygott.

– Kikémleltem az őrségváltást – mesélte. – Nincsenek többen, mint negyven. A legközelebbi helyőrségtől tíz percnél hamarabb nem érhet ide az erősítés, úgyhogy nem értem magát Solo!

A kapitány – már-már mellőzve az óvatosságot – a térdére csapott.

– Nem érti, hát ez jó! – kiáltott fel. – Nézze Go Rien! Előbb-utóbb amúgyis a Biztonsági Rendőrség kezébe kerülünk mindannyian, már az elején sem értettem, hogy miért kell siettetnünk, de nem szólhat egy szót sem, én megpróbáltam! Nem sikerült, ennyi, menjünk haza! Tanuljon meg veszteni, Go Rien!

– Kapitány – kezdte nyugodt lassú hangon a Kefehajú –, engem arra képeztek ki, hogy efféle feladatoknak eleget tegyek...

– Engem meg arra, hogy túléljem őket – vágott közbe Han. – A tanítómesterem igencsak szigorú és kegyetlen volt; úgy tetszik, maga talán még nem találkozott vele. Úgy hívják: az élet!

A fejedő szomorúan ingatta a fejét.

– Könnyebben megértettük egymást, amíg zsaroltam magát Solo, kár volt társakká lennünk! Maga nem tűr el véleményt a sajátján kívül, talán csak akkor, ha az egybeesik a magáéval. Nem tudom, miért nem bízik bennem, de ha nem, hát nem, ha kell bemegyek egyedül. Az a tíz katona, amit magára vállalt, amúgy sem sokat nyom a latban.

A kapitány nézte a kefehajú férfit – mintha magát látta volna. Makactság tekintetében egyiküknek sem kellett a szomszédba mennie. Ezer esetre emlékezett, amikor ő állt így, elkeseredetten, magára hagyottan, csak mert akkori társai nem voltak hozzá mérhetően vakmerőek. Egyetlen akadt, akire mindig számíthatott: Csubakka, és ez akkor kimondhatatlanul jól esett neki.

– Nos rendben – legyintett. – Mi a terve?

– Köszönöm, Han Solo – hajtott fejet a másik, és hangjában leplezetlen melegség bujkált. – Scarpa segítségével könnyen bejuthatunk a gazdasági rendőrség számítógép termébe, és én percek alatt fellopom magunkat a szállítmányozók listájára. A baj csak az, hogy hiába is tennénk, a lövöldözés és az azt követő felhajtás fel fogja kelteni az illetékesek gyanúját és utána néznek majd, hogy mit ügködtünk odabent.

– Ne is mondja tovább, értem mire céloz – ragadta magához a szót a koréliei. – Azt akarja, hogy Csubi, Caspar meg én hajtsunk végre valami elterelő hadműveletet, mialatt maguk ketten ténykednek. Semmi gond Go Rien, bízza csak ránk! A vukival nagy szakértői vagyunk a feltűnés-keltésnek.

– Látja Solo, ezt nem kell bebizonyítania. Maga ebben akkor is felülmúl bárkit, ha éppen az ellenkezője a célja. El nem tudom képzelni, mi lesz itt, ha maga

kifejezetten a felfordulásra utazik!

Han egyszerűen elengedte a füle mellett az iróniát, és megdicsőülten vigyorgott.
– Nagy felfordulás – felelte tömören. Teljes egyetértésben beszéltek meg a terv végrehajtásának részleteit, fél szavakból megértették egymást.

Az objektum kívül-belül elhelyezett kameráinak ellenőrző termét – értelemszerűen – képernyők töltötték meg. Őt egyenruhás férfi ült előttük. Egyikük fülhallgatójában megreccsent a hangszóró – az illető az előtte húzódó pulton átállított egy kapcsolót, kihangosítva a bejelentkező őr hangját.

– Halló központ, itt a kapuórség! – hallatszott.

A férfi előre hajolt a mikrofonhoz.

– Hallgatom; mi történt?

– Gyanús mozgás észak-kelet irányában. Ellenőrzőm.

A képernyők előtt ülő férfi hangjában izgalom csendült:

– Legyen óvatos kapuőr és az egyikük maradjon a helyén!

– Értettem! – jött a válasz.

Az ellenőrző tiszt hátradőlt, kíváncsian leste a képernyőt. Feltűnt a kapualjából kilépő katona alakja – a kép elmosódott volt a zuhogó esőben. Gyakorlott mozdulatokkal távirányította a kamerát: követte vele a távolodó férfit.

A teremben ülők egymásra pillantottak; a kérdés kimondatlanul is ott lebegett a levegőben: elrendeljenek-e magasabb készültségi fokot vagy sem? Egyenlőre a nem mellett döntöttek.

A katona eltűnt egy utcasarok mögött.

A várakozás hosszú percei következtek, azután...

... Feltűnt a férfi. Futott visszafelé, riadtan pillantgatott a háta mögé, és közben veszettül kiabált:

– Riadó! Támadás közeleg!

Az az apróság, hogy az illetőnek talán megváltozott némileg a hangja és hogy netán néhány centit összehúzott – senkinek nem tűnt fel. A tisztek riadtan csaptak a külső ajtó zárását vezérlő kapcsolóra, de elkéstek – a kapualjban várakozó őr talán bajtársiasságból, talán egyszerűen félelemből, már betaszította az ajtószárnyat, és nyílásban állt. A zárelektronika dolgavégezetlenül kattogott.

A visszafelé menekülő katona mögött lézersugarak csapódtak a földre, mindazonáltal a fickó szerencsésnek bizonyult, egészen a kapualjig, ameddig a kamerák látószögében tartózkodott, nem érte utól a végzete. Ám hiába, akadnak dolgok, melyek nem kerülhetőek el, legfeljebb elodázhatóak – rövidesen felhangzott a halálordítása. És nem sokkal később a társáé is.

További sorsukról már csak az előcsarnokot mutató képernyőn szerezhettek tudomást a tisztek. Mindkettő bezuhant a terembe, és – immár mindörökké – mozdulatlanul nyúlt el a földön. Halottak voltak – legalábbis az ellenőrző teremben ülők ezt hitték.

Feltűntek az üldözők. Ketten közülük kendőt viseltek az arcuk előtt, a harmadik, leghatalmasabb természetűnek nemigen volt szüksége efféle álcázó holmira – tetőtől talpig vastag szőrzet borította..

– Riadó! – üvöltötte a rangidős és lenyomta az általános, elsőfokú készültség gombját. Szerinte az épületben felvijjogtak a szirénák és vörösen pulzáló fények lobbantak. Katonák ébredtek álmukból, s mivel teljes fegyverzetben feküdtek ágyukon, másodpercek múltán harcképesek voltak.

Közben az előtérben elhelyezett mikrofonoknak hála, a teremben ülők az eseményekről nemcsak képi, hanem hangbeli információt is kaptak.

– Csubi, szedd ki onnan azt a fickót! – mutatott az egyik behatoló a portás üvegacél kalitkája felé.

A nagydarab szőrös indult, hogy teljesítse a parancsot.

– Ja és Csubi – állította még meg egy pillanatra a másik –, a kíméletesség nem elsődleges szempont.

Az óriás mély, morgó hangon felkacagott. Aztán nekiiramodott és a szélvész sebességével rohant a fülke felé. Rávetette magát a tákolmányra, és kétmázsás testének lendületével egyszerűen feldöntötte. A lemezekből összeeszkábált fülke darabjaira hullott és a behemót támadó egyenest az odabent lapuló, vékonydongájú portásra zuhant.

Egyetlen elhaló sóhajt lehetett csak hallani.

A behatolók ekkor a kamerák és mikrofonok módszeres megsemmisítésébe kezdtek – az ellenőrző teremben sorra hunytak ki a képernyők. A biztonsági rendszer megvakult és megsüketült. Az érintett konzol előtt ülő tiszt csalódottan felemelkedett székéből és legközelebbi társa mögé lépett.

– Vajon merre tartanak majd? – találgatott. – Mi a céljuk? Miért jöttek.

Hamar választ kaptak, amikor az idegenek feltűntek a központi adattár felé vezető folyosón. Útjukat kihunyó képernyők jelezték.

A rangidős felkattintotta a belső hírközlő rendszer kapcsolóját.

– Figyelem: ellenséges behatolás; minden egység a központi adattárhoz!

A kameráktól és mikrofonoktól megtisztított előtérben óvatosan feltápászkodott a két halott kapuőr. Senki nem láthatta meg őket.

– Merre? – kérdezte egyikük.

– Arra! – mutatta a másik és előreindult.

A villogó vörös fények csak még eltökéltebbé tették arcvonásaikat. Kezükből sugárfegyver lapult – de a jelen állapotok között ez nem kelthetett feltűnést. Azt pedig ki vette volna észre, hogy ezek nem kincstári fegyverek, bár az egyik, már ránézésre is a csúcstechnológiát képviselte.

Scarpa és a fejevadász volt az. Sietős léptekkel haladtak a gazdasági osztály irodái felé. Kitértek egy szemből érkező rohamcsapat útjából, ráfordultak a keresett folyosóra.

– Melyik a számítógép-terem – hajolt közel Go Rien az ex-rendőr füléhez, hiszen a rádiót nem lett volna tanácsos használniuk.

– Nem tudom – rázta a fejét az. – Erre keveset jártam azelőtt, odabent pedig egyenesen egyszer sem.

– Nyilván zárva van az összes ajtó. Akár még az is előfordulhat, hogy nem tudom kinyitni őket. Egyáltalán nem biztos, hogy ide is elhelyezték azokat a különleges, titkos kódokat, amiket ismerek.

– Várjon csak! – gondolkodott el Scarpa. – Egyszer kilestem egy felettesem kódját; hátha az nyitja őket.

– Sem vesztenivalónk, sem időnk nincs, próbálja ki gyorsan!

Az ex-rendőr a legelső ajtóhoz lépett, beütötte a kódot. Halk sípolás után gépi hang szólította fel őket.

– Retina ellenőrzés, kérem hajoljon közel az érzékelőhöz!

– A fenébe! – kiáltotta Scarpa dühösen és az óvatosságról teljesen megfeledkezve földhöz vágta a fegyverét. Nagyot csattant a plasztacél padlón.

– Ne tomboljon Scarpa! – figyelmeztette a fejevadász. – Ezt már megoldjuk valahogy.

De az ex-tisztviselő nem nyugodott meg.

– Végre sikerül segítenem – panaszkodott már-már sírós hangon – és akkor is közbejön valami.

– Ugyan – vigasztalta a Kefehajú – már így is sokat segített. Nézze csak! Furcsa, lámpa-forma tárgyat akasztott le az övéről.

– Ez egy speciális kódfejtő – magyarázta. – Pont az efféle ellenőrző rendszerek ellen dolgozták ki. De maradjon köztünk, mert nem túl közismert!

– Hadítitok? – csillant fel a férfi szeme. A másik bólintott.

– Bennem megbízhat – ígérte dicsőséges arccal.

A szerszám – láss csodát – valóban megtévesztette a retina-ellenőrző elektronikát, mert az ajtó feltárult. Ugyan mögötte nem a számítógép-terem

húzódott, hanem egy egészen közönséges iroda, a fejevadász mégis elégedetten mosolygott. Társa tanácstalan ábrázatát látva meg is indokolta örömét.

– Ott egy terminál – mutatta. – Nekem az is megfelel. Gyerünk!

A székbe vetette magát, és már hozzá is fogott, hogy életre keltse az egységet. A monitor felragyogott, a billentyűzet megvilágítása működésbe lépett.

Go Rien gépelni kezdett, ám közben szóban is adott utasításokat a komputernek. Egyre beljebb jutott a rendszer vérkeringésébe, a megfelelő időpontokban kimondott kódszavak minden kaput megnyitottak előtte. Feltűnt a keresett lista; beírta a B8/M.F. nevet, amiben előre megállapodtak Han Solóval. Még arra is kiterjedt a figyelme, hogy az utolsó módosítás dátumát előző napra írja át. Azután ugyanazon sorrendben, ahogyan behatolt, kilépett a rendszerből. Felállt.

– Kész vagyok – közölte és az órájára pillantott. Elégedetten vette tudomásul, hogy az egész művelet még egy percet sem igényelt.

– Mehetünk! – javasolta – Három percünk van a kijutásra, mielőtt még ideérne az erősítés a szomszédos helyőrségből.

Tervszerűen visszavonulva elhagyták az épületet.

Mindeközben Han Solo és társai folyamatosan nyomultak előre a központi adattár csarnokának irányába.

– Vigyázz Csubi! – kiáltott fel a koréliei elkeseredetten, megpillantva a sarok mögül eléjük ugró katonákat. Hatan voltak.

A vuki, aki elől haladt, gyakorlott mozdulattal vetődött félre a lecsapó lézernyalábok elől. A szűk teret megtöltötte a fegyverek sívítása.

A kapitány és Caspar fűgően behúzódtak a mellettük nyíló keskeny keresztfolyosóba, míg a *Falcon* elsőtisztje egy műszerasztal mögött keresett fedezéket. Han aggódott társa testi épsége miatt.

– Csubi – kiáltott ki – próbáld szőnyegnek álcázni magad, hátha beveszik!

A vuki méltatlankodva dörmögött valami válasz félét, miközben buzgón viszonzta a körülötte csapkodó tüzet. Azonnal felmérte, hogy ki sem mozdulhat a rejtekhelyéről. Márpedig azzal sem jár jobban, ha ott gubbaszt ítéletnapig. Kétségbeesett tekintete az előtte tornyosuló műszerasztal lábaira esett: nem voltak a földhöz csavarozva! Tisztán természeti logikája gyorsan rávezette a megoldásra.

Kétfélszáz testének teljes súlyával nekifeszült a robusztus bútordarabnak – ha nem mozdulhatsz a fedezék mögül, de menned kell, mozgassd a fedezéket! – és tolni kezdte a folyosó sima fémpadlóján az ellenségei felé. Nem lett volna igazi vuki, ha az ilyesmi akár csak meg is kottyán neki. A súlyos holmi már szinte repült, amikor a katonához ért. Aki nem ugrott félre időben, azt bizony csúnyán odanyomta a forduló szemközti falához. De tévedés ne essék, nem járt jobban az sem, aki elég fűrges volt – a vuki irdatlan öklével került nem kívánt testközelségbe.

Bömbölés hozta hírvül Solónak, hogy üzlettársa már megoldotta a helyzetet.

– Mehetünk – vigyorgott Casparra; aki ezúttal hajlandó volt megválni széleskarimájú kalapjától.

Bejutottak a központi adattár tágas, gazdagon megvilágított termébe – az erős plasztacél ajtó bánta, amit Csubakka szétolvasztott. A kamerák elektronikus szemén át figyelő ellenőrző tiszték legnagyobb bánatára máris hozzáláttak, hogy a rendelkezésre álló kevés idő alatt minél több tárolóegységet tönkretessenek. A lézernyalábok érintette komputer-perifériák szikraesőt szórva robbantak darabokra.

– Sokszázezer bűnöző és gyanúsított lesz hálás nekünk ezért – vélekedett Han.

– Meg aztán neked sem jön rosszul – jegyezte meg Caspar. – Ellentétben azokkal a becsületes emberekkel, akik szeretik rács mögött tudni a rablókat és a gyilkosokat.

– Ejnye, mióta vagy ilyen törvénytisztelő – csodálkozott a koréliei.

– Törvénytisztelő? – kérdezett vissza a másik, – Azt azért nem mondanám!

Pusztán hajlamos vagyok elfogadni, hogy minden éremnek két oldala van.

– Nos legyen! – bólintott a *Falcon* kapitánya. – Én akkor is szeretem a szebbik

felét nézni.

Csubakka hangos morgással adta tudtul, hogy a jelenlegi pillanatot nem tartja épp a legalkalmasabbnak az erkölcsi vitaestre. Vaskos ujjával a falon lógó órára mutatott és hadart valamit vukiul.

Caspar vállat vont és amolyan nekem aztán mindegy ábrázattal azt is szétlőtte.

– Nem azt mondta, hogy azt is lödd szét – háborodott fel Han és félreérthetetlen jelentésű mozdulattal a homlokát ütögette –, hanem azt, hogy sietnünk kell!

– Akkor meg nem mindegy – tiltakozott a bűnös. – Nem lesz már rá szükségünk.

A koréliei lemondón legyintett.

– Na húzzunk innen, idő van!

Am számításait keresztül húzta a sors. Tucatnyi katona tűnt fel a folyosón.

Rögtön tüzet nyitottak.

– Baj van – foglalta össze a helyzetet Han Solo.

Senki nem tiltakozott. Hiába tartották tűz alatt a bejáratot, az őrség fekete páncélt viselő emberei beszivárogtak a helyiségbe. Az apró kompánia tagjai egyre beljebb szorultak a tárolóegységek képezte folyosókon.

– Mindjárt ideér az erősítés – jósolta Caspar sötéten, míg a kapitány érkezettnek látta az időt, hogy részletesebb helyzetértékelést adjon.

– Nagy baj van – mondta.

Újból nem talált ellenzőkre.

A kamerák ellenőrző szobájában a rangidős tiszt értetlenül meredt a helyettesére.

– Mi az hogy rendeljük vissza az őrséget?! – hitetlenkedett.

– Ez a felsőbb parancs, uram.

– De hát ezek közönséges bűnözők: betörték ide, mi több megsemmisítettek több ezer hitelegységnyi berendezést és legalább ilyen értékes adatállományt.

A beosztott nem tudott mit felelni, megismételte az előzőeket:

– Ez a felsőbb parancs, uram.

A rangidős tehetetlenül tárta szét a karját.

– Indoklás?

– Nincs, uram.

– Gondoltam – bólintott, öles léptekkel rótt a termet, néhány másodperc múltán megtorpant ugyanott, ahonnan indult, a helyettese előtt.

– Engedelmeskedünk parancsnok. Mit tehetünk? Rendelje vissza a katonákat!

– Nem értem! – közölte Han Solo. – Elmentek. Pedig volt némi esélyük, hogy elkapjanak bennünket, ha nem is sok.

Csubakka kuncogott.

– Lehet, hogy csapda – vélekedett Caspar. A koréliei megvonta a vállát.

– Pillanatnyilag nem látom semmi esélyét, hogy más módon kijussunk innen. Meg kell próbálnunk az ajtón át távozni! Ha csapda, hát csapda. Azzal nekiindultak. Han haladt elől, lövésre kész lézer pisztollyal, utána Caspar és a sort a gyakran hátra pillantgató vuki zárta. Bármelyik sarok mögül leselkedhetett a halál, bármelyik keresztifolyosóban várakozó katonákba botolhattak.

Csubakkát ez a távoli hazájában oly közkedvelt vadászatokra emlékeztette – azzal a különbséggel, hogy itt a vad és nem a vadász szerepét töltötte be. Ez is egyfajta dzsungel – gondolta magában, és ettől nyomban jobban érezte magát. Révedezéséből társa hangja riasztotta.

– Valami nem stimmel itt nekem! Ezek eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket. Márpedig az a legritkábban művel ilyesmit.

Az előcsarnokba értek: egy teremtett lelket sem láttak, kivéve a halkan szuszogó ájult portást.

Solo az órájára pillantott.

– Már a környező helyőrségekből szalajtott erősítésnek is ide kellett volna érnie!

A vuki kinyilvánította, hogy neki bizony nem hiányoznak.
– Nem is azért mondom Csubi, mintha nem elégednék meg a ti társaságotokkal, pusztán furcsállom.
Kiléptek az utcára. Sötét volt odakint, csöpögött az eső – a plazta-kőburkolat nedvesen csillant a földön. Őrség, rohamosztárosok sehol. Csak az egyetlen éppen maradt kamera követte őket – halkan zúgva – rezzenetlen halszemével Csubakka szétlőtte.
– Látom Solo – kezdte Caspar gondosan visszaillesztve fejére a kalapját – nem vagy hajlandó belenyugodni, hogy ezúttal elmarad a lövöldözés!
A kapitány a fejét csóválta.
– Honnan veszed ezt a marhaságot?
A kalapos felkacagott.
– Csak onnan – felelte –, hogy állsz itt földbegyökeredett lábbal, ahelyett, hogy elvonulnánk végre.
– Legyen neked! – legyintett ő és nekiiramodott. Léptei tompán koppantak a kövezeten, Csubakka két öles ugrással utolérte és mellette kocogott.
A sarkon túl barátaikba botlottak.
– Nos? – firtatta a koréliei.
A fejvadász – levéve az őrség ostoba sisakját – elégedetten mosolygott.
– Minden oké – felelte. – A kormányzóság hivatalos listáján a tegnapi nap óta maga a legmegbízhatóbb és legügysesebb fuvaros a Galaxisban.
A kapitány sértődött félmosollyal vette tudomásul az elhangzottakat.
– Ez persze addig sem volt kétséges – mondta azután.

NEGYEDIK FEJEZET

A rókaképű férfi órák óta szemeltartotta a 604-es dokkot. Fent lapult a kupolás épület bejáratával szemközti ház tetején. Becéző ujjakkal simított végig olykor az előtte fekvő fekete, plasztacél fegyveren. Igazi orvlövész-puska – minden orgyilkos álma. A fémdetektorok nem észlelik, löpontosága a legfinomabb, ami valaha is készült.

A férfi töprengett. Elsőre elpuskázta, csak mert engedett a csábításnak – leírhatatlan gyönyör pusztá kézzel ölni. Ezúttal a hatékonyság helyet fog kapni az élvezet kárára! Másodszor nem hibázhat!

Igazából nem érdekelte, honnan tudta meg a kormányzó az áldozat tartózkodási helyét – legfeljebb furcsállta. Úgy tűnik, Rogow rajta kívül több, hasonló foglalkozású embert is alkalmaz. Érdekesnek találta, hogy erről ő nem tud. Ez előre vetít bizonyos lehetőségeket.

Közeledő léptek zökkentették ki gondolatmenetéből. Aktivizálta az infratávcsövet, felemelte a fegyvert. Úgy simult a karjára, mintha eleven szerető lenne. A férfi nem is tagadta, a kése után ez nyújtotta eddig számára a legtöbb kéjt élete során. Odalent férfiak maroknyi csapata tűnt fel – köztük a kiszemelt áldozat. Becélozta, ujja a ravaszra kulcsolódott. Várt, szerette a Halál szerepét játszani, csak a kaszát tartotta némileg már idejétmúltnak. De nem! Jobbat eszelt ki, kis szórakozás neki is jár, kis élvezet, kis játék!

Leemelte a célkeresztet az ex-rendőrrel. Enyhén jobbra húzta, hogy átsikoljon egy hatalmas, szórmók teremtményre, ízlelgette a gondolatot, hogy akár ezt is megölhetné – bármelyiket közülük. Az ő kezében nyugszik a sorsuk!

Újból váltott, a célkeresztben egy markánsarcú, katonai nadrágot és khaki-szín mellényt viselő férfi tűnt fel. Vonásain magabiztosság és határozottság tükröződött – a rókaképű gyűlölte ezt a típust. Ej, de szerette volna lelőni!

De sűrgette az idő. Tovább csúsztatta a csövet és vele a célkeresőt, egy magas, szikár, Kefehajú fickóra. Aki – hihetetlen – felemelte a pillantását és egyenesen ő rá nézett. Bele a célkeresőbe. Az orgyilkos nem értette, hogyan lehetséges ez, hiszen

az ilyesmit nincs mód felfedezni.

Hosszú másodpercekig farkasszemet néztek, aztán ő meghúzta a ravaszt. De a másik – mintha csak ezt is megérezte volna – az utolsó pillanatban félrependült. Az infratávcsőben jól látszott az apró törmelék gejzír, amit a sugárnyaláb az utca kövezetéből fakasztott.

Az alakok ott lent beugráltak a kapualjakba és a levegőt máris lézernyalábok pásztázták. A rókaképű jól tudta, hogy megint elrontotta, még szerencse, hogy erről a kormányzó soha nem fog tudomást szerezni. Rögtön átlátta, hogy a további tűzpárbajnak a feladat szempontjából semmi értelme. Ráadásul veszélyes is – és ő utálta a veszélyt. Félt. Egyszer él az ember!

Beugrott a tetőn várakozó apró, antigravitációs szöcskébe és huss, elrepült.

– Azt hiszem Scarpa, ez a maga barátja volt – közölte Go Rien Moss.

Az ex-rendőr szégyenkezve sütötte le a szemét.

– Elnézést kérek, én...

– Ne vicceljen Scarpa! – vágott közbe Solo. – Maga aztán igazán nem tehet erről!

A másik a fejét rázta.

– Nem lett volna szabad elmennem a kormányzóhoz. Biztosan ő akar megöletni.

– Magát, miért?

– Mert egy szar alak! – fakadt ki a szerencsétlen flótás.

A koréliei – gyanakvása jeléül – résnyire húzta a szemét.

– Remélem ezt megmondta neki is?!

– Hát... – bizonytalankodott el a kérdezett – nem egészen.

– Scarpa! – kiáltott fel – Ugye nem? Ugye nem ismétlődött meg a múltkori?

– Az ex-rendőr magábaroskadva bólogatott.

– Olyan... nagy ember – hüppögte – Olyan előkelő. Nem volt merszem.

A kapitány hitetlenül rázta a fejét, amikor egyszer csak megvilágosodott benne valami. Valami, amitől meglehetősen izgatott lett.

– Na állj! – kiáltott fel. – Álljunk csak meg egy pillanatra!

Rövid hatásszünetet tartott.

– Honnan tudták, hogy itt szálltunk le? Rögtön választ is adott. – Valaki megsúgta nekik. Valaki közölünk.

A pillantása a fejedőszakra siklott.

– És maga vajon honnan tudta, hogy orvlövész bújnak a háztetőn?

Go Rien vádló tekintetek keresztűzébe találta magát. Szokásához híven apró mosoly ült a szája sarkában.

– Bravó Han Solo, a gondolatmenete briliáns! – jegyezte meg. – De fel kell hívnom a figyelmét néhány logikai bukfencre.

– Tegye csak! – bízta a koréliei. – Mindnyájan elepedünk a kíváncsiságtól.

– Először is, ha bármelyiküket is le akarom puffantani, miért nem teszem magam, ahelyett, hogy orgyilkost fogadok?

Solo nagy levegőt vett, hogy megfeleljen a kérdésre.

– Nem, nem – intette le a fejedősz –, tudom mit akar mondani. Azt, hogy nem akarok gyanúba keveredni.

– Pontosan! – értett egyet Han.

– Nos rendben, fogadjuk el. De akkor miért akadályozom meg a gyilkosságot?

– Mert így nem merül fel a neve a gyanúsítottak listáján, és zavartalanul tevékenykedhet tovább! – vágta rá.

– Értem – bólintott Go Rien közömbösen, mintha bizony nem az ő sorsáról lenne szó. Sorsáról, mert eddigre már a vádlók – kivétel nélkül mind – fegyvert fogtak rá.

– Vajon miért lőtt rám a saját emberem? – tette fel a következő kérdést. –

Pontosan lőtt, ha nem mozdulok időben, már halott vagyok. Bármily pontosan igazítjuk is egymáshoz az óráinkat, nem gondolja Solo, hogy kicsit veszélyes játék lenne?

A kapitány farkasszemet nézett egy ideig a fejedőszal...

– Magától minden kitelik – mondta végül sötéten, és leeresztette a fegyverét.

A *Millennium Falcon* immár két hete vesztegelt a 604-es dokkban. Az összeépítési munkálatok jól haladtak.

– A hajó nem lesz túl modern – jelentette ki még a szerelés kezdetekor Gritt –, de annak fog látszani. Ismerve a tényt, hogy a megbízó és a kalóz azonos cég, biztos vagyok benne hogy sokkal szívesebben bérelnek fel egy vontatót, mint egy teherszállítót. Az előbbiről csak le kell akasztaniuk a rakományt.

Solo a *Falcon* társalgójában a játékasztalra kiterített tervrajzokat nézegette. Az öreglányt a B8-as jobb oldalába építették be, úgy, hogy csak a pilótakabin acélüveg fülkéje látszott ki. Nagyerejű szervomotorrendszer volt hívatott arra, hogy szükség esetén start-helyzetbe forgassa a *Falcont*. A fedélzeti ágyúkat ilymódon ugyan elvesztették, de nullára csökkent annak esélye, hogy a tákolmányban bárki is felismerje a koréiai csempészhajót. Szerencsére azt azért sikerült megoldaniuk, hogy az egész monstrum a *Falconból* legyen irányítható.

– Figyeld csak Csubi! – hívta közelebb a barátját Han. – A vonósugár-generátor nem eredeti; valaki kicseréltette egy erősebbre. Nem mondom, hogy olyan bivaly, mint egy csillagrombolóé, de nem rossz!

A vuki egyetértően dörögött.

Kár, hogy ekkora, jó lenne a *Falconba* is.

– Ott már egy hűtőládának sincs hely, nemhogy egy teremnyi berendezésnek – figyelmeztette az üzlettársa.

– Solo kapitány, elárulna nekem valamit? – kérdezte hirtelen Scarpa.

A koréiai bólintott.

– Mi az a vontató? Mit vontat?'

– A vontatóknak, a teher hajókkal ellentétben, nincsen rakterük – kezdte magyarázni. – Saját súlyuk többszörösét képesek vonósugár segítségével kívülről magukhoz rögzíteni. Ehhez méretezett a motorjuk ereje is. Ha csak megnézi a mi B8-asunkat Scarpa, láthatja, hogy belső terének jelentős részét a gépterem és a vonósugár-generátor csarnoka teszi ki.

Az éppen belépő Caspar meglepetten csapta össze a tenyerét.

– Solo, magában egy tanár vezett el! – kiáltott fel.

Az érintett meglehetősen fancsali ábrázatot vágott. Majd fáradtan sóhajtott és közölte, hogy pihenni tér.

Elsietett apró hálófülkéjébe és végigheveredett a keskeny ágyon. Még a csizmáját sem rúgta le. Nézte egy ideig a fölélbehajló mennyezetet, aztán lehunyta a szemét. Hiába, elkerülte az álom. Gondok emésztették.

Valaki a fedélzeten áruló!

Nincs cudarabb gondolat annál, minthogy valaki azok közül, akiket közel engedünk magunkhoz, ellenünkre tör.

Ki lehet az?

Csubakkát rögtön kizárhatta. A vuki évek óta az üzlettársa és melleleg a legjobb barátja is volt. Ráadásul rühellte a Birodalmat és mindent, amihez annak a legkisebb köze is lehet. Han jól tudta, milyen lelki problémákat okoz az elsőtisztjének már az is, hogy pillanatnyilag maguk is a Birodalom oldalára sodródtak ebben a különös és zavaros játszmaiban.

Gritt? Jóval nehezebb kérdés. Nem az a kifejezett erős jellem, és – ne feledjük – az egészen közeli múltban heteket töltött a gátlástalan birodalmi orvosok és hóhérok karmai között. Zsarolhatják, fenyegethetik, átprogramozhatták az agyát, akár valami rosszul funkcionáló droidot. Semmiképp nem zárható ki a gyanúsítottak sorából!

Caspar? Sok szempontból hasonló eset. Ki tudja mi történt vele az elmúlt hónapokban? Még ő maga sem! Annakidején éppoly független, hazátlan, semmitől sem tartó kalandor volt, mint Han Solo, de hol van ez már? Ő is gyanús!

Scarpa? A legbefolyásolhatóbb ember, akivel valaha is találkozott. Nem rég járt a kormányzóságon – sok mindenre rábeszélhették. A gyilkossági kísérletek ravasz és

tökéletes alibinek is minősülhetnek – ráadásul, valamiért mindahányszor csak kísérletek maradtak! Scarpa sem tisztázható!

Go Rien? Na, ő aztán a leggyanúsabb az egész bandából! Róla felesleges is külön elmélkedni!

És ahogyan ezeket a dolgokat mind végiggondolta, Han Solo szép lassan elaludt.

Marl finoman elmosolyodott – nem leplezte az örömét; mint ahogy a katona sem, aki a jóhírt hozta.

– 604-es dokk – ízelgette a szavakat az ifjú tiszt. – Ezúttal nyakon csípjük őket!

A kommunikátor-asztalhoz lépett, bekapcsolta a mikrofont.

– Katonák, bevetésre felkészülni! Cselekedjenek az utolsó eligazítás szerint!

Elégedetten sújtott öklével nyitott tenyerébe.

– Tudtam, hogy meglesznek! – rikoltott fel.

A pilótaülésbe vetette magát – úgy érezte szétvetik az energiák – és hozzálátott, hogy felkészítse a hajót a repülésre. Ellenőrző tesztek futtatott végig, a megkívánt sorrendben aktiválta az egységeket.

Hamar a 604-es fölé jutottak.

– Zárva a dokk teteje – állapította meg a technikus merőben feleslegesen, hiszen ezt Marl is épp olyan jól látta.

– Jobb oldali egyes üteg, cél a. kupolafedél. Tűz! – szavalta a tiszt érzelmeiktől mentes hangon.

Irdatlan energiák csaptak le az egyrészt jóval kisebb, másrészt kizárólag statikus terhelés leküzdésére tervezett tetőszerkezetre. Azonnal beszakadt, rá az odabent veszteglő B8-asra.

– Szélesítsék a lyukat – rendelkezett Marl.

A sugárnyaláb pásztázva rombolta az építményt, egyre szélesebb vágat nyílt.

A Csillaglovas kapitánya a számítógépet hívta segítségül annak megállapítására, hogy befér-e a hajó, vagy sem. Mikor a gép már a biztonsági ráhagyásokat figyelembe véve is igenlően válaszolt, Marl utasítást adott a tűz beszüntetésére. Merész mozdulattal döntötte előre az uszályt, és olyan magabiztossággal vezette át a szűk résen, ami bizony még az eredeti kapitánynak is dicséretére válhatott volna. Pedig az ifjú csak néhány hónapja tette először a kezét a Csillaglovas pilóta-kormányára.

– Térerő zavarást kérek! – szólt át a technikusnak.

A jelenség következményeképp a lent álló hajó elektronikus célkereső és löképelemző egységei oly mértékben pontatlanokká lettek, ami még ilyen közeli távolság esetén is valószínűtlenné tette az esetleges ágyútűz sikerességét.

Igaz, a Csillaglovasait is, de Marlnak egyáltalán nem állt szándékában további lövéseket leadni. Egészen másra készült. Meglehetősen keményen tette le a betonra a hajót, ami egészen eltörpült a vontató mellett.

– Tengerészgyalogság! Behatolás diablo formációban! – intézkedett.

Felnyitotta a hajó zsilipkapuját, amin keresztül a dokk betonjára ugráltak a katonák. Rendezett alakzatban nyomultak a *Millennium Falcon*nal egybeépített B8-as irányába.

Han Solo a *Falcon* riadócsengőjének vijjogására ébredt. Első gondolata az volt, hogy nyilván a mélyűrben járnak és meteor találat érte a hajót. Ám ennek több tény is ellentmondani látszott. Először is, nem érezte a működő motorok és egyéb rendszerek keltette remegést. Másodszor, a meteor becsapódással járó döngést és rázkódást sem. Harmadszor, de nem utolsó sorban pedig a külső mikrofonok kiabálás és lábdobogás hangjait közvetítették. Az ilyesmi igencsak furcsának számított a világűrben.

Ekkorra a koréiai már tisztán látta a helyzetet.

– Csubi – kiáltotta –, riadóstart! – és már futott is a pilótafülke irányába.

Válaszul valami olyan vaskos vuki-káromkodást kapott, amihez foghatót igencsak ritkán hallott az elsőtisztjétől. Hogy mivel érdemelte ki, azt csak akkor értette meg, amikor a pilótakabin acélüveg ablakain kipillantva nem a szokott látványt látta, hanem a B8-as följük tornyosuló törzsét.

– A rohadt életbe, hát nem elfelejtettem – motyogta leverten.

Nézte a nehézsúlyos viselő tengerészgyalogosokat.

– Ezeket mintha láttam volna már valahol! – húzta össze gyanakvón a szemét.

Ebben a pillanatban megreccsent a *Falcon* rádiója.

– Nyissa ki az ajtót, vagy szétlőjük! – parancsolta egy határozott hang. – Ha nem engedelmeskedik, azzal csak néhány másodpercet nyer, ellenkező esetben egy ajtót.

Ez elég meggyőzően hangzott – tekintetbe véve azokat az ágyúnyi gyalogsági fegyvereket, melyeket némelyikük a nyakába erősítve hordott.

– Nicsak! – tett meglepődött megjegyzést a koréiai. – Ezek a te hajóddal jöttek Caspar! Lehet, hogy csak visszahozták – próbált reménykedni.

Azok ott kint figyelmeztető lövéseket adtak le a vontató ajtajára.

Han bekapcsolta a külső hangszórókat.

– Nyitom már, mit türelmetlenkednek? És valóban meg is tette. Nemigen akadt más választása, az összeépített hajó egyelőre még üzemképtelen volt, külső fedélzeti ágyúk nem voltak. Az ajtót meg valóban akkor lövik ronccsá, amikor csak akarják. Gritt érkezett, aggódón kérdezte.

– Valóban megadjuk magunkat Solo? Csak úgy!

A kapitány széttárta a karját.

– Nincs más választásunk. Felvehetnénk velük a harcot, vagy akár el is rejtőzhetnénk – nem először tenném – de csak azt érnék el, hogy ronccsá lőnek bennünket a fedélzeti fegyvereikkel. Gritt, én tudom mire képes a Csillaglovás! De ha nekem nem hiszel kérdezd meg Caspart.

A kalapos helyeslően bólintott. A mindedig csendben üldögélő Scarpa sóhajtva jegyezte meg.

– Még jó, hogy a fejedelmünk úr nincs jelen, legalább ő nem keveredik bele, már ha értik mire gondolok?

De Han Solo nem értette.

– Micsoda? Go Rien nincs itt? – kiáltott fel izgatottan.

– Ahogy mondja – erősítette meg Caspar hűvösen. – Újabb fölöttébb gyanús jel.

A kapitány csak legyintett.

– A két dolognak semmi köze egymáshoz, de így legalább van módunk reménykedni. Ha valami baj történne, én még mindig segíthet. Na gyerünk, fogadjuk a vendégeket! – indítványozta.

A két csoport a B8-as gépterme előtt találkozott. Han Solóék jóval nyugodtabbnak látszottak, mint a behatolók, pedig tán fordítva lett volna nyilvánvaló.

A csoportot vezető tengerészgyalogos altiszt egyenest a kapitányra szegezte a fegyverét.

– Ne mozduljanak! Vegyék el a kezüket a fegyvereikről! – üvöltötte.

A koréiai higgadt hangon intette.

– Ne ordítson velem!

A katona döbbenetesen meredt rá. Akadtak elképzelései afelől, hogy mi lesz az elfoglalt hajó kapitányának első mondata, de ez – vagy ehhez egyáltalán csak hasonló – nem szerepelt közöttük. Óhatatlanul is tisztelet ébredt benne a férfi iránt. Csodálta a bátorságát.

Jóval mérsékeltebb hangerővel folytatta:

– Tekintse magát a foglyunknak... uram – tette még hozzá.

A koréiai felhúzta a szemöldökét.

– A mijüknek? – kíváncsiskodott metsző hangon.

– A foglyunknak – ismételte a tengerészgyalogos.

Caspar előlépett Solo háta mögül – ezúttal azonban nyoma sem volt szokott közömbösségének, ábrázatán ingerültség tükröződött.

– És mondja csak... őrmester – csattant a hangja –, magánszemélyként jár el, vagy hivatalos minőségben? Mert legjobb tudomásom szerint a Virgill felszínén csak a Birodalmi Rendőrség embereinek vagy a kormányzó titkársága által megbízott rohamosztagos alakulatoknak van intézkedési joguk. A flotta tengerészgyalogos egységeinek semmiképp!

Az őrmester elbizonytalanodott.

A kalapos jól tudta, addig kell a vasat ütni, amíg meleg. – Folytatta.

– Pusztán arra lennék kíváncsi, hogy miért cselekszik törvényellenesen egy birodalmi katona birodalmi fennhatóság alá eső területen?

– Ön tiszt? – kíváncsiskodott óvatosan a másik.

– Jogász – hazudta.

– Uram, a kapitányunk beszélni kíván magukkal.

Caspar bólintott.

– Miért nem ezzel kezdte? Örömmel látjuk vendégül a kapitányát.

Solo meglepetéssel vegyes csodálattal fordult a kalapos férfi felé.

– Látom mindent azért nem felejtettél el – súgta. – Le vagyok nyugózva!

Ekkor a B8-as zsilipajtájának irányából fiatalos, de határozott hang harsant.

– Tetszett a süket dumája! Egészen meggyőző volt!

Kölyök-képű fickó érkezett. Hosszú, barna, valamely ismeretlen állat bőréből készült kabátot viselt. Ha állatéból való volt egyáltalán. Hanghordozása semmi kétséget nem hagyott afelől, hogy ő a Csillaglovas új kapitánya.

– Üdvözlöm a fedélzeten – mormolta Han. – Nyugodtan jöjjön beljebb, még a kopogást is mellőzheti!

– Maga meg a szellemeskedést mellőzze Han Solo! – Úgy vélem hamarosan el is megy tőle a kedve!

Körbehordozta a tekintetét a foglyokon.

– Hol a birodalmi fejedelmész?

– Fejedelmész? – lepődött meg a koréliei. – Nálunk nincs semmiféle fejedelmész, mi békés kereskedők vagyunk!

– Bizonyára – bólintott az ifjú. – Én azonban nem, úgyhogy jobban teszi, ha összecsinálja magát félelmében!

Solo arcán mosoly futott át.

– Én? Kevés maga ahhoz, hogy engem megijesszen... Marl.

– Honnan a fenéből tudja a nevem!? – sápadt el.

Han rejtelmesen vigyorgott.

– Nos, rendben – ütött meg békülékenyebb hangot az újonnan érkezett és intett a katonáknak, hogy engedjék le fegyvereik csövét.

– Ajánlatom van a maga számára, ami – mivel maga nem több, mint egy kis pénzsóvár csempész – tízezer galaktikus hitelegység.

Elkerekedett szemeket, mohó igent várt volna. Ehelyett csak egy újabb üres pillantást kapott válaszul.

– Húszezer – duplázott.

A koréliei üzletet szimatolt – ennek az embernek nagyon kell valami, amit – úgy tűnik felismerte – erőszakkal nem képes megszerezni. De ami a legfontosabb: hajlandó pénzt áldozni érte. Sok pénzt!

Hanyagul megvonta a vállát.

– Huszonöt – mondta a másik.

Han olyan ábrázatot vágott, mint egy magát kérető szúzlány a nászéjszakáján.

– Harminc! – vágta rá az ifjú.

Semmi érzéke az üzlethez – gondolta magában a *Falcon* kapitánya. Ez persze nem hátrány, sőt!

Marl sóhajtott.

– Nézze Han Solo, többet nem ajánlhatok.

– Akkor mondja miről van szó! Hallgatom.

A másik szemében mintha remény csillant volna.
– Áll az üzlet? – igyekezett bizonytságot szerezni.
A fejét rázta.
– Még nem tudom mit akar a pénzéért?
– Egy embert! Dolgom van vele – elsötétült a tekintete. – Számadással tartozik nekem – csúszott ki a száján.
– No és ki az? – kíváncsiskodott Han, aki igencsak nyeregben érezte magát.
– A fejedás – hangzott a felelet, amely bizony nem volt mentes a gyűlölet felhangjaitól.
Elkomorult.
– Nem vagyok rabszolgakereskedő – közölte fagyos hangon –, hogy embereket áruljak, pénzéért.
Marl ingerülten kiáltott fel.
– Nekem csak információk kellene, és segítség, hogy elkapjam!
– Miért gyűlöli ennyire?
– Tudni akarja? – kérdezte az egykori birodalmi tiszt merőben feleslegesen. – Nos azért, mert elpusztította a hajót, amin szolgáltam.
– A Pöröly-t?
Bólintott.
– Miből gondolja, hogy ő volt?
A fiatal férfi először meghökkent, aztán gúnyosan elmosolyodott.
– Engem nem tudott olyan könnyen átverni, mint magát!
– Gondolja? – kérdezett vissza Solo éppoly gunyorosan, miközben kezdett komolyan kíváncsi lenni, vajon mire céloz a másik.
– Tudom Solo, tudom! Nem gondolom! – felelte és felettébb diadalittasnak látszott.
– Maga mindvégig abban a tévhitben élt, hogy ő holmi kis névtelen senki, de én tisztában vagyok vele, hogy a Quaron III helytartója volt. El akarta pusztítani magát, éppúgy, ahogyan a Pöröllyel tette.
– A két személy nem ugyanaz – kezdte magyarázni a koréliei. – Két fejedás van...
Marl közbevágott.
– Magának ezt mesélte be? Nem hittem volna, hogy maga bevesz egy ilyen átlátszó maszlagot?!
– Bizonyítsa be az ellenkezőjét! – szólította fel egy pillanatra elveszítve korábbi nyugalomát.
– A maga számára azok nem lennének bizonyítékok. Nem ismeri eléggé a Birodalmat... – hirtelen elhallgatott. Arcvonásai elárulták, hogy a fülébe helyezett apró vevőkészülékre figyel. Mikor az adásnak végé szakadt, önkéntelenül bólintott.
Újból Solo felé fordította a tekintetét, nyugtalannak tetszett.
– Kapitány, fájdalom, de nekünk most távoznunk kell. További gyümölcsöző együttműködésünk reményében ezúttal meghagyom az életét és a hajóját. Hogy ez a továbbiakban is ilyen szerencsésen alakul-e a maga számára, az kizárólag magától függ. Na viszlát! Azzal megpördült – lebbent a földig érő bőrkabát uszálya – és elsietett. A tengerészgyalogosok – gyanakvón, egy pillanatra sem hátat fordítva – azonnal követték.
– Örülök, hogy megismertem Marl! – kiáltotta utánunk Solo pimaszul.
– Ezeket meg mi lelte? – értetlenkedett Scarpa.
– Bizonyára tudnak valamit, amit mi még csak sejtünk – felelte Caspar.
– Nevezetesen? – húzta fel a szemöldökét a koréliei.
A kalapos széttárta a kezét.
– Mondjuk azt, hogy birodalmi katonák közelednek a dokkhoz.
– Valóban?
– Én csak feltételezem, ugyanis más magyarázat nem jut az eszembe.
– Nos, akkor készüljünk fel a fogadásukra – javasolta a kapitány. – Még egy efféle megsejtésben nem szeretnék részesülni.

A koromfekete X-szárnyú egy teljességgel jellegtelen dokkban parkolt. Olyanban, amilyenből több száz akad Virgill forgalmas úrkikötőjében. Sokat látott arcú pilótája körbejárta, aggódó tekintettel vizsgálta a géptörzset – nem érte-e sérülés az út alatt. Mindent rendben talált.

Leült a földre, hátát a parányi dokk kopott falának vetette. Felnyitotta az aktatáskára emlékeztető műszer fedelét – a képernyőn a jeladó fényfoltja a célkereszt közepére simult. A férfi igazított a felbontáson – a pont nyomban távolabb ugrott.

A múltról elmélkedett, a sokszázezer fényévnyi útról, amit már maga mögött tudott. Átformálták őt: gyanakvóra, keserűvé, kevészavú emberré tették. A hegek az arcán, a forradások a testén megannyi nehéz helyzetről tanúskodtak. Az űr – holott oly békésnek látszik – ezer veszedelmet rejt. Valaha tán nem volt ez több a természet kínálta kihívásnál, de aztán benépesítették az "értelmes" fajok és velük a versengés, a gyűlölet, a haszonlesés.

A férfi úgy érezte egy ideje felülkerekedett már ezeken. Levetkőzte őket, akár más a ruháját az este közeledtével. Hogy mivé lett nélkülük, maga sem tudta, pontosan. Korántsem maradt célok nélkül, csak éppen újakat kapott a régiek helyett.

Hogy mik voltak ezek, azt egyenlőre óvakodott volna megfogalmazni. Olyan ostobán hangzana!

A fekete egyenruhát viselő férfi belépett a dokkba. Késpenge szerűen vékony arcát hasonlóképp keskeny és hosszú orr ékítette. Vizenyős kék szemeiből közömbös szigorúság áradt.

A kíséretébe tartozó rohamosztagosok mindaddig oltalmazólag vették körül; most oldalt léptek, sorfalat alkotva a vontató zsilipajtaja felé vezető út két oldalán.

Han Solo és a vukit szembeötlő külseje miatt helyettesítő Caspar feltűntek a rámpa tetején.

– Serlic Molor vagyok, szállítmányozási főtisztviselő, őfelsége szolgálatában – mutatkozott be színtelen hangon az egyenruhás.

– Han Solo kapitány, tiszteletére, és elsőtisztem Cesper – ferdítette el a neveket a koréliei.

Serlic Molor komoran bólintott.

– Ezek szerint ez itt – mutatott az űrhajóra – a B8/M.F. jelzésű tehervontató.

Szavai inkább állítólag, mintsem kérdőleg hangzottak.

Solón volt a bólintás sora.

A szállítmányozási főtisztviselő vizsla tekintettel méregette a vörösre mázolt bárkát.

– Nos – mondta nagysokára – a nyilvántartásunkban szereplő adatok, hogy úgy mondjam, némileg hízelgők magukra nézve.

– Mire céloz ezzel? – adta Solo az ostobát. De az egyenruhás férfit nem lehetett zavarba hozni.

– A bárkájuk technikai állapotára – felelte közömbösen. – Ezen csak a festék e századi. Ám nem kívánom kétségbe vonni az adatfelvevők szakértelmét, vagyis tudomásul veszem, hogy a technikai paraméterek valószínűleg messze felülmúlják a fantáziámat.

Enyhén elmosolyodott, amit inkább csak sejteni lehetett, mint látni.

– Mindazonáltal a megrendelést maguk kapják – rövid szünetet tartott –, feltéve, ha magyarázatot kapok arra ott – bökött a beszakadt kupola felé. – Jelentős állami megbízások esetében nem foglalkoztathatunk kétes múltú alakokat! – csattant a hangja most először némi érzelemről árulkodva.

Han felháborodottságot erőltetett magára, holott inkább nevetnie kellett.

– Kétes alak? Én? – kiáltotta magából kikelve. Széles gesztikulációkba kezdett.

– Minden csak maguk miatt volt! A konkurenseink jártak itt, hogy

megfenyegessenek bennünket; nyilván azt kívánták elérni, hogy visszalépjünk a fuvartól. Rossz rágondolni, hogy mi történt volna, ha maguk nem érkeznek időben!

A főtisztviselő nyugodt maradt.

– Tudja ezt bizonyítani.

– Persze – tárta szét a karját hevesen – fényképeket csináltam arról, ahogyan rám fogják a fegyvert! A képeken premier-plánban szembesülhet a csőtorkolattal. De mondok magának valamit. Mit gondol, miért menekültek el ilyen hirtelen? Mert nem akarták, hogy maga megpillantsa őket! Vagy talán azt gondolja hogy a féltucat rohamosztagosától rémültek meg? Legalább ötször annyian voltak! – füllentette.

– Kérem a kapitány és a hajó nevét!

Han Solo úgy érezte állampolgári kötelessége megadni a kért felvilágosítást:

– A hajó neve Csillaglovás, a kapitányé Marl – mondta szolgálatkészen.

Az egyenruhás hangtalanul tudomásul vette.

– Galaktikus idő szerint három nap múlva pontban 12 órakor vehetik át az árut az SST-16 jelzésű stacionárius pályán lebegő Tűzcsiholó nevű birodalmi csillagromboló fedélzetén, íme a pontos pályaadatok, a ki- és belépési engedélyek – kántálta és egy apró plaszt-acéldobozt nyújtott át.

Megvárta, míg a kapitány és elsőtisztje elköszön, majd rohamosztagosainak védelmében elhagyta a dokkot.

Alig hogy kilépett, Han Solo ingerülten felkiáltott.

– Egyenesen egy csillagromboló fedélzetén! Ez örület! Hülyének érzem magam, és az ilyesmiben tévedhetetlen vagyok!

Marl fürkészőn fúrta tekintetét a technikus szemébe.

– Biztos benne, hogy jól elrejtette a jeladót?

A férfi buzgón bólogatott.

– A kavarodásban könnyen eltűnhettem a hajó géptermében uram. Úgy eldugtam, hogy még egy nagyszervízen sem akadnának a nyomára.

Az ifjú tiszt elvigyorodott.

– Nos, akkor lássuk, működik-e?! – javasolta.

Hozzálátott a megfelelő műszerek aktivizálásához. Elégedettséggel töltötte el a gondolat, hogy lám, milyen alaposan kiismeri már magát új hajója berendezései között.

– Követjük ókét, bárhova is tartanak – kezdte mesélni. Maga is meglepődött saját közvetlenségén, nem volt szokása megosztani terveit a beosztottjaival.

Lélekben legyintett – ezúttal kivételt tehet.

– Meggyőződésem – folytatta – hogy elvezetnek a fejavadászhoz. Ez a Han Solo, bár igyekezett leplezni, elárulta magát, még mindig kapcsolatban áll vele.

– Értem – bólintott a technikus, bár semmit sem értett.

– Dehogyan érti! – legyintett Marl. – Na menjen a dolgára!

Magára maradt. A bosszúvágyával. Hiányzott neki a képzett, intelligens emberek társasága. Nem volt semmi baja a tengerészgyalogosokkal, jól kijött velük, a maga módján még meg is kedvelte őket, – de ostobák voltak, ez tagadhatatlan. Még ez a technikus a legkülönb közülük!

Lehunyta a szemét, visszaemlékezett: igen, ez a Han Solo nem ostoba! Kifejezetten pihentetőnek bizonyult. Élvezetes volt a szópárbaj. – Marl imádta az efféle pengeváltásokat. Egyetlen kivetni valót talált csak a kapitányban, nincs kellőképpen kiképezve! Nem úgy ez a Caspar nevű! Átkozottul ügyesen játssza a szerepét, mindvégig a háttérbe húzódott, csak akkor lépett reflektor-fénybe, mikor Han Solo egyedül már kevésnek bizonyult. Még ő, Marl sem volt képes az álarc mögé látni, de azt biztosan tudta, hogy álarc igenis – létezik!

Ha ez az alak készítette a Csillaglovást – márpedig így volt – akkor már mindent ért!

A rókaképű férfi a 604-es dokkból a kormányzósági palotáig, majd onnan vissza mindvégig követte a Kefehajút.

Feledte most azt a nyavalyás kis ex-őrmestert, többről volt itt szó: a szakmai becsületről! Ezt a pasast meg kell ölni! Már a pusztá gondolat is gyönyörrel és elégedettséggel töltötte el.

Vajúdott magában, hogy miként tegye el láb alól? Legszívesebben a tört választotta volna, ha nem lett volna olyan kockázatos?

A lőfegyverrel viszont egyszer már kudarcot vallott.

Nem igazán izgatta a kérdés, mit fog szólni Rogow a kis különmunkához. Az az ő dolga... ez meg az övé – mindenki törődjön a sajátjával! Ő, a maga részéről éppen ezen van!

Eddig jutott a gondolataiban, amikor valami kizökkentette. Egy szűk utcácskában történt, ahol rajtuk kívül alig jártak emberek. A Kefehajú állt előtte.

– Miért követsz!? – csattant a hangja.

– Megöllek! – sziszegte Mort és kirántotta a törét.

A másiknál nem látszott fegyver, nem is nyúlt érte. Villámgyorsan közelebb lépett és zárt öklével úgy orrtövön vágta a rókaképűt, hogy az fájdalmában megszédült. Kiejtette kezéből a fegyvert.

– Ununk ám már téged kisleány! – mondta hátborzongatóan határozott hangon a támadó. – Tűnj el, vagy megjáród!

– Megöllek! – ismételte önmagát és körmei alól mérgezett hegyű tűk ugrottak elő.

A fejvadász sajnálkozóan ingatta a fejét.

– Egy szakmádbeli soha nem enged a szenvedélyeinek, ezt jegyezd meg! – intette.

– Mit tudsz te erről? – vetette oda.

– Többet mint te – felelte a Kefehajú hűvös hangon.

Az orgyilkos ezen elgondolkodott.

– Majd meglátjuk! – mondta azután.

– Ha még egyszer rám támadsz, megöllek! – ígérte a fejvadász.

– Ha elég gyors vagy hozzá!

– Elég gyors vagyok.

Rókaképű szélesebben mozdult. Csinált egy test-cselt, majd egyenesen nyakra támadott. A másik nem vesződött védekezéssel vagy kitéréssel, újból megelőzte a támadót. Az előbbihez kísértetiesen hasonló módon újból orrtövön vágta. Az orgyilkos a falhoz tántorodott, orrából dőlt a vér.

– Te szemét... – kezdte mondani, de újabb ütést kapott, ugyan oda.

Már alig állt a lábán. A fejvadász megragadta a csuklóját – ellenállhatatlan erővel – és kezét megcsavarva saját mérgezett acélkarmaival döfte hasba a Rókaképűt. Aztán a földre dobta, akár egy rongycsomót.

Távozott.

Az orgyilkos ott maradt a kihalt utca kövezetén. Percekig tartott kínoktól terhes agóniája.

Melory Larso Rogow íróasztalán újból megszólalt a különleges vevőkészülék.

– Halló Központ! Hall engem?

– Remekül – közölte a kormányzó.

– Rövidesen indulunk. Elvégeztem a szükséges... szereléseket.

– Örömmel hallom.

– Ültesse be a különleges alakulatot két "dögkeselyű"-be és küldje őket a Regil-rendszerbe!

A kormányzó hangján ingerültség érződött.

– Tudom a dolgom, Ügynök!

– Ezt meglepve hallom.

– Maga idegesít engem – vallotta be töredelmesen.

– Nem tud izgatni – jött a felelet.

- Csak tudja attól tartok, hogy ha már nem leszünk barátok, ellenségek leszünk!
- A maga helyében ettől én is tartanék – értett egyet a másik.
- Magát félttem jobban.
- Rossz helyzetértékelésre vall.
- Úgy véli?
- Úgy tudom! Mellesleg a nyamvadt kis orgyilkosa bekrepiált! Tud róla?
- Maga ölte meg mi?

A túloldalról nevetés hangzott.

- Nem nyilatkozom.
- Ha maga volt, azért külön számolunk!
- Szavak, üres szavak... Azzal megszakadt a vonal.

Ezek után Melory Larso Rogow tőle meglehetősen szokatlan tevékenységre ragadtatta magát: gondolkodott. Elege volt a fejevadászból. Mi több, tegnap éjjel személyi futára üzenetet hozott a császárvárosból: minden rendben! Sínen vannak végre a dolgok, a szerelvény megállíthatatlan. És nem a masiniszta a fontos, aki a mozdonyt odáig vezette, hanem az utas, aki berobog majd a pályaudvarra, és kilép a kocsijából a világ színe elé! Nos igen, egyvalaki a fontos: Melory Larso Rogow – mindenki más vagy félreáll vagy elpusztul. A fejevadász kivívta magának, hogy ne választhasson szabadon.

A történelem könyvekben sem azok szerepelnek, akik elterveztek vagy hozzáláttak valamihez, hanem akik véghezvitték. Pontosabban azok, akik úgy csinálnak, mintha a dolog az ő érdemük lenne, miközben a valódi hősöket időben eltették láb alól.

A hatalomért folytatott harc a mai nappal ebbe a fázisába lépett!

- Titkár! – szólt bele az asztali kommunikátorba. – Készítse elő az úrsiklómat, és beszéljen meg nekem egy találkozót a Tűzcsiholó nevű csillagromboló kapitányával.
- Igenis uram – recsegte a hangszóró.

A darázs-fészket is ki kell majd füstölni, az új bázisukat – elmélkedett tovább a kormányzó. Sajnos azonban még ő sem tudta, melyik bolygón található. A fejevadász – átkozottul ravasz módon – előtte is titokban tartotta. Tovább kell hát játszani ezt az ostoba játékot – mert nem hagyhat a háta mögött bosszúszomjas ellenséget – csak éppen ettől kezdve némiképp megváltoztatott szabályokkal.

A droidokat szállító teherhajónak persze el kell jutnia a Regit-rendszerbe, hogy a két dögkeselyű elragadhassa fedélzetéről a rakományt, és a darázs-fészkekbe vigye. Csak így lehetséges megtudni, hol az új bázis. De az, hogy a teherbárkára még szükség van, nem jelenti, hogy a legénységére is.

A képlet egyszerű!

A hajót le kell kapcsolni, még a csillagrombolón. A legénység, s köztük a fejevadász is, hidegre kerül – nagyon hidegre! –, míg a bárka – immár lecserélt személyzettel – tovább repül a célja felé.

- Uram! – reccsent a kommunikátor. – A hajója készen áll, a találkozót megbeszélve.

- Máris indulok – ígérte.

ÖTÖDIK FEJEZET

Az utolsó három nap megfeszített munkával telt, hogy a szerelések időre elkészüljenek. Han Solo a *Falcon* pilótafülkéjében ült, és ahhoz is alig érzett erőt, hogy előre nyúljon az irányítókarhoz. Pedig hát, anélkül, szó sem lehetett repülésről.

– Csubi? – próbálkozott. – Nincs kedved esetleg neked...

Szavait tikkadt vukibőgés szakította félbe – jelentése egyértelmű volt.

A koréliei, mit tehetett, nyögve-nyelősen előrehajolt és megragadta a senkinek sem kellő holmit.

– Esetleg ha gondolja, akkor én megpróbálhatom – ajánlotta egy hang a hátsó ülések irányából.

Han rögtön megélnékvült.

– Nem, nem Scarpa... maradjon csak! Azt hiszem mégiscsak jobb lesz ha majd én.

Többen hevesen bólogattak.

– Nos – kezdte a kapitány, – Akkor most kezdetét veszi a B8/M.F. úrvontató első és egyben, ígérek, utolsó útja.

Rájött, hogy ez így némiképp vészjóslóan hangzott.

– Ne értsék félre – helyesbített gyorsan – meglehetősen kicsi az esélye annak, hogy felrobbanunk.

Valaki a fedélzeten ellenben jól tudta, hogy igenis, nagyon nagy az esély. Saját kezűleg rejtette el a bombát.

Solo közben leadta a jelet a dokk automatikájának, hogy nyithatja a kupolát. A megrongált plaszt-acél félgömb lassan kétfelé vált.

A kapitány fokozta az energiát és lassan maga felé húzta a kart. Érezte a lába alatt dohogó irdatlan erejű gépek keltette remegést. Ugyanakkor azonban tapasztalta a szokatlanul óriási súly húzását is. Nos igen, a gravitáció nem gyérekjáték.

Óvatosan emelte fel a betonról a vontatót. Különös érzés volt az először lomhán mozduló, majd egyre nagyobb tehetetlenséggel sodródó hajótest irányítása.

Csubakka aggódó vakkantásokkal érdeklődött a helyzet felől. A kapitány rövid mondatban értékelte a helyzetet:

– Menni fog ez.

Kiértek a dokkból. Hirtelen kitárult a látóhatár.

– Soha többé nincs kedvem visszajönni erre a bolygóra – nyilatkozott.

Utasai egyemberként bólintottak: őnekik sincs!

Becsúsztotta a kilépési engedélyeket tartalmazó adat-tárolót a leolvasó egységbe. Az továbbította a szükséges információkat a Repülésirányítás komputerébe. A *Falcon* egyik monitorján feltűntek a központ javasolt légifolyosó és röppálya kódjai.

Han ezeket – az egyszerűség kedvéért – rögtön elfogadta.

– Ilyen békésen is ritkán távozunk bolygóról – vigyorgott.

Ám Csubakka komor ábrázata figyelmeztette az úticéljukra.

Az ám, a Csillagromboló! Nagyon remélte, hogy onnan is hasonlóképpen békésen távozhat majd. Nem is sejtette, hogy a közismert típusú birodalmi úrsikló, amelyik pontosan előttük állt a Csillagromboló felé vezető pályára, és apró fényfoltként mindvégig ott villogott a *Millennium Falcon* lokátorernyőjén, az éppen azon van, hogy ebben megakadályozza.

Az említett jármű – nagy sebessége révén – jóval hamarabb ért célba, mint a lomha vontató. Az óriási űr-erőd protokoll-dokkjában landolt. Fehérpáncélos rohamosztigosok adtak díszőrséget a kiszálló magasrangú vendégnek.

A kormányzó elégedetten vette tudomásul a tiszteletet. Ideje hozzászoknia, mert hamarosan nap mint nap része lesz benne. Eleinte szenátor lesz, később tanácsnok... és egyszer talán... Jobb erről még csak nem is gondolkodni – a falnak is füle van. Maga a kapitány jött köszönteni őt.

– Üdvözlöm a fedélzeten uram. Kellemes meglepetés számomra a látogatása, ámbátor nem tudom, minek köszönhetem?

Középkorú, magas, határozott arcvonásokkal büszkélkedhető férfi volt.

– Beszélgetni szeretnék magával – fuvolázta Rogow olyan behízelt hangon, amennyire csak tőle tellett. Tisztában volt vele, hogy ezzel mekkora nagy kegyet gyakorol.

– Kérem fáradjon velem – szívélyeskedett a kapitány. – A nevem Mobert és őrnagy rangban szolgálak a flottánál.

– Örülök, hogy megismertem Mobert őrnagy – mondta, miközben elhaladtak a sorfal előtt. Kiléptek a hangárból és beszálltak egy liftbe.

– Kapitányi rezidencia – közölte az automatikával az őrnagy.

A lift meglódult, hogy aknák tucatjain át a kívánt helyre szállítsa utasait.

Kettesben maradtak.

– A droid-szállítmányról van szó – kezdte a kormányzó.

A kapitány elgondolkodott.

– Arról a kétezer munka-droidról?

Az elhízott ember nem felelt, csak bólintott.

– Elhoztam – folytatta Mohert. – Úgy tudom még a mai nap során átveszi egy teherhajó. – Az órájára pülantott. – Mikor is?

A félintelligens személyi-egység kikereste a kívánt adatot és megjelenítette az apró kijelzőn.

– Perceken belül – olvasta le a kapitány. Rogow az állat dörzsölgette, figyelte a lift tájékoztató monitorját.

– Az a helyzet, hogy éppen ennek nem szabad megtörténnie. Illetve csak némi módosítással.

A másik utas szemöldöke felszaladt.

– Mire gondol, uram?

– Szeretném lecserélni a teherhajó legénységét. – Elégedett volt ezzel a fogalmazással.
– Mi akadályozhatja meg ebben uram? Ha jól tudom, az ön jogköre meghatározni a fuvaros személyét!
– Nos igen – mosolygott. – Azonban, hogy úgy mondjam, akadhatnak bizonyos nehézségek.
A kapitány fel sem tette a kézenfekvő kérdést, egyszerűen csak várt. Nem kellett sokáig.
– Például az, hogy a legénység nem ért velem egyet.
Mober őrnagy széttárta a karját.
– Rendelkezzék az embereimmel uram!
A kormányzó válaszul szélesen elmosolyodott.
– Köszönöm kapitány. Nem fogok megfélemezni magáról.
A lift megérkezett.

Az elektronika hangos sípolással jelezte, hogy az érzékelők tanúsága szerint a jeladó helyzete megváltozott.

Marl a Csillaglovas tágas társalgójában tartózkodott éppen, az egyik kényelmes karszékben hevert, lábát a hosszú asztal lapján nyugtatta. Úgy ugrott fel, mint akit darázs csípett.

– Riadó! – üvöltötte az úrhajó csendjébe, miközben a pilótafülkébe rohant. Szinte rávetette magát a kijelzőre.

– Felszállnak! – ismerte fel a helyzetet azonnal. Az elmúlt napok semmittevése alatt feltöltődött levezetésre váró energiákkal. Fűtötte a tettvágy.

– Gyerünk tetűk! – szellemeskedett. – Mindenki a helyére!

Jó kedve volt.

A Csillaglovas bögő hajtóművekkel szökkent fel a földről és vágott neki a hosszú útnak. Oly örülden száguldott, hogy a Repülésirányítás rá is parancsolt: csökkentse a sebességét!

Az ifjú tiszt engedelmességet, nem akart balhét. Percek teltek el szótlanság, miután elhagyták a légkört. Csak a műszerek zúgása és a hajtóművek dohogása hallatszott.

– Kérem a követett jármű pályaadatának elemzését! A lehetséges cél érdekel és nem a szám adatok!

A technikus és – útmutatásai alapján – a fedélzeti számítógép munkához láttak. Az eredmény valószínűleg mindkettőjüket meglepte volna, ha az elektronikus agyak képesek lennének ilyesmit érezni, így csak a technikus kiáltott fel:

– Uram, a céljuk egy birodalmi csillagromboló!

– Micsoda? – döbönt meg Marl. Az utóbbi évek legvalószínűtlenebb állításának ítélte az elhangzottakat.

– Ismétlje meg a kalkulációt! – parancsolta ingerülten.

– Az eredmény változatlan – hangzott a válasz kis idő múltán.

– Végül is – vont a vállát az ifjú – minden lehetséges. Még ez is.

Töprengeni kezdett a körülmények követelte haditerv módosításon.

– Álcázópajzsokat felvonni! – rendelkezett.

Váratlan izgalom – gondolta magában korántsem rossz szájjal. Bekapcsolta a belső kommunikátort.

– Katonák! – kezdte meg szokásos beszédét. – A sors különös tréfájaként egy birodalmi csillagromboló felé tartunk. Ám senki ne úgy gondoljon rá, mint esetleges új otthonunkra, hanem úgy, mint egy ellenséges hadihajóra. Tudom, hogy nem kis dolog, amit maguktól kérek, de talán nem voltak azok az eddigiek sem. Mégis végrehajtottak mindent, mert maguk jó katonák. Tartsák magukat ezentúl is ehhez! Álcázó pajzsok védelme alatt haladunk, ezt jegyezzék meg. Nem tudom, miben áll majd jelen küldetésünk, a titkot még az idő fátyla rejti, de lehet, hogy be kell hatolnunk a csillagrombolóra. Számítok magukra katonák. Köszönöm a figyelmüket!

Feszült csendben teltek a következő percek. Csak a technikus hangja hallatszott néha.

- Beértünk a vadász övezetébe.
 - Lőtávolán belül vagyunk.
 - Vonósugár hatótávolságán belülre kerültünk.
 - Követett jármű landolt a 3-mas teherdokkban.
- Marl gyorsan benavigált a híd mögé. Meglapultak.
- Technikus! Azt mondta a múltkor, hogy soha nem találkozott még ilyen hatékony komputer-egységgel, mint amilyent ebbe a hajóban építettek. Igaz?
 - Így van uram.
 - Ha, tegyük fel, rácsatlakoztatná a csillagromboló számítógépes rendszerére, képes lenne kiszűrni egy bizonyos témakörre vonatkozó információkat.
 - Nem látom akadályát uram.
 - És elképzelhetőnek tartja a csatlakozást?
 - Hogyne uram. Valakinek ki kellene mennie a romboló felszínére és megbontania egy külső kábel burkolatát.
 - Lehetséges ezt úgy csinálni, hogy odabent ne vegyék észre?
 - Minden további nélkül uram.
 - Ugye a híd környéke megfelelő terület az ilyesmire?
 - A legmegfelelőbb uram.
 - Magam is így tudom. És még azt árulja el, ki alkalmas közülünk erre a munkára?
 - Egyedül én uram, egy csillagromboló technikusam voltam.
 - Nos ez remek. Az ürühákat a helyükön találja, sok szerencsét!

A *Millennium Falcont* rejtő B8/M.F. kódjelű vontató lassan beúszott a csillagromboló hasán tatóngó óriási nyíláson, és rögvest a meghatározott irányba fordult. Különbéféle szervíz- és ellátóhajók, TIE-vadászok tucatjai áramlottak körülötte.

- Pocsékul érzem magam – újságolta Han. – Rohadt egy helyzet.
- A fejevadász megint csak mosolygott.
- Pedig ennél nagyobb biztonságban kevés helyen lehetne.
 - Talán – tárta szét tehetetlenül a karját a koréliei. – Ennek ellenére rossz előérzetek gyötörnek.
 - Innen bizony már aligha fordulhat vissza – közölte Go Rien, és a kapitány meg mert volna rá esküdni, hogy káröröm volt, amit a hangjából kihallani vélt.
 - Köszönöm, hogy vigasztal – felelte hálásan.
- A fejevadász egy ideig fürkészően figyelte.
- Semmiség – mondta aztán lassan. Han Solo ügyesen lerakta a nehézkes hajót a dokk fémpadlójára.
 - Megérkeztünk – tudósított merőben feleslegesen. Aztán fáradtan elmosolyodott, amolyan Han Solo féle nekem-mindig-igazam-van vigyorral.
 - Mondja Go Rien, a csillagrombolókon szokás nehéz fegyverzetel is felszerelt rohamosztások kivezénylésével fogadni a vendéget? – gyors fejszámolásba bocsátkozott. – És mindjárt ennyivel!
 - Ám a Kefehajút nem lehetett kibillenteni egykedvű nyugalomból.
 - Ha igen, akkor azóta vezették be, hogy nem kapok híreket otthonról – adta meg a választ.
 - Szóval ráfáztunk – foglalta össze a tényeket a koréliei.
- Ezzel mindenki egyetértett.
- Csubakka fájdalmasan bömbölt és sóvár tekintettel méregette a fejevadászt, vajon alkalmas-e az időpont, hogy széttépje.
- A férfi gondolatolvasónak bizonyult.
- Nem ajánlom Csubi! – emelte fel a kezét.
- A vuki hallgatott a jó szóra. A külső mikrofonok egy megafon harsogását közvetítették.

– Feltartott kézzel hagyják el a hajó fedélzetét! Ellenállásnak semmi értelme!
Hát ezt bizony figyelmeztetés nélkül is látták. Solón annyira erőt vett az
elkeseredés, hogy úgy érezte le kell vezetnie valahogy.

Odalépett a külső hangszórók mikrofonjához, maximumra tekerte a hangerőt – a
hangár csendjébe odakint elektromos gerjedés visítása hasított –, majd belekiabált a
mikrofonba.

– Nyalják ki!

Több katona elkésve kapott sisakjának zajsűrője felé. A csarnokban még
hosszan visszhangoztak a szavak.

Scarpa a koréliei kezét rázta.

– Gratulálok kapitány – vigyorgott –, ezt jól megmondta nekik!

Kintről érzelmektől mentes parancs hangzott fel.

– Ha nem jönnek ki azonnal, ronccsá löjük a hajójukat!

A *Falcon* fedélzetén csak egyvalaki tudta nagy biztonsággal kikövetkeztetni, hogy
ez valószínűleg nem több, mint üres fenyegetés, de ő tanácsosabbnak tartotta, ha
hallgat.

– Azt hiszem, ezek nem értik a tréfát – állapította meg Han. – Jobb lesz, ha
engedelmeskedünk.

Ahogy kivonultak, az leginkább gyászmenetre emlékeztetett. Egyedül az ő arca
nem illett a képbe, mert – ahogyan reménytelen helyzetekben mindig – szélesen
vigyorgott.

A katonák rögtön körbevették őket, elszedték a fegyvereiket. Egy tiszt hozzájuk
lépett, egyenesen a koréliei elé.

– Maga Han Solo, igaz? – kérdezte. Ezzel aztán adott is töprengeni valót a
kapitánynak, aki sehogyan sem jött rá, honnan a fenéből tudják az igazi nevét,
amikor gondosan ügyelt rá, hogy azt ne árulja el. Egyetlen lehetőséget talált.

Az áruló!

Egy rettentően elhízott, elégedetten mosolygó férfi elé vezették őket. Minden
ujján egy-egy méregdrága gyűrű csillant.

– Hát ez ki a fene? – kérdezte Han jól hallhatóan, amikor megtorpantak előtte.

Kíváncsiságát Scarpa elégítette ki:

– Melory Larso Rogow, Virgill kormányzója – mondta halkán, majd hirtelen
lehunyta a szemét, arcán erőlködés látszott.

– Na gyerünk már! – biztatta Solo. Scarpa megemberelte magát.

– Aki egy szar alak! – üvöltötte bele tagoltan a hangár csendjébe.

A katonák összenéztek, a nagyméltóságú elsápadt.

Az ex-örmester kinyitotta a szemét. Vigyorgott... akárcsak Han.

A sértett kereste a megfelelő válasz szavakat, látnivalólag nem lelt rájuk. Hosszú
hallgatás következett, s aztán – nem valami túlzott fantáziáról téve tanúbizonyságot
– megtalálta a hangját.

– Meg fognak döglenni mind! – ígérte hevesen.

Solo mélyen a szemébe nézett. Legyintett.

– Ej, ha tudná hányan mondták már ezt...

– Többen nem fogják – biztosította őt a másik.

A börtön-blokkba vezették őket. Gondolható, hogy árgus szemekkel figyelték az
utat, mindenütt a menekülés lehetőségét keresve. Mindhiába – vigyáztak rájuk!
Tágas liften szállították őket úticéljuk felé – hogy nagyszámú fegyveres őrnök jusson
hely mellettük. A koréliei újból elcsodálkozott, milyen tágas is egy efféle sétahajó.

No persze itt is a celláknál spórolták meg a helyet. Ő Csubakkával és Go Riennel
került egy helyre.

– Bravó! – dicsérte Han a fejevadászt, ahogy magukra maradtak. – Remek a terve;
mondtam már? Ugyanis utálom ismételni magam. Csakhogy a maga társaságában
gyakran rákényszerülök.

– Miért van úgy oda? Bármikor megszökhetünk.

– Na persze! Eddig is lett volna vagy tucatnyi alkalom, csak tudja birodalmi
csillagrombolón speciel még nem voltam börtönben – csevegő stílusra váltott. – Ezt

is meg kell nézni belülről. Azt beszélnek valami híres belsőépítész tervezte.

– Ugy van, ahogy mondja.

A kapitány meglepődött.

– Az építéssel kapcsolatban? A másik ártatlanul vigyorgott.

– Nem, a szökéssel.

– Na ne komolytalankodjon Go Rien legyen szíves. A helyzet most nem alkalmas ilyesmire!

A másik elkomorodott.

– Én komolyan beszéltem.

– Azt akarja mondani, hogy látott módot szökésre, de nem éltünk vele? Bólintott.

Han Solo töprengve dörzsölgette az állát, de hamar feladta.

– Miért?

– Nem lett volna értelme, Solo.

A kapitány végképp eltanácstalanodott.

– A szökésnek? – igyekezett tisztázni.

– Nincs tervünk, nem tudjuk mire készül az ellenség, nem egyeztettünk egymással – sorolta. – Majd megszökünk, ha mindezek mögöttünk lesznek.

Hallgatóságának elkerekedett a szeme.

– Nézze – próbálta Han megmagyarázni –, a börtönöket azért építik, hogy az ember ne tudjon csak úgy megszökni, amikor épp kedve szottyán.

– A börtönöket igen – értett egyet – de ez egy csillagromboló!

– Börtönblokkja! – egészítette ki a kapitány.

A fejvadász újból elmosolyodott, ezúttal szélesebben.

– Az nagy különbség! – emelte fel a mutatóujját.

A technikus kibújt az úrruhából – egy katona a helyére vitte – és visszaült a hajó fedélzeti-számítógépének konzolja elé.

– Elkészültem, uram. Úgy látom működik is – mondta fáradtan és letörölte homlokáról a verejtéket. – Mit kíván megtudni?

– Először is a hajó és a kapitány nevét – vágta rá Marl gondolkodás nélkül.

A technikus bütykölt valamit a kapcsolókon.

– Tűzcsiholó – felelte azután –, a kapitány meg valami Mober őrnagy.

– Mober? – ízlelgette az ifjú tiszt a nevet. – Soha nem hallottam, persze nem is csoda. Mit talál Han Solo néven?

Rövid szünet.

– Börtönblokk 34-es cella – jött a felelet.

– Cellatársak?

– Valami Csubakka... miféle név ez!... és valami Go Rien Moss.

– Az előbbi az elsőtisztje, az utóbbi a fejvadász.

– Miért zárták be őket? – tette fel a következő kérdést, de aztán jobb jutott az eszébe. – Egyáltalán mit keresnek a csillagrombolón?

Ez bizony sokáig tartott, de mindenre megkapta a választ. Akadt min törnie a fejét.

– Állami fuvar? Felsőbb utasítás? – gondolkodott hangosan. Hozzátett egynémely további tény: – Összeépített teherhajók, Virgill kormányzója.

Beindult a híres marli intuíció támogatta logika – tíz perc elteltével tisztán látott mindent.

– Ki kell őket szabadítanunk, mert megölik a fejvadászt – kiáltott fel.

A technikus, ezt nem nagyon értette.

– Az nekünk miért nem jó uram? – kockáztatta meg egy idő után a kérdést.

Marl felriadt töprengéséből és erősen a másik szemébe nézett.

– Mert én akarom megölni! – felelte sötéten.

Átkapcsolt a teljeskörű kommunikációs rendszerre.

– Katonák! Sorakozó a zsilipnél! Behatolunk az ellenséges – nyomta meg a szót – csillagrombolóba. Természetesen, mielőtt még nyugtalankodni kezdenének

elárulom, csejt fogunk alkalmazni. Öltsek fel szolgálati ruháikat és a Pöröly jelét takarják el valamivel. Fegyver szíjjal, válltáskával, nekem mindegy. Viszlát a zsilipnél, katonák!

Maga is átöltözött – a találgán már magasgallérú, fekete, tisztí egyenruhájában feszített. Oldalán szolgálati pisztoly, melynek vállszíja – micsoda véletlen – pont a hajóegység jelzésére simult. Bármelyik csillagrombolón a tisztikar tagjának nézték volna.

Pontosan tudta mit hol talál, miként viselkedjen egy efféle hajón. A katonái nemkülönben!

– Technikus, maga itt marad! – rendelkezett. Előhúzott egy-egy adó-vevőt.

– Ez itt két egymásra hangolt, dekóderes kommunikátor készülék. Az egyik magánál lesz – nyújtotta át –, a másik nálam marad. Folyamatosan tartjuk a kapcsolatot.

– Bemérhetik az adást uram! – vetette ellen a másik.

Az ifjú tiszt vállat vont.

– Na és, egy csillagrombolón legalább tucatszáron használnak ilyet.

– Ahogy gondolja uram – egyezett bele tisztelettudóan.

Marl végignézett az emberein, szállas termetű, kemény arcú férfiak – és sokat tanultak mellette az elmúlt két hónap során. Ha valakikkel, hát velük sikerülhet megvalósítani a tervet.

– Úrruhákat fel! – adta ki az utasítást. – A beépített mikrofonokat ne használják, teljes rádiócsendet rendelék el!

Kiléptek a nyílt űrbe. A hadihajó gravitációs mezeje rögtön magához húzta őket. Az ifjú jól emlékezett, merre találják a legközelebbi bejárati zsilipet a híd tövében. Arra indultak.

– Technikus? – kereste a kapcsolatot a Csillaglovassal.

– Igen uram? – jött a válasz.

Marl közel hajolt az ajtóhoz, kesztyűs kezével letörölte egy helyen a rátapadó csillagközi port.

– Nézzon utána, hogy tartózkodik-e valaki a VZ-1-12 kódszámú zsilipajtó mögött!

Szinte maga előtt látta a konzol előtt görnyedő férfit, amint azon igyekszik, hogy kiszipolyozza a kért információt a hadihajó videorendszeréből.

– Úgy látom üres a folyosó, uram.

– A nyitókódot is legyen szíves!

Bediktálta.

Az ifjú beütötte a mocskos kapcsolótáblán, mire az ajtó feltárult. Apró zsilipkamrába jutottak – annyira szűkös volt, hogy egyszerre nem is fértek be. Mögötte a folyosó valóban kihaltnak bizonyult; a földön éktelenkedő porréteg elárulta, hogy még a takarító-robotok is csak ritkán tévednek erre.

Eltöprengett: igyekezett felidézni emlékeit, vajon hova is vezethet ez a mellékjárat.

– Tudom hol vagyunk – nyugtatta meg a katonákat, akik gyorsan megszabadultak nehézkes úrruháiktól. Követte a példájukat. Közben azon töprengett, hogy az egész akció szinte legkockázatosabb pontja lesz, mikor a hét állig fel fegyverzett férfi egy semmitmondó mellékjáratból valamelyik forgalmas főfolyosóra próbál majd észrevétlenül bejutni. Elég ha egyetlen túlbuzgó barom jár arra, nyomban lebuknak. Valójában csak most mérte fel igazán, milyen örült veszélyes is ez a kaland. Egyfajta meglepődéssel vegyes csodálattal töltötte el a felismerés, hogy mily sokra ösztönözheti az embert a pusztta bosszúvágy. Érdekes lesz erről – egy nyugalmasabb pillanatban – alaposabban elgondolkodnia.

Szerencsájuk volt, gond nélkül sikerült bejutniuk a hídról levezető A3-mas főfolyosón áramló forgalomba. Innen már igen egyszerűen a börtön-blokkba keveredhettek, hiszen nem kellene többet tenniük, mint beszállni egy szektor-közi liftbe. Marl azonban nagyon jól tudta, hogy ezzel könnyen lebuknának. A lift forgalmat figyelemmel kíséri a hajó számítógép rendszere, és minden egyes utat megvizsgálat egy úgynevezett valószínűtlenségi-szűrővel. Amelyen bizony a hídról

a börtön-blokkba igyekvő hét fegyveres tengerészgyalogosról szóló híradás kétségtelenül fentakadna.

Valahogy el kell érnie, hogy a szűrőeljárásra ne kerüljön sor!

Ha például a rendszer túlterhelt, a túlzott biztonsági ellenőrzéseket egyszerűen mellőzi. A liftek figyelése is ilyen. Most már csak azt kellett kifundálnia, miként terhelje túl a csillagromboló központi agyát?

Behúzódott egy félreeső sarokba.

– Technikus? Hall engem?

– Igen uram!

– Emlékszik arra a szimulációra a támadó Y-szárnyúakról, amit még a Quaron III-mon egyszer bejátszott nekem?

– Hogyne uram.

– Be tudja ezt juttatni a csillagromboló elektronikus rendszerébe?

Rövid csend a túloldalon.

– Nem látom akadályát uram. De nem fogják elhinni.

Marl elmosolyodott.

– Pontosítsunk! Ki nem fogja elhinni?

– A személyzet, uram.

– És a központi agy? Leheletnyi szünet.

– Az megeszi.

Az ifjú tiszt elégedett volt.

– No, akkor indítsa!

– Értettem, uram!

Egy percbe sem telt, felharsantak a hadihajó riadókürtjei.

– Bravó! – kiáltott fel magában a Pöröly egykori elsőtisztje. Aztán a medvékhez fordult:

– Nyomás a legközelebbi lifthez! Kevés az időnk.

A Tűzcsiholó kapitányi lakosztálya minden kényelmet megadott lakójának – jelenleg Melory Larso Rogownak, Virgill kormányzójának. A testes férfi hanyatt dőlt – szinte feküdt – a puha karosszékben. Az ujjain ragyogó drága gyűrűkkel játszott, forgatta, le- s felhúzta őket, kedvenc időtöltése volt ez.

A félrecsúszó, pompázatosan díszített ajtó mögött Moberth őrnagy tűnt fel. Magas, fess termete dühítette a kormányzót – jobban szerette előnytelen külsejű emberekkel körülvenni magát.

– Hivatott uram? – kérdezte illedelmesen a belépő.

– Nos igen. Először is meg kívánom jutalmazni magát. Úgy gondoltam, hogy ön, mint flotta-tiszt, kedveli az efféle apróságokat – mondta, és hátranyúlt a szék mögé készített súlyos, színaranyból való csillagromboló-modellért.

A kapitány hálásnak látszott.

– Ezen kívül, szükségem lenne a további segítségére is. Természetesen hasonló díjazás mellett. Ennek itt – mutatott az ajándékra – az értéke megközelítőleg hatezer hitelegység. Még egyszer ennyire nyugodtan számíthat.

A férfi tiltakozón rázta a fejét.

– Na de uram, én nem ezért... – elakadt –, én csak a flottájáért és a császára...

– No persze, persze – intette le Rogow. – De én jól tudom, milyen kevésre elég a kapitányi fizetés. A magához hasonló hősök többet érdemelnek!

– Nagyon köszönöm a jóindulatát uram.

A kormányzó legyintett: semmiség! Aztán rátért a számára lényeges dolgokra.

– A teherhajó, amely a droid-szállítmányért jött, bizonyos szempontból nagyon is különlegesnek tekinthető – mesélte. – Valójában nem egy, hanem két hajóról van szó. Ugyanis összeépítették őket. No már most a kisebb, képes megválni a nagyobbtól, ha a szükség úgy hozná, hogy mi módon, arról fogalmam sincs, nem vagyok szerelő.

Elvárt volna valami helyeslést, mondjuk, hogy kétségtelenül nem az uram, vagy

valami hasonlót, de a kapitány hallgatott, így hát folytatta.

– Egy szabotázs akció nyomán ez a mechanizmus tönkrement. Szeretném, ha a szerelői megjavítanák!

– Ez csak természetes, uram! – hajolt meg szolgálatkészen az őrnagy. – Máris intézkedem.

– Helyesen teszi – nyugtatta meg az elhízott férfi.

Nagyjából ugyanekkor történt, hogy az úr homályába húzódva, álcázó-pajzsok védelme alatt, két kis méretű űrhajó a csillagromboló körüli megfigyelő pályára állt.

Egymásról mit sem tudtak.

Mindkettő rejtelmes szerkezet volt, és talán még rejtelmesebb emberek szolgálatában álltak.

Az egyik egy fekete, átalakított X-szárnyú vadászgép néhány pillanattal korábban érkezett. Pilótája, talán mert nem tudta mitévő legyen, vagy talán mert nem volt ostoba közelebb merészkedni egy csillagrombolóhoz, egyenlőre tétlenül várakozott. Amit eddig követett, az most odabent tartózkodott. Ki kellett várnia, amíg kijön, hogy tovább követhesse, vagy hogy elkapja végre.

A másik acélszürke, rajára emlékeztető formájú gép volt. Birodalmi fejedelmű vadászhajó – minden idők legsikerültebb hadiipari terméke. Kívülről fekete ablakai mögött nem ült senki sem – elektronika irányította. Egy végletekig kifinomult mesterséges intelligencia. Nem kapott utasítást arra, hogy megközelítsen egy ellenséges szándékúnak nevezhető csillagrombolót – hát várt és rejtőzött.

Solo felkapta a fejét.

– Riadó? – kiáltott fel. – Maga is hallja Go Rien? A csillagrombolón riadót vezényeltek!

A fejedelmű vadászgép fülelt – nagyon távolról jött a hang.

– Valóban – bólintott.

– Most kell megszöknünk! – szögezte le a koréliei. Csubakka is egyetértően böngött.

– Go Rien, ha lenne szíves végre kiszakadni az apátiájából, akkor talán még segíthetne is!

– Semmi bajom – felelte az. – Csak hallgatózom... illetőleg csak próbálok.

Han ezt fanyar ábrázattal vette tudomásul. Kezdett elege lenni ebből a fene nagy titkolózásból – úgy vélte időszerű ezt szóvá is tennie.

– Most vagy társak vagyunk, vagy nem! – fakadt ki. – Ha az előbbi az igaz, akkor követelem, hogy adjon magyarázatot gyanús viselkedésére! Ha az utóbbi, akkor kár is lenne magyarázkodnia, úgymint lelövöm!... Csak lenne mivel!

A Kefehajú némi meglepetéssel figyelte a csempész-kapitány dühkitörését.

– Maga szerint – érdeklődött kis idő múltán nyugodt hangon – a hallgatóság gyanút keltő cselekedet?

A *Falcon* kapitánya tehetetlenül tárta szét a karját.

– Csubi! – kiáltott fel. – Megtennéd azt a szívességet, hogy széttéped?

A vuki szolgálatkészen dörögött. A fejedelmű vadászgép tagadólag emelte maga elé mindkét nyitott tenyerét.

– Nem szívesen verekednék egy vukival – fejtette ki.

Han felkacagott.

– Ezt látja meg tudom érteni. Kár, hogy az ilyesmi oly ritka közöttünk.

Go Rien szokásos, halovány mosolyával válaszolt.

– Attól tartok félreértett Solo kapitány, én arra céloztam, hogy sajnálnám bántani a maga kedves, kellemes egyéniségű első tisztjét. Igazán kár lenne érte, nem gondolja?

Csubakka morogva adott hangot azon véleményének, hogy ahhoz azért még neki is lenne néhány szava; különben is, jobb szeretné, ha nem az ő irhájának kárára

tennének fogadásokat a tisztelt jelenlévők.

– Csubi! – háborodott fel Han. – Én nem fogadtam, tisztességtelen is lenne, úgyis te győznél!

A vuki kifejtette, hogy persze ez nem kétséges, de a béke érdekében jobb lenne beszüntetni a viszálykodást.

Úgy tűnt azonban, hogy Go Rien már nagyon belelovalta magát. Enyhén leeresztette a súlypontját, széles terpeszben állt és – micsoda meglepetés – vuki nyelven ékes átkokat szórt az érintett fejére.

A *Falcon* elsőtisztje – legalábbis Han Solóhoz képest – nyugodt, békés természetű teremtménynek számított, ám a fejedelmének az érintett témakörben anyanyelve nagy ismerőjének bizonyult, így aztán hamar elfogyott az a fene nagy türelem. A hatalmas termetű lény rávetette magát a hozzá képest alacsony és vézna emberre – az eredmény nem lehetett kétséges.

Mégis annak tűnt! A fejedelmének valami hihetetlen fürgeséggel tért ki az útjából – mindig éppen csak annyira, amennyit a biztonsága megkövetelt.

A vukit ez csak tovább bősztítette. Irdatlan öklével óriásiakat ütött a cella falára, mindannyiszor oda, ahol a fejedelmének még egy szemvillanással korábban állt. Fűlsértő döngés töltötte be a helyiséget, vukibögéssel keveredve...

A hangzavarra a börtönőrök is hamar felfigyeltek. Átkokat és figyelmeztetéseket üvöltöttek be a két fogolynak arra az esetre, ha nem hagynák abba rögtön rendbontó tevékenységüket. Aztán elkövetkezett az a kellemetlen pillanat, amikor fenyegetéseiket – mivel azok hatástalanok maradtak – be kellett váltaniuk.

Négyen léptek be a cellába – sonikus kábító rudakkal felfegyverezve – azzal a szándékkal, hogy maguk mögött nyomban bezárják az ajtót. Nem jutott rá idejük: a fejedelmének kipördülve Csubakka újabb támadásának útjából – eléjük ugrott. Egyik kezével félresöpörte a két elől álló őrt fegyverét, aztán az egyiket felrúgta, a másikat pedig könyökével ütötte le. A hátul toporgók még szóhoz sem jutottak, mikor már rájuk is sor került. Ostorszerűen kicsapó ökle fültövön találta az egyiket, míg a másikkal egy halánték magasságban süvítve érkező sarok végzett.

Go Rien nem torpant meg, fel tépte az ajtót és kivetődött a folyosóra. Különös táncleépésekre emlékeztető mozgással tért ki a lecsapó lézersugarak útjából. A folyosó végén csoportosulóakra irányította a sonikus kábítót – senki nem látta, mikor vette magához – és meghúzta a ravaszt. A rohamosztagosok úgy dőltek halomra, akár lapok a kártyavárban.

Mindeközben Csubakka csalódottan eresztette le pusztító erejű ütésre emelt jobbát. Az ajtóban álló és – szokás szerint – vigyorgó fejedelmészre meredt.

– Elnézést a sértő szavakért Csubakka elsőtiszt, nem gondoltam őket komolyan, csak valahogyan meg kellett végre szöknünk innen.

A vuki morgott valamit arról, hogy ő valójában nem is volt dühös, mire Han Solo nem állhatta meg, hogy megjegyzést ne tegyen.

– Csubikám, nem is tudtam, hogy ilyen jó színész vagy!

Első dolguk volt, hogy felnyissák a szomszédos börtöncella ajtaját. Scarpa, Gritt és Caspar meglepett arca bukkant elő mögüle. Rögtön csatlakoztak a szökevény társulathoz.

Scarpa fennhangon panaszkodott.

– Mint rendőr, soha nem gondoltam volna, hogy egyszer még én kerülök belültre, egy efféle barátságatlan ajtó mögé!

– Igazán nem mondhatja, hogy sokat volt odabent – vigasztalta Solo.

Haladéktalanul a liftek irányába indultak – újabb örök nem állták útjukat. A fejedelmének bebillentyűzte a megfelelő hívókédot – reménykedve benne, hogy a csillagromboló fedélzetén már használhatónak bizonyulnak különleges ismeretei.

– Nahát! – kiáltott fel hirtelen az ex-rendőr. – Micsoda szerencsénk van, pont jön az egyik lift!

A kised társaság többi tagjában meghűlt a vér.

– Micsoda?! – üvöltött fel a koréliei. – Honnan veszi?

Scarpa elégedetten mosolygott.

– Én sem vagyok ám hülye – felelte incselkedve.
– Mondja már a mindenségít! – kiabált Caspar, és Csubakka fülsértő ordítása is felhangzott.

A tisztviselő megszeppenve állt közöttük.

– Jól van na, azért nem kell...

– Honnan tudja? – vágott közbe immár igencsak ingerülten a *Falcon* kapitánya.

– Attól a kijelzőtől – hüppögte az és egy távolabbi felvonóra mutatott.

Mindannyian odameredtek: és valóban...

– Ez mindjárt ideér – dühöngött Han. Miközben az ő fülkéjük még messze járt.

– Fedezékbe! – rendelkezett Go Rien, de ő is jól látta, hogy itt ilyesmi nemigen akad. Ennek ellenére megtették ami tőlük tellett. Éppen idejében.

A másik fülke megérkezett, ajtaja feltárult és Han Solo legnagyobb döbbenetére Marl meg a már ismert tengerészgyalogosok léptek elő mogulé... lövésre kész fegyverekkel.

– Ah, Han Solo! – tett úgy az ifjú tiszt, mintha meglepődne. – Micsoda véletlen!

A koréliainak ezúttal nem volt szüksége színészi képességeinek csillogtatására.

– Maga meg mi a fenét keres itt?! – fakadt ki.

A fekete egyenruhás birodalmi tiszt tetőtől-talpig végigmérte. Szemében rosszállás tükröződött.

– Több tiszteletre lenne szüksége Han Solo. Ahogy így elnézem az erőviszonyokat, ilyen magatartással nehéz lesz életben maradnia!

A kapitány felvonta a szemöldökét.

– Maga meg akar engem öletni? Mi abban az üzlet a maga számára?

Marl felnevetett, majd elismerően bólintott.

– Maga igazi kalmár Han Solo. Nos, rendben, alkudjunk a maga életére, ha úgy tetszik.

– Alkudjunk – értett egyet Han is, jobb ötlete nem lévén.

A másik tűnődően nézte. Előbb őt, aztán a társait, végül a fülke közeledtéről tudósító kijelzőt.

– Abban – kezdte nagysokára – ugye egyet értünk, hogy a feltételeket én diktálom.

A kapitány – mit tehetett? – bólintott.

– Nos – folytatta az – hol a fejdázás? Go Rien Moss!

Solo próbált volna kitalálni valamit, de az érintett megelőzte. Előlépett félhomályos rejtékéből.

– Mit akar tőlem, katona? Hangjában oly intenzíven lüktetett a megvetés és az alázatot követő parancs, hogy Marl – főleg mivel nem készült fel – akaraterejének minden egyes cseppjét igénybe kellett, hogy vegye, ha ellent akart állni a másik tudat pszichikus nyomásának. Hitetlenkedve és zavarodottan rázta a fejét.

– Huhn! – nyögött fel. – Mellőzze az efféle trükköket fejdázás, vagy szitává lövetem!

De Go Rien csak vigyorgott – ezúttal ijesztően gonoszul és gúnyosan. Nem hagyta kihasználatlanul a zavarodottság szülte pillanatnyi figyelem kiesést. Előrelendült. Úgy ütötte félre a tiszt figyelmeztetően felemelt karját, hogy áldozata oldalpördült, ő pedig mögé léphetett. Valami kígyószerűen hajlékony acél csillant a kezei között. Hogy micsoda, arra csak akkor derült fény, mikor az akció véget ért, és a gyökeresen átalakult helyzet a többiek számára is felismerhetővé vált.

Marl fájdalmasan nyögött fel. Szavai hörgésbe fulladtak. A fejdázás mögötte állt, mintegy élő pajzsként tartva őt a tengerészgyalogosok fegyvereinek csöve elé – az ifjú tiszt nyakán keskeny plaszt-acélsodrony feszült, két vége a fejdázás öklére csavarva,

– Egyetlen rossz mozdulat – célozta szavait a medvéknek – és a parancsnokuk halott! Fegyvereket leengedni.

Engedelmeskedtek. Közben a Go Rien által rendelt fülke is megérkezett.

– Tűnjünk innen! – javasolta Solo. Véleményével mindenki egyetértett.

Behátráltak a liftbe – Go Rien és a fogságban tartott Marl maradtak utolsónak.

Mikor mindannyian odabent voltak, Han felismerte a fejedelmének szándékát.

– Ne tegye Go Rien! – kérte. – Tartozom neki egy élettel, hadd adjam vissza.

A Kefehajú közömbösen vállat vont, a záródó fülkeajtó egyre keskenyebb részén át az utolsó pillanatban kiteszította a lassan aléló ifjú tisztet. Egyenesen katonái karjaiba.

A lift elindult úticéljuk, a csillagromboló teherdokkjai irányába.

HATODIK FEJEZET

Az Első dühösen gondolt a kormányzóra.

– Nos hát így? – tette fel magában a kérdést a sorsnak. Izgalommal töltötte el a több frontos háború lehetősége. Han Solóék, a Birodalom és mostantól Virgill lázadó kormányzója – állította fel ellenségeinek listáját.

Az igazi harcos mindig magányos – idézte fel magában nagyhírű mesterének, Darth Vadernek szavait. Sith Fekete Lovagja sem az a kimondott társas lény; nagyságát mégsem kérdőjelezi meg senki. Merné csak megtenni!

Milyen kár, hogy a mester lelkét már rabigába verte a Császár iránti hűség. Ha ő is vele tartott volna a lázadásban, hamarost véget érne a sötét uralkodó hatalma. A mesterhez hasonló társak elkelnének. Azt beszélük, volt egy fia és egy lánya is, talán őket kéne megkeresni. Bennük lobognia kell az Erő lángjának. Oly kevesen akadnak hozzájuk hasonlóak!

A Császár az oka mindennek, kiirtotta őket, majd mind egy szálig. Pedig megváltoztathatóak lettek volna! Akárcsak a mester. Most meg üres az univerzum, nem élnek benne csak – emberek!

Megvetéssel ejtette ki a szót.

Az egyéb alávaló, mocskos fajokról már ne is beszéljünk. Undorral fintorodott el a gondolatra, hogy milyen hosszú időt volt kénytelen egy vuki közvetlen közelében tölteni.

Na ezeket kellene kiirtani mind! A Császár elhibázta!

De eljön majd az idő, mikor ő maga lesz a császár – akkor aztán rendet fog teremteni! Persze elkerülhetetlen, hogy szembeszálljon a mesterrel – sajnálni fogja, de nem lehet majd kíméletes. Aki a rossz oldalon áll, annak vesznie kell!

Oh, milyen másként történt volna minden, ha a terve, akkor, több mint egy esztendeje, sikerrel jár. A Császár halott lenne! Így csak három tanítványa veszett oda. Három kis skorpió!

Milyen végtelenül fájdalmas gondolat volt, hogy épp a mester hiúsította meg egy nagy álmot beteljesedését. Ha ott és akkor nem lép közbe, most éppen ő lehetne a

császár: Darth Vader – ki más? Mert az Első őt akarta trónra segíteni.
Időlegesen.
Mert azután ő maga lépne a helyébe.

Han Solo szomorúan bámulta az üres dokkot.
– Hova tűnt a hajóm? – kérdezte végtelenségig elkeseredett ábrázattal.
Egy valaki akadt csak a társaságban, aki sejtette, de az illető hallgatott.
Csubakka fájdalmasan bögött, akár egy hajókürt, aztán súlyos öklével a liftfülke falát kezdte püfölni, hogy csak úgy zengett.
– Ki a fene lopta el a hajómat? – tette fel a koréliei újból a merőben költői kérdést.
– Nem tudjuk Solo, de meg fogjuk találni – ígérte nyugtatólag Go Rien.
– Hogy a fenébe találánk meg! – fakadt ki a kapitány. – Akárha egy tűt keresnénk a szénakazalban. Van magának fogalma arról, Go Rien, hogy mekkora a Galaxis?
– Hát éppenséggel van fogalmam.
Solo felpillantott, bele a fejedés különös, égbék szemébe. Egyszerre vélt felfedezni abban hűvöset és melegséget egyaránt. Elöntötte az önbizalom. Sejtette, hogy valamiféle trükk ez is, de ezúttal nem állt ellen neki.
– Megtaláljuk – mondta ő is határozottan.
– De most el kell húznunk a csíkot innen minél hamarabb!
Vuki üzlettársára pillantott.
– Csubi, hagyd abba a dühöngést! Most fontosabb dolgunk is akad! Kerítenünk kell egy úrhajót, van valami ötlete Go Rien?
A másik a fejét ingatta.
– Nehéz ügy – dörmögte.
– A Csillaglovas? – tette fel mindenki nagy meglepetésére a kérdést Scarpa.
Han elismerően pillantott rá, amitől az ex-rendőr mája valószínűleg kilókkal hízott.
– Nem rossz ötlet – emelte fel a mutatóját. – Csak éppen fogalmunk sincs, merre lehet most?
– Az a legnagyobb baj – vetette fel Gritt, verejtékező tenyerét koszoszárga kezeslábasba törölte –, hogy egyetlen hajóról sem tudjuk, hogy hol dokkol.
– Nekem akad egy biztos tippem – közölte Go Rien a maga nyugodt, megfontolt módján. Nem várt biztatást, hogy folytassa.
– A kormányzó itt tartózkodik a csillagrombolón. Az ő hajója nem parkolhat máshol, csakis a protokoli-dokkban. Ez egy meglehetősen apró hangár egy színttel felettünk.
A koréliei szemében érdeklődés csillant.
– Jó ötletnek tűnik. Szerezzünk fegyvereket! – javasolta. – Go Rien, maga úgy tapasztaltam profi az ilyesmiben. Legyen szíves, zsákmányoljon nekünk néhány karabélyt!
Az érintett elvigyorodott.
– Meglesz – ígérte. – Kis türelmet – és eltűnt az első sarok mögött.
A hátramaradók azonban hiába is reménykedtek volna nyugodt várakozásban. Alighogy a fejedés távozott, egy csapat rohamosztagos közeledett. A kisszámú társaság tagjai – mit volt mit tenni – visszahátráltak a liftbe.
– Észre fognak venni bennünket – aggályoskodott Scarpa.
– Ez bizony nagyon valószínű – értett egyet Han –, persze csak, ha ölbetett kézzel megvárjuk őket.
– Mi mást tehetnénk, nem hagyhatjuk itt a fejedés urat!
Úgy tűnt a tisztviselő, mióta Go Rien révén különleges ügynökké lépett elő és zsebre vághatta hadnagyi csillagjait, erősen aggódott jötevője biztonságáért.
– Majd megtalál bennünket – közölte a koréliei és azzal találomra rácsapott az egyik állomásgombra. Az ajtó bezárult, és a fülke megkezdte útját az ismeretlen felé.
Egyikük sem vette észre, hogy Caspar lemaradt.

Marl fuldokolva tápázkodott fel a földről. El tudta képzelni, milyen látványt nyújt kigúvadó szemével, ellilult fejével.

– Né bámuljanak! – szólt rá ingerülten a katonákra. – Inkább hívjanak egy liftet! Megtörtént.

– Nehogy véletlenül azt higgyék, hogy jó kedvem van – mondta csak úgy a levegőbe.

– Visszatérünk a Csillaglovasra.

Beszálltak az érkező fülkébe, az ifjú tiszt beprogramozta a célállomást. Az út percekig tartott – mialatt Marl a kudarc okát igyekezett kielemezni. A szokásos szarvashibát követte el: alábecsülte az ellenfelet.

Felértek az A3-as főfolyosóra. Óvatosságból három csoportra oszlottak, hogy könnyebben elvegyülhessenek a híd irányába áramló forgalomban. Marl két katonát vett maga mellé. Már közel jártak VZ-1-12 jelű apró csapóajtóhoz. Talán a közeli biztonság gondolata, talán a csalódottság okozta, de tompult a figyelmük. Csak így történhetett, hogy nem szúrták ki az őket gyanakvó tekintettel figyelő, mi több nyomukba szegődő tisztet.

A középkorú férfi négy-öt rohamosztagost szólított maga mellé, és határozott léptekkel egyenesen feléjük törtetett a tömegen át. Ekkor vették csak észre.

– Parancsnok! – szólt rá hátulról Marlra.

– Mit keresnek itt állig felfegyverzett tengerészgyalogosok? Semmi dolguk a hídon.

Az ifjú haptákba vágta magát, hiszen jelenlegi, álcának használt rangja jóval alacsonyabb volt a faggatózóénál.

– Gyakorlatra igyekszünk az A3/2-es szektorba, uram – felelte nagyon is hihetően.

A tiszt elgondolkodott.

– Nos rendben – mondta. – Majd ellenőrizzük.

Azzal előkotorta zsebéből tenyérszíj, hordozható kommunikátorát.

– Mobert őrnagy vagyok – szólt bele. – Nézzen utána, hogy folyik-e most speciális nyíltűri tengerészgyalogos gyakorlat az A3/2-CS szektorban!

– Igen uram – hangzott a készülékből.

A medvék idegesen pillantottak egymásra. Nagysokára megérkezett a válasz.

– Semmi hasonlóról nem tudunk uram! Az őrnagy rosszallóan nézett Marlra.

– Tartóztassák le őket, míg tisztázzuk az ügyet! – utasította a rohamosztagosokat.

Azok körbevették az ifjú tisztet és két katonáját.

– Dobják el a fegyvert! – rendelkezett a vezetőjük.

A tengerészgyalogosok – érthető okból – tétováztak. És ez mentette meg őket. A fehér-páncélosok ugrásra készen meredtek rájuk, egészen megfélemedtek a környezetükről. Így aztán az érkező további két csoport medvét sem vették észre. Csak akkor, amikor hangosan megcsörrentek mögöttük a rájuk emelt fegyverek.

– Fel a kezekkel! – dörögte az egyik.

A rohamosztagosok – mit tehettek – csalódottan engedelmeskedtek. Marl a magasrangú flotta-tiszt elé lépett és lányosan erőtlen, ámde matematikai pontosságú ütéssel éppen állcsúcson vágta.

– Akkor ennyit a speciális gyakorlatról! – vetette oda a szédelő Mobertnek.

A tengerészgyalogosok közben lefegyverezték a rohamosztagosokat, majd az egyre gyűlő nézősereg kíváncsi pillantásai elől a zsilip-ajtó felé vezető keskeny folyosóba menekültek.

– Technikus, nyissa ki a zsilipet! – rendelkezett az ifjú a kommunikátoron keresztül.

Ettől kezdve senki nem állt eléjük, könnyen és – ami a legfontosabb – biztonságban feljutottak a Csillaglovas fedélzetére. Az ifjú tiszt sötét gyanútól vezetettve első kérdését rögtön a technikus mellének szegezte.

– A teherhajó a dokkban van még?

– Startolt és hipertérbe ugrott uram – felelte a férfi. – De bemérem az útirányát.
– Akkor kövessük! – csattant a hangja.
– Na de uram, a számítógép-rendszer szerint...
Ingerülten közbevágott.
– Nem érdekelnek a kifogásai katona, tegye a dolgát!
A technikus egykedvűen vállat vont.
– Mi legyen a csatlakozókábellet? – Marl legyintett.
– Ah, dobja ki!
– Értettem, uram – hajtott fejet.
A Csillaglovas pillanatok múlva kivágódott a csillagromboló hídjának takarásából és orrát a mélyűr egy megadott pontja felé fordította. Rövidesen áttért a hipertérbe, hogy a Regil-rendszerbe is kövesse a vontatót és rajta Han Solót.
Pedig a koréliei – legnagyobb bánatára –, nem tartózkodott az említett hajón.

A fülke aprót zökkenve megállapodott. – Han Solo még az ajtó kinyílása előtt szerette volna megállapítani, hogy hol is járnak – de nem igazodott ki a végletekig kódolt kijelzőn. Persze a dolog nem sokáig maradt titok – bár úgy lett volna.

A csillagos ég látványa először megnyugtatóan hatott az úr nyughatatlan vándoraira, míg csak fel nem ismerték, hogy az, amin keresztül nézik, a csillagromboló tágas parancsnoki hídjának hatalmas acélüveg ablaka.

– Ez nem igaz! – méltatlankodott Han – Csubi, mondd, hogy rosszul látok.

De nem. Kíváncsi tekintetek keresztűzében toporogtak. Tisztek, technikusok és rohamosztagos örök meredtek rájuk hitetlenkedve.

– Hello – üdvözölte őket a koréliei. – Bocsánat, de eltévesztettük a házszámot.

Igyekezett elképzelni hogyan is festhetnek. Mindjárt itt van ő. Lassan elkoszolódó ingével, viseletes csizmájával, borzas hajzatával, amint lézerpisztoly híján – megszokásból – ujját szegezi a meglepetéstől dermedt nézőközönségre. Aztán Csubi: óriási, torzom-borz teremtmény elszánt vicsorral pofáján. Scarpa: soha nem látott, fekete egyenruhájában, gallérján hadnagyi csillagokkal, arcán a világegyetem legbárgyúbb mosolya. Gritt: szokott, sárga kezeslábasában, dundin és aprón, amolyan én csak belekeveredtem! ábrázattal. És végül Caspar: aki nincs is itt!

Am hogy hol lehet, azzal most nem jutott idő foglalkozni. Han legszívesebben rácsapott volna a lift kapcsolótáblájára, hogy mihamarabb eltűnjenek innét, de belátta, hogy ennek semmi értelme. A gyors döntésben a rászégeződő lézerkarabélyok segítették.

– Lépjenek ki onnét! – parancsolta egy főtiszt.

Engedelmeskedtek.

– Kezeket a tarkóra!

– Mi a francnak? – tiltakozott Solo. – Látja, hogy nincs fegyverünk!

Az illetőt meglepte a válasz.

– Ez nem vitaest! – közölte. – Fel a kezekkel!

Megtették.

– Most pedig ki vele! Mit keresnek itt? A koréliei a legnagyobb természetességgel felelte:

– A bárka kapitányát.

– Ember – kiáltott fel vallatója – ez nem bárka, ez egy csillagromboló!

– Hajó, hajó – legyintett Han és ekkor eszébe ötlött valami. Egy merész terv, ami talán éppen vakmerősége miatt kerülte el eddig a figyelmét.

Rávigyorgott Csubakkára, aki ebből rögtön megértette, hogy mi a dörgés.

– Nézze! – kezdte magyarázni a tisztnek. – Mi az imént érkeztünk egy teherhajóval. Fontos állami fuvart kell teljesítenünk, valami droid-szállítmány. Biztos hallott már róla.

– Valami rémlik – jegyezte meg a férfi az igazságnak megfelelően.

– Na látja! – dicsérte meg a koréliei fenn hangon. A rohamosztagosok figyelme mintha lazult volna.

– Erről akarok beszélni a kapitányával. Hát így fogadják maguknál a vendéget? A hajós társat?

A tiszte elbizonytalanodott, intett a katonáknak, hogy eresszék lejjebb a fegyvereik csövét.

– Foglaljanak ott helyet – mondta beleegyezőleg. – A kapitány úr már útban van ide, addig, ha nem sértem meg magukat, védőőrizetet kapnak.

A kompánia tagjai leültek a fal melletti padokra. Solo érdeklődve figyelte a hatalmas hadihajó hídjának nyüzsgését. A főtiszték tiszteket, a tiszték technikusokat egzecírozattak. Az irányítást – kevés kivételtől eltekintve – az utóbbiak végezték. Folytonos zaj volt, szüntelen kiabálás, emberek jöttek-mentek, akár egy kávéházban, vagy méginkább, akár egy zsúfolt irodában.

Pedig most még nyugalom volt, ami nem tartott sokáig.

Az Első gyorsan megszabadult ostoba jelmezének kellékeitől. Nem kívánt többé sem bujkálni sem színészkedni. Egyenes derékkal sétált a csillagromboló zeg-zugos fedélzetén az úticélja felé. Meglehetősen szembetűnő jelenség volt, a hajó személyzete valahogy mégsem vett tudomást róla. Az Erő tette!

A kapitány lakrésze felé tartott – jól tudta, a kormányzót ott szállásolták el. Elérkezett a számadás órája! Ha az a sok senki – akinek az Erő révén nem szűrt szemet – megpillantotta volna arcvonásait, remegve hullott volna térdre a rettegéstől. Mert az ő arcát átformálta a sötét oldal. Ő – a Császárral ellentétben – nem ócska trükkökre használta hatalmát, hanem ölt, pusztított a segítségével. Senkiket, és torz-lényeket (így nevezte a nem emberi fajokat). Mert erre képezték ki, erre tanították. Csak ők nem merték végigjárni az utat, ők féltek a következményektől – ők egyesülni próbáltak az erővel, nem kiszipolyozni azt. Mert ők ostobák voltak!

Ellentétben vele.

És azzal a tucatnyi rohamosztaggal, akik a lakosztály ajtajában az útját állták.

Szétépte őket. Nem megverte vagy megölte: szétépte. A szó legszorosabb értelmében darabokra tépte őket. Gyönyörködött a vér látványában – a halál, ha ő maga osztotta, mindig közelebb és közelebb ragadta a végső célhoz. Akár kóbor bárkát az áradás.

De ő nem tiltakozott sohasem, nem evezett az ár ellen – sőt!

Belépett a helyiségbe.

– Na mi van?! – csattant Rogow öntelt hangja.

– Üdvözlöm kormányzó – mondta ő, hangja fagyos volt akár Hoth hósivatagjainak lehelete, akár a mélyűr.

Az elhízott férfi testméreteit meghazudtoló fürgeséggel szökkent talpra. Szeme, a haláltól rettegő állat szeme volt, mosolya pedig – oh, mily ügyetlenül – mesterkelt.

– Ah, a fejedő – dadogta. – Örülök, hogy látom.

Kerülte a másik tekintetét, nem akadt bátorsága a haláltól kölcsönzött szemekbe pillantani.

– Eltért a megállapodásunktól – vádolt a fejedő. Minden szót külön hangsúlyozott.

Rogow védekezőleg emelte maga elé a kezét.

– Bizonyára félreértettük egymást. Én nem...

– Így van – vágott közbe. – Maga nem! NEM jól döntött és NEM is él már soká!

– Tudja, hogy én soha! Én maga nélkül...

– Sem nélkülem, sem velem – helyesbített.

A másik már szinte szűkölt. Térdre rogyott.

– Adjon még egy esélyt? – kérlelte.

Úgy tett, mintha mérlegelne.

– Adok, még egyet – felelte nagysokára. – Menjünk a hídra!

A Tűzcsiholó parancsnoki hídján Moberth őrnagy – belilult állat simogatva – épp átvette a hajó irányítását, amikor kiléptek a liftből. A fejedő kezében immár nem

lézerpisztoly lapult, hanem valami más, egészen különös fegyver. Elegánsabb, és szakavatott kézben bizony veszélyesebb is annál: egy fényszablya markolata.

MoBERT meglepetten fordult hátra, mikor a liftekre felügyelő örök egyike előírásosan köszöntötte az érkező tekintélyes vendéget.

– Virgill kormányzója a hídon! – harsogta.

– Uram – hajolt meg –, micsoda megtiszteltetés. Kérem fáradjon beljebb! – invitálta teljesen feleslegesen, hiszen Rogow és a kíséretében érkező nagyon is különös, testőrnek tűnő férfi nem várt engedélyre.

A kormányzó ezerféle módon próbált jelt adni, hogy a helyzet nem éppen az, aminek látszik, de a kapitány ezekről nem vett tudomást. Talán túlzottan lekötötte az udvariaskodás.

A testőr átvette a szót.

– A kormányzó kérésére teljesítsék az utasításaimat!

MoBERT furcsálkozva pillantott rá, de a nagy ember heves bólogatása eloszlatta gyanúját.

– Miben állhatunk a szolgálatára? – kérdezte és hangjába bizony némi gúny is vegyült. A másik nem törődött vele.

– Hangoljanak egy jeladót az alfa-33-as hullámsávra!

Intézkedtek. A kormányzó nyugtalanul fészkelődön.

Az Első ekkor érezte meg a tarkójára tapadó tekintetét. Mivel veszélyről – legalábbis pillanatnyiról – nem árulkodott, lassan fordult arra. Pillantása Han Solóéval találkozott.

Jó ideig nézték egymást.

– Szóval maga az a bizonyos – mondta a koréliei.

A másik bólintott, majd – csak úgy a hatás kedvéért – engedte megpillantani az igazi arcát. Azt, amit átformált a sötét Erő; amely – a *Falcon* kapitányának kivételével – mindenki más elől még most is elfedte arcát. Az Első rettegést várt, a rémülettől elszürkülő arcot, összeszűkülő szemet, remegő térdeket.

Ehelyett semmi sem történt. A mellényes férfi állta a tekintetét.

A fejavadás ekkor először érezte meg azt, hogy nem közönséges emberrel van dolga. A további puhatolózásnak a Tüzcsiholó kapitányának szavai vetettek véget.

– Elkészült, amit kért. Fáradjon kérem ahhoz a készülékhez! – mutatta.

Az Első odalépett, betáplálta odakint keringő űrhajójának szóló hívókédot, aztán az őrnagyhoz fordult.

– Kapitány, idehívom a hajómat, melyik a legközelebbi zsilip?

A férfi elgondolkodott.

– Egy szinttel lejjebb van – felelte bizonytalanul.

A hűvös szemek megvetően mérték végig.

– Hazudik – állapította meg a fejavadász. – Tökéletesen ismerem a csillagrombólók felépítését, a legapróbb részletekig. Csak próbára tettem magát. Megbukott!

Azzal felzúgott kezében a fénykard markolata és felragyogott a vörös fényű penge. Az Első mozdulata követhetetlenül gyors volt. Eredményeképpen a kapitány ketté szelve, halottan zuhant a földre. A fegyver égető hatása révén egy csepp vér sem folyt.

Dermedt csend támadt a teremben. A tisztek és technikusok elhallgattak, csak a műszerek hangjelzései hallatszottak. Aztán hirtelen mindenki megélnékvült. Lézernyalábok hasították a levegőt, mind egy célpont felé tartottak – a kapitány teteme felett széles terpeszben várakozó fejavadászra csaptak le.

Emberfelettien gyors és pontos mozdulatokkal forgatta a ragyogó pengét. Kivédte vele a lövéseket. A fényszablyán eltérülő sugárnyalábok emberekbe, értékes műszerekbe csapódtak. Jajkiáltások és szikraeső töltötte be a hosszú termet. A világítás kialudt, csak a lövedékek, a kard, a zárlatos műszerek és az odakint sziporkázó csillagok fénye adott némi derengő megvilágítást.

Középen ott állt a fejavadász és ringott, hajlongott – akár a nádszál valami különös forgószelemben. A zenét, amire táncolt, csak ő hallotta. Aztán elunta és feltárta előttük

igazi arcát, teleszívta magát az Erővel. Amit támadói megéreztek – meg kellett érezniük, hiszen amit az Első magába gyűjtött, annak egy jelentős része belőlük áramlott ki. Elgyengültek, testileg, lelkileg egyaránt. A borzalmas, maszkra emlékeztető ábrázat látványa csak betetőzte a hatást. A lézerkarabélyok csöve elfordult a férfiról, többen undorral, némelyek félelemmel emelték le róla a tekintetüket.

A kavardásban senkinek nem szúrt szemet, hogy Han Solo és Csubakka magukhoz vettek egy-egy földön heverő, gazdátlan fegyvert.

Az Első eközben felkacagott – ridegen és hátborzongatóan –, majd válogatás nélkül lemészárolta a legközelebb álló tisztet és rohamosztagosokat.

A többek fejében megfogalmazódó felismerést végül az a főtiszt mondta ki hangosan, aki korábban a *Falcon* utasaival is tárgyalt.

– Egy sötét jedi – bökte ki síri hangon. Szavait felkapta a tömeg, egyre hangosabban ismételték.

Mind többen és többen hullottak térdre, lehajtva fejüket a hatalom ily kézenfekvő megnyilvánulása előtt.

– Kegyelmezz nekünk nagyúr! – kérlelte a főtiszt. – Teljesítjük minden kívánságodat!

A Birodalom legelső fejedelmének figyelmét nem kerülte el, hogy éppúgy szólították, ahogyan Darth Vadert szokták. Talán végül is ez lágyította meg a szívét.

– Íme, az előrelépés bizonyítéka! – mondta magának halkán, aztán az előtte térdeplő férfihez fordult.

– Te, ki vagy?

– Dorcier őrnagy, a hajó elsőtisztje, nagyúr – nyögte az.

– Mostantól te vagy a kapitány! Állj fel!

Falfehér ábrázattal talpra kászálódott.

– Köszönöm, nagyúr – dadogta.

Kegyesen bólintott – idegen volt még számára e szerep. Lám, hát jedinek nevezték! Vajon valóban azzá lett – vagy csak a halandók szemében az? Hát nem mindegy! – ismerte fel.

– A hajóm a híd titkos zsilipjéhez fog csatlakozni perceken belül – jósolta fennhangon. – Készítsék elő az ajtót!

Az újszülött kapitány hangjában remény érződött.

– Hát elhagy bennünket, nagyúr? Hosszan nézett a szemébe.

– El – felelte azután. – De később majd visszajövök! – ígérte. – Álljanak pályára a Virgill körül, és várakozzanak további utasításaimra!

A másik hevesen bólogatott – nagyon félt.

– Meglesz, nagyúr!

Az Első tekintete Han Solóra siklott. A hírhedt kalandor és társai nem térdepeltek. Sőt, a koréliei fegyvert fogott rá.

Rezzentlen tekintettel nézett farkasszemet a karabély csőtorkolatával. Tudta, hogy a fegyver ellenére is megölhetné azt a férfit – mi sem lenne könnyebb! Csábító gondolat volt, hiszen ellenség, és akár még veszedelmessé is lehet. Egyszerű megoldás lenne, túlságosan is egyszerű! Éppen olyan kézenfekvő, mint amilyen elfogadhatatlan. Ha így cselekedne, önnön lázadásának létjogosultságát kérdőjelezné meg. Ugyan – azt tenné, amit a Császár tett egykor, és amiért elítéli és megveti őt. Igen: a Császár az egyszerű megoldást választotta – nem mert kockáztatni. Lehet – vetült fel benne a gondolat –, hogy a Császár gyáva volt!? Félt a hozzá hasonlókat jelentette veszedelemtől? Kétkedett önmagában, abban, hogy képes lenne felülkerekedni a vetélytársain? Igen! Ím: itt a bizonyítéka annak, hogy a Császár tökéletlen! Ezt el kell mondania a mesterének, ezzel talán felnyithatná a szemét! Most és itt tehát ő nem fogja elkövetni ugyanazt a hibát. Nem fogja megölni Han Solót, mert a koréliei csempészkapitány túl értékes ehhez! Így hát csak bólintott – lassan és búcsúzólag – majd hátat fordított neki.

Han Solo pedig nem volt az az ember, aki valakit – még ha történetesen esküdt ellensége is az illető – egyszerűen hátbaló. Amúgyis kétkedett benne, hogy ez

sikerülhetne.

A híd személyzete – vagy mert homlokát a földön nyugtatva térdepelt vagy mert szolgálatkészségének bizonyítása minden figyelmét lekötötte – észre sem vette a rövid intermezzót.

– Álljanak fel végre, és végezzék a dolgukat! – rendelkezett a fejedelm. – A végén még nekiütközünk valaminek.

Függőlegesen engedelmessé váltak. A rend lassan helyre állt, a tüzeket eloltották, a világítás újból felgyulladt, a sérült egységek helyett épeket helyeztek üzembe.

– Megérkezett a hajója, nagyúr – közölte egy remegő hangú technikus.

– Nos, akkor viszlát! – ígérte az Első és eltűnt a megnyíló, apró zsilipkamrában.

Döbönt csendet hagyott maga után. Valaki – hiába volt sokat látott haditengerész a sok elmúltával hangosan felzokogott. Tanácstalanok voltak az emberek.

– Irány 8/11! Pályára állunk a bolygó körül! – rendelkezett az új kapitány. A technikusok készségesen siettek megvalósítani a parancsban foglaltakat. Egy valaki akadt csak, aki ellentmondott.

Egy barna katonai nadrágot, khaki-szín inget és mellényt viselő férfi volt az. Néhányan emlékeztek még rá, hogy ő az, aki – állítása szerint – azzal a vontatóval érkezett, amit innen vezényeltek a 3-mas teherdokkba.

– Nem! – kiáltotta tömören. Szavait természetesen nyomatékosította is – különben nem igen lett volna tekintélye – nevezetesen egy lézerkarabéllyal, amit egyenesen a kormányzó párnás hasába nyomott.

A csillagromboló kapitánya alaposan felmérte a helyzetet, és mivel nem látott lehetőséget a nagybecsű személyiség biztonságos kiszabadítására, leintette a tette kész rohamosztagosokat.

– Mit nem? – kérdezte megfontoltan.

– Nem állunk bolygó körüli pályára – válaszolta a zsaroló.

– Miért engedelmessé válnék én magának? – kíváncsiskodott az őrnagy.

A férfi vállat vont.

– Tudja mit? – javasolta. – Nem koptatom én itt tovább a számat, majd meggyőzi magát a kormányzó, oké? – azzal megbökte fegyvere csövével az elhízott férfit.

Az meglehetősen buzgalomról tett tanúbizonyságot.

– Kapitány! – kiáltotta. – Azt parancsolom engedelmessé válnon ennek az embernek! Ugye felesleges emlékeztetnem, hogy ennek a szektornak én vagyok a katonai parancsnoka, mint ilyen a maga felettese is!

A másik arcvonásain határozatlanság látszott.

– Na de a jedi lovag... – kezdte volna, de Rogow közbevetett:

– Jedi lovag? – felnevetett. – Ugyan már! Közönséges kis gyilkos volt véges képességekkel és végtelen ambíciókkal. Mindmáig az én szolgálatomban állt, csak úgy tűnik, elhatalmasodott rajta az örület.

A kapitány teljesen elbizonytalanodott, a kormányzó gyorsan folytatta.

– Kapitány? – a hangjában gúny érződött. – Maga szerint egy igazi sötét jedi azzal van elfoglalva, hogy birodalmi csillagrombolók személyzetét mészárolja halomra?

A másik kezdett hinni – mert hinni akart. Rogow ezt ügyesen ki is használta.

– Ez merőben hihetetlen, nem? – tette fel a kérdést.

Az őrnagy tétován bólintott.

– Na látja. Akkor tegye amit mondok!

Solo bokánrúgta.

– Illetve, amit ő mond – helyesbített fejével a mellette álló koréiai felé bökkve.

– Na végre! – vigyorgott az. – Eljutottunk újra a kiinduló pontra. Szóval, nem állunk bolygó körüli pályára, helyette a Regil-rendszerbe megyünk! Készítsék elő a hipertérugrást!

A kapitány elismételte az utasítást, mire a technikusok újból munkához láttak.

A koréiai vuki üzlettársához fordult – persze nem feledkezve meg a tús sakkbantartásáról.

– Nahát Csubi, eltérítettünk egy csillagrombolót! Ezt sem hittem volna.

HETEDIK FEJEZET

Az amúgy félreeső Regil csillag bolygórendszerében ezen a napon szokatlanul nagyra bizonyult a forgalom. Az egyetlen lakható bolygón nemrég jelentek meg az első telepések és velük a Birodalom egynémely képviselője. A Repülésirányítás – egyetlen jól-rosszul kiképzett technikus – aznapra csak egyetlen hajót várt – a régóta áhított munka-droid szállítmánnyal – mégis, kisebb-nagyobb időközökkel egymás után hat lépett ki a hipertérből.

Az első kettő birodalmi romboló-vadász volt a LAAS 14 – közismertebb nevén dögkeselyű – szériából. Lassan keringtek a tér egy adott pontja körül, mintha csak prédára várnának. Nem bizonyultak hajlandónak azonosítani magukat a Repülésirányítás előtt.

Nem sokkal utánuk befutott az előre jelzett B8-as vontató, a várva-várt szállítmánnyal. A dögkeselyűk nyomban lecsaptak rá. Gyorsan el is intézték volna, ha nem zavarja meg őket újabb két érkező jármű.

Az egyik egy átalakított intergalaktikus uszály volt, a másik meg egy hasonlóképpen jelentősen módosított X-szárnyú vadász. A technikust már meg sem lepte, hogy nem azonosítják magukat. Ettől kezdve már egyáltalán nem értette, mi folyik az irányítására bízott naprendszerben. A keselyűk megtámadták az uszályt is, mire az X-szárnyú rögtön a segítségére sietett – nem mintha annak szüksége lett volna a védelemre: olyan tűzerővel bírt, ami egy csatahajót is megszégyenített volna.

De a java még hátra volt.

Egy azonosíthatatlan típusú, apró, rajára emlékeztető formájú űrhajó lépett be a rendszerbe, és gondolkodás nélkül beavatkozott a küzdelembe – a LAAS 14-esek oldalán. Hihetetlenül hatékony gép volt, hihetetlenül ügyes pilótával a kormány mögött.

Azt, hogy egy csillagromboló is éppen ekkor látogatja meg a félreeső rendszert, a technikus már egyetlen lemondó kézlegyintéssel tudomásul vette.

– Már javában folyik az előadás – állapította meg Solo a Tűzcsiholó parancsnoki hídján. – A nyitányról le is késtünk!

– Úgyis csak a finálé a lényeges – vélte Scarpa, jelentős éleslátásáról téve tanúbizonyságot.

A további kedélyes társalgásnak a koréliei dühödt üvöltése vetett véget.

– Ezek tüzelnek a hajómra! Az anyjukat!

Az őrnagyhoz fordult:

– Kapitány, vigye oda a bárkáját és löje ki azt a két átkozott dögkeselyűt! De siessen, mert ha a *Falcon*nak baja esik, hát én... majd meglátja! – fejezte be, mert semmi nem jutott az eszébe.

– Ez nem bárka, hanem csillagromboló! – hangsúlyozta a férfi másodszor is.

– Nekem mindegy, csak csinálja már – sürgette Han.

Lassan, méltóságteljesen úsztak az űrben a kijelölt célpont felé.

– Ez a legnagyobb sebesség? – érdeklődött Solo.

– Ez! – vágta rá ingerülten a hadihajó kapitánya.

A koréliei elgondolkodott.

– Akkor már értem, miért nem értek utól soha a kollégái – jegyezte meg.

A másik a fejét ingatta.

– Ember! Ez nem egy ócska kis teknő! Itt érzékeny műszerek vannak, szabályozott gravitáció, hangárok tele űrhajókkal, több ezer ember! Nem lehet csak úgy felelőtlenül ugrándozni vele az űrben, mint a maga lélekvesztőjével!

Han dühödten ugrott elé és mielőtt még a rohamosztagosok egyáltalán megmozdulhattak volna, a főtiszt álla alá nyomta a lézer karabélyá csövét.

– Az ócska teknőt a *Falcon*ra értette? – sziszegte sértett büszkeséggel.

A másik arcán hetyke mosoly tűnt fel.

– Arra, mi másra? – újból a fejét ingatta. – Ezt elszúrta kalóz! Engem aztán fenyegethet, le is puffanthat, nem igazán érdekel. Ellenben a kormányzót őrizetlenül hagyta! – hívta fel a figyelmet rettentő elégedetten a mulasztásra.

A koréliei feleszmélt – későn. Valóban, elveszítette a tűszát, mítöbb Csubakka is valahol távolabb császkaált – határtalanul izgatta a csillagromboló irányító-rendszere. Ez bizony szarvashiba volt – ismerte el magában –, no de a *Falcon* előtt senki ne becsmérelje.

– Fogják el! – utasította az őrnagy a környéken toporgó rohamosztagosokat.

Azok körbevették Hant, karabélyaikat mind részegezték.

– A fegyverét! – nyújtotta ki a kezét érte a még mindig felpeckelt állú kapitány.

Solo – mit tehetett, átnyújtotta.

– Adják vissza neki! – harsant valahonnan egy határozott hang. Hogy honnan, arra is hamar fény derült, mihelyt a katonák szétszlottak.

A kormányzó mellett egy rohamosztagos állt és lézerkarabélyá csövét éppen úgy a hájas férfi hasába döfte, mint korábban a koréliei tette.

Rogow vadul bólogatott – jelezvén, hogy helyesli a javaslatot.

– Maga meg ki a fene? – fakadt ki az őrnagy.

Han Solo barátian hátbaveregette.

– Látja ezt sokan szeretnék megtudni!

Azzal visszavette a fegyverét.

– Mióta van itt Go Rien? – kérdezte.

A kefehajú férfi levette a sisakját – hát persze hogy most is vigyorgott.

– Néhány perce érkeztem – felelte. – Mit mondjak, nem volt könnyű ráakadnom

magára Solo! Ha józanul gondolkodom, ez a legutolsó hely, ahol kerestem volna magát.

- Szerencsére általában maga nem józan – vélekedett Han.
- Csak ha magáról van szó – ingatta a fejét.
- Ez látja lehet, ugyanis mindig olyankor áll elő lehetetlennél lehetlenebb tervekkel, ha azok megvalósításában nekem is szerepet szán. Címszerepet!
- A további élcelődést a célkövető elektronika fémes csengésű hangja szakította félbe.
- Céltárgyak lőtávolságban!
- Csak rajta, tüzeljenek! – javasolta Solo. Ám a Tűzcsiholó kapitánya ezúttal megmakacsolta magát.
- Márpedig csinálnak amit akarnak, én birodalmi hajóra nem lövök! – jelentette ki kategorikusan.
- Még akkor sem, ha ezért lelövöm a kormányzót? – próbálkozott fenyegetéssel a koréliei.
- Akkor sem! – rázta a fejét.
- Kár – legyintett és persze nem húzta meg a ravaszt.
- Visszafordult a feje felé.
- Láttá az Elsőt, Go Rien? Itt járt!
- A másik láthatóan izgalomba jött. Tagadólag ingatta a fejét.
- Solo folytatta a kérdezősködést:
- És ugye nem is maga volt az?
- Visszatért a szokott mosoly. Kérdésre kérdéssel felelt:
- Hát még mindig gyanakszik, Solo?
- Magát nehéz ártatlannak nézni. Tudja, először még lehetett véletlen, hogy maga pont akkor nincs jelen, amikor a másik cselekszik. Még – egye fene – másodszer is. Na de mindannyiszor! Go Rien, lássa be, ez felettébb gyanús!
- A másik – mint mindig – most is készen állt a válasszal.
- Az meg sem fordult a fejében Solo, hogy esetleg szándékosan lép az Első mindig a távollétemben? Nem gondolja, hogy a logika is ezt diktálná?
- A koréliei tehetetlenül tárta szét a karját.
- Én már semmit nem gondolok, csak várom, hogy valamire végre egyszer bizonyítékot szolgáltatasson. Mint látja borzasztó türelmes vagyok.
- Ezt elismerem – bólintott.
- Ekkor történt, hogy Csubakka fájdalmasan felüvöltött, és vadul mutogatott kifelé az űrbe a csillagromboló hídjának acélüveg ablakán át.
- Mit mondasz?! – kelt ki magából Han Solo is és az ablakhoz vetődött.
- Go Rien – természetesen – nem követte el a hibát, hogy kövesse és ezáltal elhagyja őrhelyét a kormányzó mellett.
- A koréliei fal fehér arccal fordított hátat az űrnek és nézett vissza a feje felé.
- Lángol a hajóm – motyogta.
- A Kefehajú kiismerte már eléggé Solót ahhoz, hogy azonnal átérezze a bejelentés lesújtó komolyságát.
- Hogyhogy lángol? – faggatózott izgatottan.
- Pontosabban a vontató lángol, de a *Falcon* bele van ágyazva!
- Semmi gond – igyekezett megnyugtatni őt Go Rien. – A pilóták nyilván tudják, hogy baj van, mint ahogy azt is, hogy miként lépjenek meg még időben a maga hajójával.
- Han Solo azonban leverten ingatta a fejét,
- Az nem fog menni. Beépítettem egy rejtett biztonsági reteszt. Ha azt nem hatástalanítják, soha nem lesznek képesek elázakadni a B8-astól. – fájdalmas fintort vágott. – Most már bánom, de akkor jó ötletnek tűnt.
- A vuki közben hatalmas öklével szünet nélkül döngötte kinyitott ajtaján a híd plaszt-acél lemezekkel borított padlóját.
- A koréliei arca elszántságról árulkodott.
- Készüljön Go Rien! – kiáltotta – Odamegyünk!

Magához intette az őrnagyot.
– Kapitány! Készíttesse elő a kormányzó siklóját! Elhagyjuk a hajót. Siessen! És várjon csak! – szólította vissza. – Csak semmi meggondolatlanság, magunkkal visszük a hájpacnit is! – bökött Rogow felé.
– Scarpa, Gritt, jöjjenek!
Odalépett a közelében álló legmagasabb rangú rohamosztagos tiszthez.
– Maguk meg ne törjék tús-zabadító akciókon azokat az okos kobakjaikat, mert jobb ha még időben elárulom, az a kefehajú pasas Galaxis-szerte ismert fejtámadás! Mi előtt egyet mozdulnának, beleüríti a teljes tárat a hájfejűbe! Ezt mondja el a feletteseinek is! Ha egyetlen gyanús jelet is észlelünk az innen a protokoll-dokkig vezető úton, a zsírgolyó máris hull! Értette?
A katona mereven bólintott.
– Hájpacni, háj fej, zsír golyó?! – sopánkodott Rogow. – Megkeserüli még ezt Han Solo! – ígérte.
– Kuss! – szólt rá barátságosan Go Rien.
Aztán a *Falcon* utasai körbevették Virgill kormányzóját és útnak indultak a menetkész úrsikló felé. Han Solo folytonos sarkallása következtében meglehetősen siettek.

Marl csaknem teljesen lekötötte az ostromló lézernyalábok között hánykódó hajó irányítása. A Csillaglovas védőpajzsai még a vártnál is jobban állták a megpróbáltatást, de a LAAS 14-es romboló-vadász még az átépített uszálynak is méltó ellenfele volt. Tüzereje ugyan meg sem közelítette a hat erős lézergyóval felszerelt hajóját, lövészei azonban jóval képzetebbek lévén, pontosabban céloztak.

Persze annyi fölös agyi kapacitása azért akadt az ifjú tisztnek, hogy megkísérelje logikai úton kikövetkeztetni, ki irányíthatja a segítségére siető X-szárnyút. Ezúttal – bár hogy törte is a fejét – nem jutott eredményre. Lélekben legyintett, nem áll rendelkezésre elegendő információ és azzal már félre is tette későbbre a problémát.

Maradék figyelmét most ismét a technikus kifaggatásának szentelte.

– Tehát maga azt állítja, hogy Han Solo és bűnözőtársai nincsenek a vontató fedélzetén?

– Ahogy mondja, uram – jött a válasz a kommunikátoron keresztül. Ugyan pusztán néhány méternyi távolságra egymástól, két szomszédos szobában ültek, a pajzsot döngető sugárcsapások döreje ezúttal megghiúsította volna a közvetlen kommunikációt – bármily erősen kiabáljanak is.

– Honnan veszi ezt? – tette fel a soronkövetkező kérdést.

– A csillagromboló számítógép-hálózatából olvastam ki, uram.

Sajnálkozón ingatta a fejét.

– És mondja csak, nem tudott volna időben szólani? – szavaiból sütött a gúny.

– Én megpróbáltam uram, de nem hagyott szóhoz jutni. Nagyon feldúlt volt!

Ez bizony így történt. Marl csak magát okolhatta. Nem tartozott azok közé az emberek közé, akik maguk helyett mindig bűnbakot keresnek. Gyorsan megnyugtatta a technikust is.

– Nem haragszom magára – mondta megfontolt lassúsággal. – Nem a maga hibája, hogy így esett.

– Köszönöm, uram – recsegte a hangszóró, és az ifjú tiszt a hangból hálát és tiszteletet olvasott ki.

Nos, igen – gondolta magában – parancsnokolni, embereket irányítani tudni kell! Őt a legjobb mesterek képezték ki rá.

Most azonban tanácsos volt a hajó irányítására összpontosítania. Az egyik dögkeselyű szinte rátapadt a Csillaglovasra és folyamatosan ostromozta lézer csapásaival. Marl egy gyors pillantással ellenőrizte a hátsó védőpajzsok állapotát mutató kijelzőt – nem volt éppen elégedett azzal, amit látott. Igyekezett merész

fordulókba kormányozni az átépített uszályt, de az – jól érzékelhetően – nem volt alkalmas ilyesmire. Nehézkesen mozdult a fűrgő LAAS 14-eshez képest, amelynek nem esett nehezére követni az ifjú tiszt manővereit.

Közben a droidokat szállító vontató láthatóan megadta magát a másik romboló-vadásznak – ha más nem is, ez félreérthetetlenül bizonyította, hogy nem Han Solo repült. A teherbárka kikapcsolt fűvókákkal sodródott az űrben, akár valami testes zsákmány állat, amely feladva a harcot elheveredik a földön és feltárja hasát az ellenfélnek. A dögkeselyű mellé navigált és a főzsilipnél hozzákapcsolódott a bárkához.

Nagyon is sejthető volt, mi folyik odabent.

Azonban Marl figyelmét ekkor valami számára mindenekelőtt fontos felfedezés kötötte le. Tárgya a hipertérből tört elő, és nyomban rávetette magát a Csillaglovast üldöző LAAS 14-es mögött támadó X-szárnyúra. Az acélszürke fejevadászhajó volt az. Pontos és nagyenergiájú lövései hamar rákényszerítették az ismeretlen fekete vadászgépet, hogy letérjen eddigi üldöző pályájáról és örült kitérő manőverekbe kezdjen.

Marl rádiója megreccsent.

– Csillaglovas! Itt a fekete X-szárnyú pilótája beszél, jelentkezzen!

Lecsapott a mikrofon bekapcsoló gombjára.

– Itt Csillaglovas! Ki maga?

– Ne menjünk a dolgok elébe! – mély, zengő hang volt. – Pillanatnyi érdekem azt kívánja, hogy védjem magát, ennyi legyen elég, egyenlőre.

Az ifjú tisztben felébredt a dac.

– Gondolja, hogy szükségünk van rá? Két dögkeselyű ellen?

– Talán igen, talán nem, mindenesetre nem kockáztathatok. A szürke hajóval pedig amúgy sem bírnának egyedül.

Halkan kuncogott válaszképp.

– Ahogy nézem, azzal maga sem – jegyezte meg azután.

– Csak mert váratlanul érkezett és mögém került. Ha leszakad, mindjárt más lesz a helyzet. Elrepülök a maga jobboldala mellett, adjon le rá zárótűzet az oldalütegekből!

– Nos rendben – egyezett bele. – Pillanatnyi érdekem ugyanis azt kívánja, hogy védjem magát.

Azzal utasította a lövészeit, hogy miként cselekedjenek.

A fekete vadászgép pillanatok múltán elhúzott mellettük, nyomában a szürke fejevadászhajóval. Oly közletről, oly biztonsággal követte, mintha csak kötélén húzatná magát. A Csillaglovas ágyúi megszólaltak, az űr a szürke gép előtt tűztengerré vált. Ha nem kívánt belerohanni és felrobbanni, akkor villám sebesen ki kellett térnie. Így is történt.

Az X-szárnyú azonban – kihasználva az apró pálya-módosítást – nyomban mögé zárkózott. Fordult a kocka, most a fejevadász került szorult helyzetbe. Örült mód ficáinkolt keze alatt a remekmívű hajó, de az ismeretlen pilóta még nála is jobbnak bizonyult, egy pillanatra sem szakadt le.

Marl újból az őt üldöző romboló-vadászra fordíthatta figyelmét. Bizony nagyon is komoly veszélyt jelentett, megmutatkozott a különbség a tengerészgyalogosok és a képzett lökép-elemzők tűzpontossága között.

Han elégedetlenül hordozta végig tekintetét a hiper-modern műszereken. A feléről nem tudta mire való, egy további jelentős hányadról pedig azt nem, hogy miként működik.

– Mi ez az amatőrség? – kérdezte lefitymálón.

A birodalmi pilóta – szinte kölyök még – úgy válaszolt, mintha csak betanult verset szavalna.

– Ez a sikló a legújabb szériából került ki. Vezérlése nyolcvan százalékban automatizált, rendelkezik mindazon kényelmet szolgáló és infrastrukturális

szolgáltatásokkal, melyekre egy magas rangú birodalmi tisztségviselőnek csak szüksége lehet.

– Állj! – szólt közbe Solo. – Ezt lehetne még egyszer!

Elismételte.

– Remek! – vélekedett a koréliai. – És mondd csak fiam, ki lehet mindezt kapcsolni?

A pilóta megütköző tekintettel meredt rá.

– Hát – mondta vontatottan –, éppenséggel ki lehet.

– Nosza rajta! – biztatta Han Solo. – Akkor kapcsolj ki!

A kölyökképű hozzálátott. Sorra aludtak el a fények, hunytak ki a képernyők a műszerasztalon, míg végül az eredetinek talán a tized része maradt üzemben.

– Ennyi szükséges a manuális vezérléshez – kommentált a fiatal fickó.

Han újból szemrevételezte a helyzetet.

– Mindjárt barátságosabb – közölte. – Csak marha bonyolult!

Töprengő ábrázattal vizsgálódott.

– Mondd csak fiacskám a pilótaszékek fűtését szabályozó automatikát te feltétlenül fontosnak tartod? – bökött az egyik kijelzőre.

– Hát, ha maga ennyire egyszerűen szereti, akkor legyen – vont a másik a vállát. Nem lehetett kibillenteni egykedvű nyugalmából. Kikapcsolt még vagy fél tucat egységet.

– Készen vagy? – érdeklődött Solo türelmetlenül.

A fickó bólintott.

– Akkor tűnés! – mutatott az ajtó felé.

– Hogy mondja? – értetlenkedett.

– Azt tanácsoltam, hogy húzz el a fedélzetről, ameddig még megteheted, mert rövidesen felszállunk.

– És?

– És odakint úrcsata folyik, mi pedig részt fogunk venni benne.

– Ez nem harci hajó, uralom! – hívta fel a figyelmet.

Han sötéten mosolygott.

– Éppen ezért javasoltam, hogy még idejében hagyj el a fedélzetet!.

A fiú ezúttal hallgatott az okos szóra.

A *Falcon* kapitánya és vuki elsőtisztje elhelyezkedtek egy-egy pilótaszékben, a többiek a luxus-lakosztályban telepedtek le.

Csubakka bosszús morgással tette szóvá, hogy úgy tűnik a birodalmi konstruktőröknek fogalmuk sincs róla milyen is egy valóban kényelmes pilótaszék. Ez itt jó néhány számmal kisebb a kelleténél. Pozitív példaként a *Millennium Falcon* másodpilótaülését tudta felhozni.

– Nos Csubikám – kiáltott fel Han –, lássuk tudunk-e még űrhajót vezetni.

Scarpa sietett megnyugtatni.

– Ugyan Solo kapitány, ne aggódjon, azt soha nem felejt el az ember!

– Köszönöm Scarpa – hálálkodott ő. – Visszaadta az önbizalmam.

Az ex-órmester büszkén mosolygott és kényelembe helyezte magát az egyik luxuskanapén.

– Akkor induljunk! – indítványozta. Han Solo óvatosan emelte fel a hangár padlójáról a siklót. Orrát lassan az erőterkapu által lezárt kijárat felé fordította. Mikor már minden stimmelt, hirtelen tövig nyomta előre a gyorsítókart. A sikló – holott közel sem efféle vad manőverekre tervezték – remekül reagált. Előre lendült, böggő hajtóművekkel süvített ki a keskeny nyíláson át. Az utastérben kedélyeskedő társak egymás hegyére-hátára zuhantak. Dühös ordítózással adtak hangot elégedetlenségüknek.

– Sietünk nem? – kiabálta vissza Solo.

És kinyitotta a sikló felhajtott szárnyait.

Az űrhajó – akár holmi hatalmas, légüres térben is megélő madár – száguldott a célja felé.

Kevés ideig maradt magányos. A szürke, rajára emlékeztető űrhajó rögtön feléje

fordította az orrát.

– Go Rien! – kiáltott hátra a koréliei. – Ott jön a kollégája; akar vele találkozni?

– Attól tartok muszáj! – jött a válasz.

– Na ne adja itt a mártírt! – háborodott fel a kapitány. – Maga kergette végig a fél Galaxison, most mit csodálkozik hogy utolérte!

Scarpa halkán kuncogott, aztán a feje felett szólalt meg.

– Az az igazság Solo, hogy jobb szerettem volna olyankor viszontlátni őt, amikor vissza is tudok löni!

Han elsápadt.

– Ezzel arra akar célozni, hogy ez a hajó nincs felfegyverzve?

– Arra.

– Miért nem szólt hamarabb?

– Általában szokta tudni mit miért csinál, nem gondoltam, hogy ez csak időleges.

A koréliei fennhangon háborgott.

– Azt azért nem gondoltam volna, hogy ülésfűtés van, lézer ágyú meg nincs.

Go Rien felnevetett.

– Tudja Solo, egy normális embernek nem infrastrukturális igénye a lézerágyú!

– Na jó, akkor kapaszkodjanak! – javasolta. – Kezdődik a rókavadászat, ezúttal mi leszünk a róka!

Teljes hajtóerőre kapcsolt.

– Csubi, lökd rá a tartalékot is, ha tudod hogyan kell!

Solo elérte amit akart, ekkora sebességnél a támadó már nem körözhetett körülöttük, mögójük kellett kanyarodnia, üldöző-pályára, ha ártani akart.

– Vukik gyöngye, összpontosíts minden energiát a hátsó pajzsokba! Attól függ az életünk.

Mozgatni kezdte a hajót: pörgött, szalamoszott, duppingokat írt le előre és hátra. A régi pilóta taktikát alkalmazta: foglalkoztasd az ellenfeled, ha leköti a követés, lehet hogy nem jut ideje tüzelni!.

Hát ennek jutott!

Csubakka rosszat sejtető dörmögéssel újságolta, hogy vesziesen fogy a hátsó védőpajzs.

– Kírt az még! – biztatta a többieket, de mindenekelőtt önmagát a kapitány.

– Ej, ha a *Falcon*-ban ülnénk, de mőresre tanítanám! – ábrándozott.

Most már minden csak az időn múlt. Go Rien ekkor állt elő az érdekes hírral.

– Solo, tudja-e, hogy az Első velünk érkezett a csillagrombolóra?

Han úgy meglepődött, hogy kishíján lelőtte őket az üldöző. A védőpajzs vészjelző szirénái felvisítottak.

– Honnan veszi? – kíváncsiskodott.

– Egyszerű logikai következtetés – felelte a másik. – Úgy véltem helyénvaló elmondanom, mielőtt felrobbanunk.

– Ne kíméljen! – biztatta a koréliei továbbra is agyafúrtnál agyafúrtabb kitérő manőverekkel vesződve.

A feje felett szólalt meg.

– A csillagrombolón vártak bennünket, ez világos. Jól tudták, hogy jövünk. Ez csak úgy lehetséges, ha ügynököt építettek be közénk, hiszen a kormányzó ismerte a maga igazi nevét. Eddig tud követni?

– Naná – hangzott a pilótafülkéből.

– Akkor folytatom. Az ügynök nem lepleződött le előttünk. Ez két esetben elképzelhető. Egyik, ha én vagyok az, a másik, ha jobb nálam. Ilyen egyetlen egy akad, az Első. Mivel nem én vagyok a beépített ügynök, az Első volt az!

Solo hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Azt akarja mondani, hogy Caspar?

Hümmögött.

– Valószínűleg igaza van. Emlékezzen csak vissza Go Rien: semmire nem emlékezett egykori közös dolgaikból! Ejnye, micsoda átlátszó mese volt az az amnézia! Hogy a fenébe lehet, hogy nem jöttünk rá?

– Ezért ő az Első – mutatott rá a fejavadász.
– Ezért fogom kibelezni – ígérte Han. – Utálom, ha hülyének néznek! – szögezte le.

Go Rien Moss, a Birodalom kettes számú fejavadásza elvigyorodott.
– Nem lehet, hogy maga inkább azt utálja, ha ez valakinek sikerül is? – gonoszkodott.
– Tudja mit Go Rien? Nem érek rá vitatkozni! – zárta le a témát a koréliei.

A Vihar aprócska pilótafülkéjében az Első helytálló megállapítást tett.
– Átkozottul jó pilóta ez a Han Solo! Mert hogy ő vezeti a siklót, azt nagyon jól tudta. Már bocsánat, de ennyi logikai érzéke azért neki is akad! – gondolta magában. Lehet, hogy nem ő a leganalitikusabb elme a Birodalomban, de erre még a hülye is rájönne.

– Az a legdühítőbb – folytatta a korábbi gondolatot –, hogy ha ő nem egy minden szempontból tökéletes fejavadászhajót irányítana, valószínűleg még követni sem bírná azt az egyszerű, lomha siklót. Pedig jó pilótának tartotta magát – és nem is johtalanul!

Valójában most már korántsem volt biztos benne, hogy ha képes lenne rá, nem lőné-e ronccsá az előtte cikázó hajót. Olyan könnyű a Császár hibájába esni és elpusztítani a vetélytársakat. A gondolat már csak azért is csábító volt, mert – ha eszmeftuttatása nem csal – a nyomában lihegő kopó, Go Rien Moss is ott tartózkodik a siklón. Meg az a hólyag kormányzó is!

Soha nem becsülte sokra a Másodikat. Alapvetően alkalmatlannak tartotta a szerepre, amit a sors – és a birodalmi tisztségviselők figyelmetlensége – rá osztott. Az az ember eltelt szájalommal, sajnálattal a gyengék és életképtelenek iránt, képes volt az indokolatlanul erős szeretetre és az ehhez hasonló ostoba és felesleges érzelmekre. Az ilyen ne álljon birodalmi fejavadásznak!

Az Első gyenge jelleműnek tartotta a sorban utána következőt. Őbelőle soha nem lesz sötét jedi – vélekedett magában.

A valóság ekkor egy pillanatra elszakította a gondolataitól.

– Keselyű-1 siessenek a kirakodással, rövidesen vendéget kapunk!

Az órájára pillantott. Ráadásul – gondolta – a vontatón elhelyezett bomba is hamarosan felrobban, a droid-szállítmányra pedig feltétlenül szükség van. Fel kell építeni az új bázist. Katonák kiképzésére, űrflotta felállítására kell fordítania az idejét és a Rogowtól kisajtolt pénzt. Bármennyire is élvezetes a magányos harc, fel kell hagynia vele – nem vezet eredményre! Kár volt elveszítenie a Quaron III-mon zsákmányolt ideális bázist és Russt – remekül végezte a szervező-munkát.

Nos igen, már akkor szemet kellett volna szűrnie, hogy ez a Han Solo nem holmi senki – legyőzte Russt! Pedig az egykori titkos rendőr ügyes és tapasztalt fickó volt. Meg kellene környékezni, átcsábítani az ő oldalára – remek katona lenne belőle az ő zászlaja alatt. Go Rien Mossnak ellenben meg kell halnia a kormányzó meg – micsoda pojáca! – egyszerűen túl sokat tud!

Egyetlen lehetőséget látott arra, hogy megölje őket, miközben a csempész kapitánynak a haja szála sem görbül, ha ő is átszáll a vontatóra, hogy sajátkezűleg végezze el a piszkos munkát.

A sikló végre elérte a *Millennium Falcon*nal egybeépített B8-as vontatót. Han Solo nem túl óvatosan navigált mellé, az egyik félreeső zsilipajtóhoz. Pedig jelenleg nyugalmas állapotok uralkodtak: a szürke fejavadász hajó is, és a második dögkeselyű is – érthetetlen módon – békénhagyták. Korélieit nem nagyon izgatta, hová tűntek.

Csatlakoztatta egymáshoz a két járművet, beprogramozott néhány időzített utasítást, aztán hátraszólt.

– Átszállunk, készítsék elő a fegyvereiket! Felállt, maga is hátrasétált.

– A kormányzót itt hagyjuk! – rendelkezett. – Csak kolonc lenne. Go Rien legyen szíves, kötözze a székhez!

A fejavadász készségesen megtette.

Felsorakoztak a zsilipajtó előtt, kezükben a csillagrombolóról zsákmányolt lézerkarabélyok. Csubakka fájdalmas mordulással sóvárgott saját, különleges lézervetője után. A társaságban többen küszködtek hasonló problémával.

Biztosan tudták, hogy a másik úrhajón a már korábban csatlakozott döggkeselyűről átsereglett rohamosztagosok várják őket. Han, Csubakka és Go Rien álltak elől. a meglehetősen hasznavehetetlen Gritt és Scarpa mögöttük.

– Oké. Mindenki kész? – kérdezte a koréliei.

Bólintottak.

– Háromig számolok – folytatta. – Háromnál kinyitom a zsilipet, akkor átrohanunk.

– Vaktában lövöldözni általában nem tanácsos, de most örülnék ha mégis mindenki ezt tenné. Lőjenek mindenre, ami mozog, aki odaát van biztos, hogy nem jóbarát! Rövid szünetet tartott, aztán elkezdte.

– Egy, kettő...

– Kapitány? – szólt közbe Scarpa.

– Tessék! – fújta nagyot Solo.

– Azt hiszem mégiscsak magukkal kellene vinnünk a kormányzót, mert bár kétségtelenül egy szar alak, de embertelenség lenne itt hagyni a székhez kötözve, amikor a vontató és vele a hozzá rögzített sikló – hiszen nem azzal kívánunk elrepülni, hanem a *Falconnal* – is fel fog robbanni!

Han elismerően nézett végig az ex-rendőrön.

– Bravó Scarpa, mindezt egy szuszra elmondani, az nem rossz teljesítmény.

– Köszönöm uram, de most akkor mi legyen Rogow-val?

– Higgye el Scarpa, gondoskodtam róla, hogy ne essék bántódása. A sikló el fog repülni innen.

– Jaj, köszönöm, hogy megnyugtatott – sóhajtott az egykori tisztviselő. – Olyan szörnyű volt még a gondolata is, hogy...

Tovább nem folytathatta, mert Solo türelmetlenül újra elkezdte a számolást:

– Egy, kettő, há...

– Na de Solo kapitány!

– Igen Scarpa?

Csubakka – önmaga megnyugtatása végett – néhányszor a falba verte a saját fejét, Go Rien keze – hasonló célzattal – ökölbe szorult.

– Hogyan fogja a kormányzó elvezetni innen a siklót, ha a székhez van kötözve?
– tette fel a különleges ügynöki egyenruhában feszítő férfiú az újabb kérdést.

A koréliei ezúttal nagyon büszke volt a türelmére.

– Nem ő fogja irányítani, hanem az automatika.

A másik elmosolyodott.

– Ah, értem, ravasz, nagyon ravasz! – emelte fel a mutató ujját.

A kapitány ezúttal már biztosra akart menni.

– Nincs több kérdése, Scarpa?

– Nincs, nincs – rázta a fejét. Dühítőén jókedvű volt – ellentétben a többiekkel.

– Akkor, ha megengedi, újra számolnék.

– Tőlem aztán! – tárta szét a karját.

A koréliei hozzálátott:

– Egy, kettő...

– De van egy! – kiáltott közbe megint.

– Mondja! – förmedt rá Solo. A másik megszeppent kissé.

– Hát szóval, az automatikát kikapcsolta a pilóta, vagyis hogy az eredeti pilóta.

– Kilestem, hogyan csinálja, és visszakapcsoltam – morogta oda.

– Vagy úgy! – csodálkozott őszintén.

– Egy – mondta sötéten Han Solo –, kettő, három! – hadarta és megnyomta a gombot.

Azt persze a két érintetten kívül senki nem vette észre, hogy Gritt az ex-örmester

hátába nyomja karabélyá csövét, és vészajtóslóan a fülébe sziszegi.

– Kuss!

Marl fellélegezve vette tudomásul, hogy a romboló-vadász végre lemászott róla és az X-szárnyú nyomába eredt. Nem esett nehezére kitalálni, hogy a dögkeselyűk a fejavadász utasításait követik. Úgy tűnik, az ismeretlen X-szárnyú titokzatos pilótája igazat beszélt, tényleg képes nehézségeket okozni a fejavadásznak – mert lám: az segítségül hívta a LAAS 14-est is.

Az ifjú tiszt annyira azért nem volt jótét lélek, hogy ezúttal ő kísérelje meg kihúzni a csávából korábbi megmentőjét. Inkább az események tétlen szemlélőjévé nevezte ki magát.

A dögkeselyűnek – bár ahhoz nem volt elég gyors, hogy ki is löje a fekete vadászgépet – sikerült magára vonnia annak figyelmét. Helyzetük pillanatok múltán megfordult – és immár a vadász kergette a korábbi támadót – a szürke fejavadászhajó azonban mehetett a dolgára.

Marl meglehetősen tartott tőle, hogy ő lesz a célpont, de szerencséje volt. A fejavadász a csillagrombolóról indított siklót nézte ki magának. Az is rövidesen kiderült, hogy mi okból? Az a szemfényvesztő ügyesség amúgyis, amivel a luxus-jármű untalan kicselezte az üldözőjét, elárulta, hogy pilótája, csak egyvalaki lehet: Han Solo!

– Tehát ezek ellenségek lettek! – tett egy lényegbevágó megállapítást. Ez volt az a szerep, amit leginkább játszani kedvelt: ülni, mint a pók a háló közepén, figyelni és összerakni a képet a mozaikokból.

Nos – kezdett bele az elemzésbe –: Han Solo elhagyta a csillagrombolót, mégpedig egy méreg drága protokoll járgányon. Következtetés: lopta! Azonban nem üldözik és nem is lönek rá. Következtetés: van nála valami – netán valaki – ami értékes a Tűzcsiholó számára. Személy – döntötte el Marl, mert nem igen tudott elképzelni tárgyat, melynek elragadásával sakkban lehetne tartani egy egész csillagrombolót.

Nos – folytatta az elmélkedést – a sikló úticélja egyértelmű: a lángoló vontató, amelybe beépítették a csempész űrhajóját. Azt igyekszik megmenteni! Azonban a B8-ashoz már csatlakozott egy dögkeselyű, fedélzetén valószínűleg még a Quaron III-ról elszármazott, a fejavadászhoz hú rohamosztagosokkal. Következtetés: odabent tűzharc lesz!

Namármost: nagy az esélye, hogy a fejavadász is odasiet.

Kikiáltott a technikusnak:

– Kalkulálja ki a szürke űrhajó pályájának végpontját.

Az eredmény nem lepte meg.

– A vontató az, uram – felelte a férfi kis idő múltán.

– Akkor mi is odarepülünk! – motyogta maga elé az ifjú tiszt, és a fejében nagyszabású terv körvonalai kezdtek kibontakozni.

A folyosón itt-ott apró tüzek lobogtak, saját lövéseik következményeként. Mert bizony rajtuk kívül nem lőtt itt senki – még csak nem is mozdult, egyszerűen azért, mert magukban voltak.

– Na mi van? – elégedetlenkedett Solo. – Hol a fenében járnak a rohamosztagosok?!

A vuki kinyilvánította, hogy neki ugyan nem hiányoznak.

– Akkor sem szívlelem a váratlan fordulatokat – szögezte le a kapitány, holott éppen ő volt az, aki általában ilyesmit hozott mások jól kiszámított életébe!

Csubakka hevesen gesztikulálva, ékes vuki-nyelven magyarázott valamit. Szavait – úgy tűnt – egyedül Han Solo érti.

– Mit mond? – kíváncsiskodott Go Rien.

– Na ne vicceljen velem – fakadt ki a koréliei – mit koptassam feleslegesen a

szám, maga a börtönben még beszélte ezt a nyelvet!

A fejedő hamiskásan vigyorgott.

– Tudja Solo csak bizonyos témakörökben. Szóval?

A kapitány megadólag tárta szét a karját.

– Szóval azt mondta, hogy valami furcsa érzése támadt. Úgy véli abból fakadhat, hogy valaki ki-bekapcsolgatja a vonósugárgenerátort. A vukik érzékszervei felettebb érzékenyek.

– Ez annyit tesz, hogy kirakodnak. Úgy látszik nem viszik el egyben az egész szállítmányt.

– Siessünk! – türelmetlenkedett Han. – A hajóm biztonsága még mindig veszélyben forog!

Tovább lopakodtak. Érdekes érzés volt a sikló túlzó pompával berendezett belsejéből ebbe a kizárólag célszerűségekre törekvően tervezett, ütött-kopott vontatóba kerülni, mindössze néhány rövid lépéssel. Ha jutott volna ilyesmire idő, Solo ismét eltöprenghetett volna a világ szembeötlő igazságtalanságán. Bizony belső felújításra nem igen maradt idejük annakidején. Ehhez mérten lehangelő volt a látvány a néhol szélesebb, néhol keskenyebb folyosókon, amerre csak jártak. Saroktól-sarokig, fordulótól-fordulóig nyomultak előre, pattanásig feszülő idegekkel, lézerkarabélyokkal a kézben. A foltos, fekete falak mélyedéseiben és a különféle kiálló alkatrészek mögött, bárhol lapulhatott ellenség, aki hirtelen előugorva akár agyon is löhetne bármediküket.

Természetes, hogy semelyiküknek sem volt kifejezetten ínyére a gondolat, hogy éppen itt veszítse el az életét vagy – szerencsésebb esetben – megnyomorodjon. Az vesse rájuk az első követ – lassúságuk felróva hibájukul –, aki gondolkodás nélkül végigszaladna az efféle veszélyes területen. Mert bizony a bátorságot széles szakadék választja el az ostoba vakmerőségtől! – ezt mindenki tudja, aki nap mint nap rákényszerül élete kockáztatására. És a három elől haladó férfi – joggal sorolhatta magát közéjük.

Talán a szerencse, talán Go Rien éles hatodik érzéke óvta meg őket a bekövetkező bajtól – ki tudná ezt utólag eldönteni?

– Egy pillanat – súgta hirtelen a fejedő Solo fülébe, miközben a vállánál fogva visszatartotta az elől lopakodó férfit. Ez mentette meg a koréliei életét.

A szűk keresztmetszéstől lézersugárnyalábok csaptak le arra a pontra, ahova – a figyelmeztetés híján – éppen lépett volna. A társaság tagjai rögvest fedezékbe húzódtak. Ki tartályok mögé, ki csövek takarásába, Scarpa – egyébként meglehetősen óvatlanul – egyenesen beugrott a hozzá, legközelebb eső ajtón. Ez mentette meg attól a sorstól, ami a társaira várt.

Solo előtt tucatnyi rohamosztagos tűnt fel – mintha csak a földből nőttek volna ki. A kapitány később akár eskü alatt is megerősítette volna, hogy pontosan ez történt. Az azonban bizonyos, hogy a mennyezeten futó csövek közül többen is közéjük potyogtak. A támadók kezében – lézerkarabély helyett – villogó kard kétségtelenné tette, hogy honnan is származnak az alakulat tagjai.

Han Solo, ha történetesen nincs különösképp mogorva kedvében, talán még el is neveti magát a fehér, repeszálló vértet viselő, karddal hadakozó rohamosztagosok láttán, így azonban csak vicssorogni tudott – dühében. Mert védekezni nemigen jutott módja, már az első támadó kirúgta kezéből a fegyvert. A lehetőségről, hogy bokszolni kezdjen a kardforgatók ellen, könnyű szívvel lemondott.

Nem úgy Go Rien. Két quar-t leütött, újabb kettőt úgymond kijátszott egymás ellen – egymást döfték le, mikor kipördült közülük –, majd néhány magas ívű szaltóval a meglepett támadók feje felett – elszkolt egy mellékjárat sötétjébe. Az üldözésére induló három katona sohasem tért vissza.

Csubakka – ezer sebből vérezve – öt ellenfelét küldte földre, mielőtt nagynehezen ártalmatlanná tették. Grittellel persze jóval könnyebb dolguk volt.

Gyászos menet indult útnak a vontató törzsébe beépített *Falcon* felé. Solo érdeklődéssel fedezte fel a kísérő rohamosztagosok egyikének az oldalán a saját pisztolyát, továbbá a vuki különös formájú lézervetőjét és Go Rien hiper-modern

fegyverét. Nem tudhatta, melyik birodalmi tisztnek volt olyan furcsa az esze-járása, hogy a zsákmányolt fegyvereket a zsákmányolt hajóra vitessede Han Solo most áldotta a nevét. Még akkor is, ha a holmik pillanatnyilag más tulajdonát képezték.

Útjuk a *Falcon* társalgójában ért véget. Az ajtóval szemközti sarokban, a gyér világítás adta félhomályban egy férfi várakozott. Állt. Fekete ruhát, hatalmas, éjszín köpönyeget viselt; arcát ezúttal nem szépítette az Erő bűbájos kisugárzása: pőrén, saját igazi vonásait feltárva mutatkozott meg a belépők előtt. Ezer mély ránc szabdalta, hegek borították; az állcsont megnyúlt, a homlok a szemöldök felett kitüremkedett. Gonoszság és kegyetlenség sugárzott belőle, és mégis a szem volt a legborzasztóbb: rideg és vizenyős – akár egy mélytengeri teremtményé.

Han Solóra azonban ezúttal sem hatottak a rút külsőségek.

– Üdvözlöm a hajómon – mondta nem kevés malíciával.

A másik mereven nézte tovább – arcán a mosolynak még csak az árnyéka sem futott át.

– Mellőzzük a szellemeskedést! – javasolta. – Fontosabb dolgunk is akad.

– Hallgatom – vetődött bele a koréliei a legközelebbi székbe. Hátradőlt.

A szörnylény tüzetesen megvizsgálta tekintetével a kapitányt a feje bűbjától a sarkáig és vissza.

– Dicséretes, hogy nem fél tőlem. – jegyezte meg azután.

Han összekulcsolta ujjait a tarkója mögött.

Nem nehéz a dolgom – mondta – maga röhejesen fest!

A másik egyszerűen elengedte füle mellett a sértést.

– Maga egy pojáca – állapította meg halkán, nyugodtan. – Hova lettek a társai? Nekem a Második kell és a kormányzó!

Solo felkacagott, a lábát feltette a játékasztalra. Egyenesen a hátborzongató halszemekbe nézett.

– Büszke magára mi, hogy kiokoskodta kit hoztam magammal túsznak?!

Az Első lesajnálóan ingatta a fejét.

– Sajnálatos, ha maga úgy véli, hogy egy ilyen egyszerű következtetés okot ad a büszkeségre.

A kapitány szemei keskeny réssé húzódtak össze.

– Fejvadász! Maga szópárbajt akar velem vívni egy rövidesen felrobbanó űrhajón?

– Csak nem a bőrét félti. Solo? Ilyen gyáva lenne?

Újból felkacagott:

– Nahát Első! Nem ciki az magának, hogy a felrobbanás gondolata meg tud engem ijeszteni, maga meg nem? Mivé lesz így a szakmai becsülete!?

A másik szemében – most először – némi indulat csillant.

Han Solo folytatta.

– Mégis, hogyan gondolta? Úgy tervezte, hogy sajátkezűleg végez ki, vagy netán a pribékjeivel készül elintéztetni? Látom néhányat sikerült kimentenie a Quaron III-ról! Vagy számításai szerint öngyilkosságot kellene elkövetnem, ijedtemben? Ki vele, mihez kezd most?!

A férfi – aki magát jedinek gondolta – közelebb lépett.

– Miért temeti el magát máris Solo kapitány? Lehet, hogy egyelőre nem többi mint piti csempész, de sokra hivatott!

A koréliei annyira meglepődött, hogy még az arcvonásain is elfelejtett uralkodni: ábrázatára kiült a döbbenet.

– Miért csodálkozik? – a kemény hang ezúttal lágynak, hízelgőnek bizonyult.

Talán célt is ér, ha nem emlékeztet olyannyira Russ bűbjára.

– Magában ott rejlik a képesség, hogy Valakivé legyen, ha akad egy patrónusa, aki irányítja, aki megmondja mikor, mit tegyen. Magányos koldusként nem sokra jut! Tudja jól! A magányos hősök kora lejárt, mindenkinek tartoznia kell valahová! Ez ma már egy ilyen világ!

– Egykor, még talán tegnap is, éppen úgy gondolkodtam mint maga, de beláttam: a kiválasztottnak össze kell fogniuk! Nem irányíthatják a világot felkapaszkodott

suszterek, de még exhibicionista barbárok sem. A hatalom célja a hatalom maga! Igen, ezt vallják ők, de mi már nem vagyunk állatok, a gyengébbnek nem kell elpusztulnia, csak a tökéletlennek! A kiválasztottaknak le kell rombolniuk ezt a tökéletlen világot, hogy felépülhessen az új, a tökéletes, mintahogy a korhadt fát is kivágják, hogy helyet biztosítsanak az új csemetének!

– A Császár alkalmatlan a feladatára. Nézze meg Solo: az univerzum elrohadt az uralma alatt! Eltűntek a tökéletes emberek, a jedi-k! Maradt a söpredék, a saját kicsinyes célját mindenek elébe helyező sok senki! Jól tudja Solo: ők nem változtathatóak meg, a korhadt ág halott, legfeljebb élőknek tűnik! Nekik pusztulniuk kell, de nekik és nem a tökéleteseknek, akik éppen kiemelkedettségük révén jelentenek veszélyt a Galaxist ma is irányító hatalomittas örülteknek. Maga is veszélyforrás: meg fogják gyilkolni!

– Éreznie, tudnia kell Solo, hogy ezen változtatni szükséges. Éreznie, tudnia kell azt is, hogy maga sem várhat tétlenül, míg mások cselekszenek, mert alig akad, aki képes lenne cselekedni maga helyett!

– No persze ott a Felkelők Szövetsége! De ők a suszterek, akikről beszéltem. Soha nem volt hatalom a kezükben, képtelenek nem visszaélni vele! Olyan valakire van szükség, aki képes ellenállni a csábításnak, aki megszokta azt és együtt élt vele. Sokáig kerestem ilyen embert és végül a sors különös szeszélye folytán önmagamban akadtam rá. Han Solo, legyen a katonám!

Azzal elhallgatott.

A koréliei – aki időközben érdeklődve előrehajolt a székből – most újból hátradőlt.

– Ez egy ökörség – mondta: – Tele van logikai csúsztatásokkal és egyáltalán nem helytálló. Nagyjából ugyanaz a sóder, mint amit Russ lökött nekem a Quaron III-on, csak maga egyrészt jobban csinálja, másrészt komolyan is gondolja. De ez a válaszomon nem sokat változtat. Akarja hallani?

A fekete köpenyes bólintott.

– Nos hát – kezdte Han – Russ a Quaron III-on csúnyán felsült ezzel a dumával. – Csubakka halkan kuncogott –, és ha rajtam áll, maga is fel fog!

A vizenyős szemekben egy pillanatra harag villant, de azután – az önuralom fényes dicsőségeként – halovány mosolynak adta át a helyét.

– Nos rendben. Látom maga nem idealista. Maga üzletember. Beszéljünk hát az üzletről! Ha a szolgálatomba áll, mesés fizetséget kap. Olyan összeget, amilyenről álmodni sem mert soha!

A koréliei nem szerette, ha ennyire alábecsülik az álmait, de csak hallgatott.

– Havonként folyósítom – ígéretet tovább a Birodalom egykori elsőszámú fejedője. – Az elsőt akár még ma!

De Han Solo csak a fejét csóválta.

– Ember, ha nevezhetem magát még egyáltalán annak, én csempész vagyok, kalandor, ha úgy tetszik üzletember, de semmiképp sem zsoldos! Ha szolgálni vágnék, mások kénye-kedve szerint táncolni, parancsokat végrehajtani, mit gondol, nem lett volna már ezerszer módombérenccé lenni!? De mondok én magának még valamit: igaz, hogy ebben a Galaxisban egyre kevesebb tér jut a magamfajtnak, igaz, hogy üldöznek, fenyegetnek, törvényeket hoznak ellenem, de azért mégis marad hely, ahol elrejtőzhetek, ahol élhetek. A maga szép új univerzumában nem akadna! Tegyen le rólam most és mindörökké. Ha úgy véli ettől boldogabb lesz, akkor ölessen meg, van hozzá hatalma!

A dezertőr fejedője hosszan nézte őt, csak azután válaszolt.

– Lehet, hogy meg fogom tenni Han Solo, még nem tudom. De előbb sort kerítek a társaira, mert az ő pusztulásuk mindenképpen kívánatos. Lássuk csak! – gondolkodott hangosan.

– Gritt – pillantott a sárga szerelőruhás emberre – tipikus suszter! – megvetően elhúzta a szája szélét. – Halála nemcsak szükségszerű, de élvezetet is fog okozni.

– Ez itt – bökött a fejével a vuki felé – torzlény! Egy faj döntse el, hogy emberré válik-e, vagy inkább megmarad állatnak. Az efféle köztes megoldások

visszataszítóak és semmi szükség rájuk. Magam fogom kivégezni!

– Go Rien Moss – ezt a nevet határozott gyűlölettel ejtette ki – mindig is szakmám szégyene volt. Egy érzelgős hülye! Egy senki! Ráadásul az életemre is tör, nem látom okát, hogy miért ne ölném meg?

A kapitány közbeszólt.

– Ahhoz előbb el kell kapnia!

Legyintés.

– Felesleges, ide fog jönni, hogy megküzdjön velem. Ilyen hülye! Nagyon jól tudja, hogy különb harcos vagyok, le fogom győzni!

– Majd meglátjuk! – vágta rá sötéten Solo. A másik nem foglalkozott tovább a kérdéssel.

– A kormányzót a siklón hagyták, ugye? – kíváncsiskodott.

A kapitány nem látta értelmét, hogy tagadja – különben sem lopta be magát a szívébe az elhízott pasas. Igazán nem ő lesz az, akinek a temetésén bánatkönnyekeket fog ejteni.

A fejedő elküldött néhány rohamosztagost Rogowért, majd még közelebb lépett.

– Grittrel kezdem – közölte. – A vukit harc közben szeretném megölni, úgy érdekesebb lesz.

Csubakka ingerülten morgott, a sárga ruhás emberke ellenben megszeppelve hallgatott és ijedten sütötte le a szemét, mikor a fekete köpenyeges fölé magasodott.

Han tekintetét fátyolossá tette a düh.

– Maga tényleg meg fogja ölni ezt az ártalmatlan fickót? – faggatta elkeseredetten.

– Ezek szerint nem fogalmaztam elég világosan? – kérdezett vissza.

– Egyszerűen csak nem vagyok képes elhinni, hogy ilyen patkány legyen!

– Ejnye Solo, a sértegetéssel semmire sem jut! – azzal felkapcsolta a sugárkardot. A vörös fényű, koncentrált lézernyaláb felzúmmögött, ahogyan kilövellt a markolatból.

A vuki felsőajka felszaladt az ínyéről. Solo keze ökölbe szorult. Persze mindez nem kerülte el a fejedő figyelmét. Újból feléjük fordult.

– Tényleg olyan ostobák, hogy fegyver nélkül szembeszállnának velem? – ingatta a fejét gúnyosan.

Nem kapott választ.

– Uram? – szólalt meg Gritt. – Én nem vagyok hős-típus, mint maguk itt mind. Én kérem félek, és szeretnék még élni, ha ez lehetséges. Ugyhogy, ha nem érzi feltétlenül fontosnak a halálom, tiszta szívemből kérem, tekintsen el tőle! Én csak egyszerű szerelő vagyok, ebbe az egészbe csak belekeveredtem. Semmi bajom magával, amikor Caspar volt, még kedveltem is; emlékezzen vissza, milyen jól kijöttünk egymással!

– És? – érdeklődött a fekete köpenyes.

A szerelő értetlenül nézett rá, majd rögtön el is kapta a tekintetét.

– Gritt, magával nem az a baj, hogy én nem kedvelem, hanem az, hogy ostobasága révén – nem érdemes az életre – magyarázta türelmesen.

A sárga ruhás fickó csak hallgatott, de a fejedő folytatta.

– Ám legyen! Bizonyítson! Felteszek egy kérdést, ha helyesen válaszol, életben maradhat.

A szerelő szeme reménykedően felcsillant, de Han Solónak valahogy nem voltak illúziói a dologgal kapcsolatban.

Az Első töprengés nélkül kérdezett, arcáról – mely híján volt minden emberi vonásnak – lehetetlennek bizonyult bármit is leolvasni. Pedig többen kíváncsiak lettek volna, mi játszódik le mindeközben benne?

– Gritt, mondja meg nekem – kezdte –, kik tartózkodnak jelenleg a vontató fedélzetén?

Puff! A kisember elképedt: honnan tudhatná ő azt? Figyelni kellett volna a lokátort, a zsilipeket – de ezt senki nem tette meg. Ő aztán főképp nem, hiszen csak

az előbb érkezett. Segélykérőn pillantott Han Solóra.

A koréliainak majd megszakadt a szíve: ő ugyan úgy vélte, képes lenne – pusztán a tények ismeretében – kikövetkeztetni, hogy kik szálltak át a vontatóra rajtuk kívül, de abban biztos volt, hogy a szerelőnek ez nem fog menni.

– Ha sűg, rögtön megölöm a fickót – közölte vele a fekete köpönyeges. Úgy állt ott a szerencsétlen emberek előtt, mint maga a megtestesült, nagybetűs Halál. Kezében csapásra készen várakozott a fénykard.

Gritt verejtékező homlokkal kezdett bele a felsorolásba.

– Hát először is itt van maga – bár ne lenne, tette hozzá gondolatban –, aztán ugye mi, plusz a kormányzó... – itt elakadt – meg... meg...

A fejavadász széttárta a karját.

– Látja Solo: nem tudja!

– Ember, maga megőrült! – mutatott rá dühödten hangon a kapitány. – Gritt szerelő, nem hadvezér, persze, hogy nem tudja. De fogadjunk, hogy gyorsabban megjavítana egy hatkörös fúziós generátort, mint maga!

– Az segédmunka – ingatta a fejét – bárki megtanulhatja.

Han mélyen a szemébe nézett.

– És mondja csak: a maga újjászületett galaxisában az űrhajókat is jedik fogják javítani?

Halovány, futó mosoly.

– Nem, de intelligens emberek, nem ostobák!

És ahogy ezt kimondta, máris cselekedett. Nagyon gyorsak voltak a mozdulatai.

Megpörgette a kardot – a ragyogó penge tökéletes ívet írt le – és mikor a markolat újból a tenyerébe simult: lesújtott.

Gritt nem szenvedett, nyomban utolérte a halál. Valahol – ha magától a gyilkosság tényétől eltekintünk – tiszta és emberséges módja volt ez az ölesnek: fájdalmat nem okozott, egy csepp vér nem folyt.

Han Solo megmozdult, hogy megakadályozza a megakadályozhatatlant, de nyomban fegyvercsövek tömege szegeződött rá. Belátta, hogy semmit sem tehet. Lehunyta a szemét, ökölbe szorította a kezét – saját körmei belevájtak a tenyerébe. Elöntötte a tehetetlen düh, szemébe egyetlen, kövér könnycsepp szökött.

Nem értette miért kellett ennek így történnie, miért épp az ártatlan bűnhődik. Gyűlölte a sorsot, mint soha még annak előtte.

Nem szólt – jól tudta, semmi olyat nem mondhatna most, ami használna amúgy is siralmas helyzetükben.

Csubakka ellenben nem bírt nyugodt maradni – hajtotta a vuki-vér. Felbődült – Han emlékezett, hogy csak legnagyobb fájdalmában és haragjában szokott így – és rávetette magát az őreire. Hiába voltak azok lézerkarabélyokkal felfegyverezve, mire bármit tehettek volna, a felbőszült vuki szerte szórta őket a *Falcon* társalgójában. Székekre, asztalokra, egymásra estek, vagy éppen a falhoz csapódtak. A továbbra is szünet nélkül ordító elsőtiszt ezúttal nem válogatott az eszközökben. És nagyon hatékony eszközökkel bírt, két izmos, óriási manccsal, melyek akár a cséphadaró szapulták a rohamosztagosokat.

Aztán a vuki – mikor rendet vágott őrei között – a fejavadász felé lendült.

Az a kígyó hajlékonyságával tért ki az útjából, és a lézerpengével több helyen is megpörkölte támadója bundáját. Komolyabb sebet, úgy tűnt, egyelőre nem volt szándékában ejteni rajta.

– A vukit harc közben ölöm meg! – visszhangozta saját korábbi szavait, és határtalanul elégedettnek látszott.

Pedig ez a küzdelem számára is komoly veszélyeket rejtett – a feldühített vuki életveszélyes ellenfél! Elegendő, ha egyszer, amúgy igazából célt ér az ütése, és a hozzá képest vékonydongájú fejavadásznak nyomban vége.

Azonban olybá tűnt, a férfi ezt vagy nem ismerte fel, vagy egyszerűen nem törődött vele.

Han Solo tehetetlenül figyelte az eseményeket. Ökle korántsem volt olyan kemény, mint vuki üzlettársáé, az erejéről nem is beszélve! Egy-két rohamosztagost

esetleg leteríthetne, de a többi könnyen ártalmatlanná tenné. Miközben, akár le is üthetik és akkor aztán biztosan nem segíthet többé a barátján. Maradt tehát a bosszús nézelődésnél.

Az Első közben egyre véresebb játékba kezdett. Vágásai egyenlőre csak apró, de fájdalmas sebeket hagytak maguk után. Csubakka bömbölt – még csak haragjában.

A koréliei, mikor felismerte, hogy a fejudász társa kínzására törekszik, újabb óriási küzdelmet folytatott saját érzelmeivel, hogy képes legyen nyugodtan maradni. Pillanatnyi remény csillant fel előtte, mikor a fekete köpönyeges kibontakozott a harcból és hátrébb lépett.

Csubakka lihegve állt vele szemben – farkasszemet néztek.

A férfi Han felé fordult.

– Az üzlettársa jól verekszik Solo kapitány. Nagy megtiszteltetésben lesz része: híres, tradicionális vágással fogom megölni, amit egy Obi-Wan Kenobi nevű. jedi lovag dolgozott ki, ám soha nem alkalmazta, mondván, a sötét oldal fegyvertárába tartozik. Nekem, mint tudja, nincsenek efféle aggályaim! Kérem Solo, figyelmeztesse a vukit, hogy ne zavarjon meg a felkészülésben, az ő érdeke is!

– Nem hiszem, hogy ő is érdekének tekintené, hogy mily mérvű tökéletességgel mézárólják le. Egyébként érti minden szavát! Elsötétült a tekintete.

– Ha még egyszer, akár egy ujjal is hozzáér a barátomhoz, megölöm magát!

A torz ábrázatú férfi felkacagott.

– Nagyon megijesztett Solo! Netán akar egy hasonló játszmát?

Han a fejét csóválta.

– Eresszen már le, mindjárt kidurran az önhitségtől! Azért, mert valaki gátlátalanul képes ártalmatlan embereket öldösni, vagy egy fénykarddal hadonászni, még nem az Univerzum közepe. Még akkor sem, ha történetesen jedinek képzele magát!

A másik csak legyintett és újból Csubakka felé fordult a figyelme. Kívülről nem sok változás látszott rajta, de ábrázata, szeme rezdülései elárulták, odabent, a fejében, a testén belül valami történik. Valami nagymérvű és jelentős! A lézerpenge vöröse is mintha mélyült volna kissé. Hipnotikus tekintete egyfajta bilincsbe verte a hatalmas vukitestet. Amely nagysokára – akár csak egy marionettbábu – a fejudász akarata szerint mozdult, hogy a kellő pillanatban a, kellő helyen, áldozatául essen a vágásnak.

Ám az valamiért mégsem következett be.

NYOLCADIK FEJEZET

A fekete X-szárnyú pilótája halvány mosollyal vette tudomásul, hogy a Csillaglovast üldöző dögkeselyű hirtelen az ő nyomába szegődött. Tekintve, hogy éppen erősen szorongálta az előtte kétségbeesetten manőverező szürke úrhajót, ő is gyorsan levonta a következtetést, mint Marl: a keselyűket az előtte haladó gép pilótája parancsnokolja.

Egy LAAS 14-es romboló-vadász – bár nem az a kifejezetten fürge jármű – nem lebecsülendő ellenfél, különösen ha az ember háta mögé kerül. Tüzereje óriási és lomhának azért nem nevezhető. Az X-szárnyú pilótája sok szempontból is a Csillaglovashoz tudta volna hasonlítani. Jól tudta, hogy nem engedheti sikeres követő-pályára állni maga mögött. Mint ahogy valószínűleg sejtette ezt a szürke gép pilótája is, ezért hívta segítségül a romboló-vadászt. A fekete gép szűk fordulókkal manőverezni kezdett. Nyilvánvaló volt, hogy a jóval testesebb LAAS 14-es képtelen lesz követni, mi több – előbb-utóbb – elé kerül.

Így is történt, a magas farfelépítésű dögkeselyűt hamarosan sugárnyalábok nyaldosták. Az, hogy nem indult nyomban a közeli csillagromboló légvédelmi ágyúinak védelmébe, egyértelműen elárulta, hiába hordoz mindkettő birodalmi felségjelzést, nem tartoznak össze.

A hosszú, pödört bajuszt viselő férfi figyelmét nem kerülte el a vontatóhoz csatlakozó másik dögkeselyű, a luxus-sikló, sőt, az arra felé tartó két másik úrhajó sem: a Csillaglovas és a szürke rájáúrhajó. Egyértelmű volt számára, hogy neki is ott lesz dolga, csak előbb elintézi ezt a romboló-vadászt, amely kellemetlenkedhetne a dokkolásnál.

Még valamire felfigyelt. Az Univerzum tágas, sok jó pilóta akad benne, közülük néhány kifejezetten kiváló, olyant azonban, aki egy siklóval képes lenne így kimanőverezni egy afféle szuper-hajó támadását, mint amilyen a szürke gép volt, már csak egyetlen ismert. És mivel az illető éppen a környéken tartózkodott erősen valószínűnek látszott, hogy ő repüli a luxus járgányt! Han Solo! Ha pedig így van, akkor Csubakka is az oldalán található. Ez a felfedezés még nagyon hasznos lehet!

Miközben mind ezt végiggondolta, folyamatosan tüzelt a dögkeselyűre – egyetlen lövése sem talált mellé. Műszerei jelezték, hogy a LAAS 14-esnek lebomlott a pajzsa, az eztán következő sugárnyalábok tehát végzetesek lesznek.

Gyorsan bevégezte, amit elkezdett, majd elhagyta az úr törmelékkel megtelődött részét, és maga is a vontató felé irányította a hajója orrát.

Scarpa ex-őrmester egyedül maradt az óriási gépház-csarnokban. Legalábbis ezt gondolta. Pillanatnyilag semmi más nem sarkallta, mint a félelem. Túlzás lenne azt állítani, hogy ezért büszke volt magára.

Azzal áltatta magát, hogy csak összeszedi a bátorságát és hamarost újból kimegy, részt venni a tűzpárbajban. Annak azonban hamar vége szakadt, és az ajtón túl a folyosót hirtelen csend ülte meg. Most, hogy immár nem süvítettek a lézerfegyverek, még saját felgyorsult szívverését is hallani vélte.

Már nyúlt a kapcsolókhoz, hogy nyissa az ajtót, mikor mozgás neszei verték fel a háta mögött a csarnok csendjét. Megpördült, görcsösen markolta a karabélyát. Egy zöld harcivértet viselő férfi magasodott fölébe. Aztán még egy, még egy, meg még egy. Összesen nyolcan voltak.

Felismerte őket. Egy Marl nevű ifjú vezetésével jártak már annak idején a hajón, még a Virgillen. A parancsnokuk ezúttal is itt volt, a birodalmi flotta egyenruhájában. Gallérján a csillagok – Scarpa elsápadt, ahogy leolvasta őket – őrnagyi rangról tanúskodtak.

Az ex-rendőr haptákba vágta magát.

– Uram – ütötte össze a sarkát – Scarpa hadnagy jelentkezem!

A kölyök tetőtől talpig végigmérte.

– Milyen fegyvernemnél hadnagy maga? – faggatta megvető hangnemben.

A kérdő nyelt egyet.

– Az titok, uram!

– Szóval ügynök – bólintott a másik. – Rendben. A fejavadásztól kapta a rangját, igaz?

Most elsápadt.

– Honnan tudja uram, csak nem maga is... – elhallgatott.

Az ifjú lassan bólintott.

– Ügynök vagyok – fejezte be a mondatot.

– Különleges? – kíváncsiskodott.

A válasz halvány mosoly volt.

– Nagyon is! – felelte.

Scarpát elöntötte az ügybuzgalom. Nos igen, ez az a világ, ami után mindig is vágyódott. Ezek közé az emberek közé szívesen tartozik. A rendőrséggel sem volt baja sohasem, csak hát az ő képességeivel...! És milyen igazságtalanul bántak vele, hiába, nem volt szemük a tehetség felismeréséhez. De ennek immár mindörökre vége! – gondolta elégedetten.

– Miben állhatok a szolgálatára, uram? – kérdezte tettere készen.
Az ifjú őrnagy egy pillanatot sem tévőzött.
– Kit hoztak túszként a csillagrombolóról.
Fel nem foghatta, hogy ezt honnan tudja.
– Egy szar alakot, uram – vágta rá gondolkodás nélkül.
– Név szerint? – vont fel a szemöldökét.
– Melory Larso Rogowot, Virgill kormányzóját.
Marl füttyentett.
– Ejha! – kiáltott fel. – Nem aprózták el!
Scarpa büszkén vigyorgott, még inkább kihúzta magát.
A másik arcán látszott, hogy őrült mód töri a fejét. Végül szélesen elmosolyodott.
– Tudja Scarpa – kezdte – meg kéne ölnöm magát, mert túl sokat tud rólam, és ráadásul irgalmatlanul nagy seggfej! De – emelte fel a mutatóujját – olyan jó hírt mondott nekem, hogy meghagyom az életét. Csatlakozhat hozzánk, aztán majd meglátjuk, mi történjék magával!
Marl nem is sejtette, milyen komoly hibát vétett, súlyosan megsértette Scarpa ex-őrmestert.
– A siklón hagyták a kormányzó urat, igaz? – faggatózott tovább.
– Igen – felelte Scarpa durcásan. Gondolataiban éppen kiéheztetett rancorok tépték darabokra az ifjú tisztet.
– Nos, akkor gyerünk oda! – javasolta a parancsnokláshoz szokott, de jókedélyű emberek modorában. – Ha érzéseim és logikám nem csal, márpedig nem szokott, akkor Han Solo automatikus távozásra programozta a siklót. Következésésképpen: sietnünk kell!

A Tűzcsiholó parancsnoki hídján Dorcier őrnagy, az újdonsült kapitány elképedve figyelte az odakint folyó csatározást. Igazából, ha kőpadra vetik, sem tudta volna biztosan megmondani a résztvevő csoportok számát. Éppenséggel nem tartotta magát ostoba embernek, de az eseményekben nem talált semmiféle logikát.

Némi villongás múltán az összes hajó csatlakozott a szállítmányt fuvarozó vontatóhoz. Az úgy festett most, akár valami óriási légyapár, amire különféle rovarok tapadtak. Az őrnagy eljátszott a gondolattal, milyen gyönyörű is lenne odapörkölni egyet a turbó-lézerekkel, hogy a sok hitszegő, sumák, és kalóz mind odalegyen. Kár, hogy ott a szektor kormányzója is, mert különben egy csapásra sok gazemberrel lenne kevesebb a Galaxisban. Maradna épp elég!

Így azonban csak állt a hatalmas üvegacél ablaktábla mögött, és tovább szemlélte az eseményeket.

A tengerészgyalogosok hamarabb vették észre a szűk folyosóra beforduló rohamosztásokat, mint azok őket. Bizony szerencsésükre is szolgált, mert utóbbiak valamivel többen voltak, így azonban a meglepetés és vele az elsőként tüzet nyitónak kijáró előny, kiegyenlítette az erőviszonyokat – no meg a harcoló felek létszámát is. Ettől kezdve már az erősebb fegyverek és a harci vérték számítottak. Márpedig ezek dolgában a medvék álltak jobban. Mire megfutamították a fehérpáncélosokat, azok további négy, ők egyetlen egy embert sem veszítettek.

Marl nem fukarkodott a dicsérő szavakkal és az egész csapatot egy rangfokozattal előléptette.

Fürgén behatoltak a siklóba. Az ifjú tiszt szó nélkül elvágatott a székhez kötözött túlsúlyos férfi előtt és a pilótakabinba sietett. Hamari mozdulatokkal lekapcsolta az automatikát, és törölte az indító programot. Éppen idejében, másodpercek voltak már csak hátra.

– Méltóságos uram? – lépett Rogow elé – Marl őrnagy vagyok, szolgálatára!
Az elhízott férfi bólintott.
– Szabadítsanak ki! – rendelkezett, de ezúttal némi kérelem is vegyült a

hangjába.

Az ifjú tiszt mesterkélt rosszállással fordult a medvékhez.

– Mire vártok maflák! Magatoktól képtelenek vagytok? – aztán újból a kormányzóhoz intézte a szavait.

– Bocsássa meg a mulyaságukat méltóságos uram, de figyelmetlenek még! Át kellett vágnunk magunkat az ellenséges alakulatokon, hogy kiszabadíthassuk önt. Bizonyára nem szállt még el belőlük a harci feszültség.

Az elhízott ember elgémberedett tagjait nyújtóztatta.

– Nem tesz semmit. Ki maga?

Marl szertartásosan meghajolt, úgy, hogy abban még egy császárvárosi hivatalnok sem találhatott volna kivetnivalót.

– Egy megsemmisült csillagromboló elsőtisztje, méltóságos uram. Az önt túszelejtő Han Solót üldözöm egy zsákmányolt úrhajóval.

Jól tudta, hogy a vele szemben ülő hatalmasság is nyakig belekeveredett a lázadásba, ezért óvatosan, az áruló neveket figyelmesen mellőzve beszélt. Érezte, hogy már a célegyenesben jár.

– Honnan tudta, hogy itt talál? – faggatta a kormányzó.

– Foglyul ejtettem ezt az embert – mutatott Scarpára. – Tőle.

Rogow eltöprengett.

– Vigyen vissza a csillagrombolóra! – utasított. – Remélem, még itt van valahol?

Marl közeledett a tűzhöz.

– Nem lehet olyan ostoba a kapitánya, hogy itt hagyja önt, méltóságos uram.

A kormányzó gyanakvón összehúzta a szemét, de nem vette észre a szavakban ügyesen elhelyezett időzített bombát.

– Merem remélni! – csattant fel. – Már azt is furcsállom, hogy magának kellett kiszabadítania, és ők nem tettek semmit!

Az ifjú tiszt – persze csak lélekben – elégedetten elmosolyodott.

– Bizonyára nem állnak rendelkezésükre olyan alaposan kiképzett tengerészgyalogosok, mint nekem, méltóságos uram. Egy ilyen akció nem kevés kockázattal jár és könnyen sok ember életébe kerülhet.

Ez már nagyon erős volt, Rogow mégis elsiklott felette és csak annyit fogott fel, amennyit a másik jónak látott.

Virgill kormányzója nem túl okos ember – állapította meg magában Marl. Immár horogra került és bár ficánkolhat még, de abba az irányba fog úszni, amerre ő kívánja. Az ifjú tiszt pedig nagyon is tudta merre fogja irányítani!

– Kevesen merik vállalni ezt a hatalmas kockázatot – tette fel a pontot az i-re.

Aztán úgy tett, mintha távozni készülne. Az elhízott ember mintaszerűen feltette a sugallt kérdést.

– Mihez kezd most, őrnagy?

Majd szétpukkadtt a büszkeségtől miközben válaszolt.

– Visszatérek a zsákmányolt teherhajóra és folytatom Han Solo üldözését. A maga elrablásával méltóságos uram, újabb komoly vétség került a fickó bűnlajstromára!

Rogow úgy tett, mintha töprengene, holott a javaslat, amit tenni készült már megfogalmazódott benne.

– Szóval maga elsőtiszt volt egy csillagrombolón, fiam? – ütött meg barátságos hangot.

Marl már előre tudta, hogy mi következik. Bólintott.

– Mit szólna ahhoz – folytatta a kormányzó – ha személyes hatalmam és befolyásom segítségével előléptetném magát kapitánnyá?

Az ifjú tisztában volt vele, melyik válasz juttatja a Tűzcsholó parancsnoki hídjára.

– Végtelenül hálás és engedelmes lennék, kizárólag önnek méltóságos uram!

– Rendben van. A Tűzcshólónak jelenleg amúgy sincs igazi kapitánya, magát nevezem ki! Nem megy sehova, hanem visszavisz engem a csillagrombolómra, illetve a maga csillagrombolójára!

Az újdonsült kapitány ábrázatán farkasmosoly suhant át, de aztán visszatért a

korábbi hálás és odaadó arckifejezés. Előre látta, hogy ez az ostoba, túlsúlyos férfi uralkodni vágyik majd felette, meghatározni minden lépését, tilalmakkal bátyázni körül őt, de a dolog nem aggasztotta, hiszen bebizonyosodott, hogy bármikor befolyásolhatja. Az ujja köré tekerheti!

A *Falcon* társalgójában pattanásig feszültek az idegek. Az elkövetkező pillanat könnyen Han Solo életének legkeservesebb pillanatává válhatott volna. A fejedelmek kardja már megrezdült, hogy halálos csapásra lendüljön, mikor – ki tudja honnan és hogyan – egy árnyalak robbant a helyiségbe. Szédületes sebességű ugrásának végpontjában a Birodalom elsőszámú fejedelméje állt.

Akár valami puszkagolyó, úgy vágódott vállal a fekete köpenyeges gyomrába, és elsodorta őt, akár áradás a gátat. Egészen a játékasztalig repültek, s azt jelentős súlya meg a rögzítő csavarok dacára felborították.

Közvetlen Han Solo előtt heverték – egy rövid pillanatig mindketten aléltnak az óriási üléstől. A koréliek ezt a leheletnyi időt használták ki. Lehajolt, ujjai rákulcsolódtak az Első nyakára, azt már csak a csoda menthette meg...

De ami történt, mégsem csoda volt – bár valami ahhoz egészen hasonló.

A düllelt halszemeket borító szemhéjak felpattantak, és a hátborzongató tekintet egyenesen a kapitányra szegeződött. Ezzel egyidőben mindkét tenyerébe ezer túlvilágot hatolt a fájdalom. Az előtte fekvő férfi nyaka égetett, mintha csak izzó acéllá lett volna.

Solo riadtan felüvöltött és nyomban elengedte. Hátraugrott. Inkább csodálkozva, mint kintől eltorzult arccal szemlélte füstölgő kezét.

Az Első, a rejtelmes támadó eközben távolabb rúgta Go Rient és talpra szökkenett.

– Solo, maradjon ki ebből, ez nem a maga műfaja! – tanácsolta a Kefehajú.

Erről a koréliek hajszályára hasonlóképp vélekedett. Hátrébb lépett és figyelt. Jól tudta, hogy nem akármilyen látványban lesz része, az egész Galaxist uralma alatt tartó, végtelen Birodalom két legjobb fejedelméje készül összecsapni. Az egyik kis híján sötét jedi, a másik... a másiknak nincs egyebe, mint barátai – ismerte fel. Ő és Csubakka! Történjék bármi, nem fogják tétlenül nézni, hogy Go Rien magányosan küzdjön! Értük is!

A két férfi farkasszemet nézett egymással. Peckesen, büszke kakasokhoz hasonlóan kerülgették egymást. Testtartásuk, arcvonásaik, minden leheletnyi, finom mozdulatuk elárulta a másikra irányuló megfeszített figyelmet, az ugrásra- és harckésztséget. A Kefehajú nem viselt fegyvert, az Első kezében még mindig ott ragyogott a rubinszínű fénykard.

A magasabb rangú szólalt meg hamarabb.

– Hát eljöttél Go Rien Moss?! – tagoltan ejtette ki vetélytársa nevét.

Az csak bólintott válaszként.

– A Császár küldött, vagy Vader nagyúr?

– A Császár – felelte.

– Hát ennyire megbántottam? – kacagás.

– Megölted három tanítványát!

– Tanítványok? – nevetett. – Annyi közülük volt csak az Erőhöz, mint a Császárnak a jó oldalhoz! Az Erő segítségével öltem meg őket, és semmit sem tudtak tenni ellene!

– Jóval tapasztaltabb voltál náluk!

A fekete köpenyeges a fejét rázta.

– Jóval tehetségesebb! Én alkalmas vagyok jedinek, ők még halvány árnyéknak sem voltak megfelelőek!

– Erről a Császár másként vélekedik.

– Alábecsült engem? – csillant kíváncsian a szeme.

– Nem, őket tartotta többre, mint te. Ők, talán, jedivé lehettek volna, egyszer. Az igazi jedik kihaltak, az utódaikat is kiirtották. Szinte lehetetlen lesz újabb

tanítványokat találni. Ezért olyan haragos!

Újabb, ezúttal hosszú kacagás.

– Akkor miért nem ő jött? Vagy a mesterem? Ők ketten azok, akik legyőzhetnek engem! Te... – legyintett. – Te csak fejdadász vagy! Nyomorúságos kis gyilkos!

Go Rien sajnálkozva ingatta a fejét. Solo alig ismert rá benne arra az emberre, akivel két hónapig együtt nyomozott és verejtékezett, aki olykor tréfákat eszelt ki, máskor másokéin kacagott. Most egészen másnak látszott, vonásai sötét kegyetlenségről, pusztító gonoszságról árulkodtak, ijesztően hasonlatossá vált az Elsőhöz!

– Becsmérelj csak áruló, én nem süllyedek odáig, hogy magamat magasztaljam. Az a gyengék sajátja!

– Te nevezel gyengének engem, te, aki felmérni sem vagy képes a hatalmam?! Lássuk, mire emlékszel még abból, amit együtt tanultunk, amit olykor én tanítottam neked! Kezdjük egy apróbb trükkel!

Arcán megvető, kegyetlen fintor futott át, szorító ujjai elfehéredtek a lézerkard markolatán – a megfeszített összpontosítás áruló jeleként.

Go Rien önkéntelenül is a fejéhez kapott, vonásait eltorzította a kín.

Az Első elégedetten kacagott.

– Gyerünk fejdadász, küzdj ellene! – bízta. – Bírod a hozzá való képességeket! Találd meg a megfelelő mentális gyakorlatot és kiszabadulhatsz a bilincsből! Ha nem, meghalsz!

A Kefehajú térdre rogyott, de – bármennyire szenvedett is – egy hang nem hagyta el a torkát.

Az Első hirtelen szabadon engedte, sajnálkozóan ingatta a fejét.

– Látod, milyen gyenge vagy! – mondta. – Meg is ölhetnélek, nem rajtad múlt! Nem hibáztatlak, ideküldtek, nem magadtól jöttél! Ím kaptál egy leckét, hogy mi is vagyok én, mivé lettem, most már ismersz. Szabadon választhatsz: elmész vagy maradsz és saját akaratodból küzdesz tovább? Ez esetben megöllek!

Solo, aki mostanáig tétlenül állt a rohamosztárosok gyűrűjében, megszólalt.

– Menjen Go Rien! Magát legalább elengedi!

A Kefehajú sápadtan állt, arcáról a kegyetlenségnek és gonoszságnak még az árnyéka is eltűnt. Összeszorította a fogát és makacsul rázta a fejét. A fekete köpenyes a koréiai felé fordult.

– Maga is elmehet Han Solo, ha akar - intett az ajtó felé. – De a vukit, ha már belekezdtem, megölöm. Ő maradjon!

– Hányingerem van magától! – szögezte le Han. – Csak az tart vissza, hogy utálnám összerondítani a saját úrhajóm padlóját!

A Birodalom első fejdadásza amolyan ahogy tetszik mozdulattal tárta szét a karját – kezében dologtalanul zúgott a fénykard.

– Szánalmas az igyekezetük, amivel bátoroknak próbálnak látszani! – közölte. – Ha szándékukban áll megdöglenni, legyen; én nem gördítek elé akadályt! Melyikükkel kezdjem?

– Velem! – sziszegte a Második.

És újból rárontott. Pusztá kezét használta fegyverként – halálos fegyverként!

Az Első megérezte a rátámadó férfi mozdulatait irányító gyűlöletet. Tisztában volt vele, hogy a másik végre engedett a sötét oldal csábításának – amit annakidején, a kiképzés alatt soha nem tett meg. Életében először talán megérezheti, mi is az az Erő. Eddig játszott, incselkedett csak vele, nem hagyta, hogy eltöltsse a testét és a lelkét. Kár, hogy számára ez egyben az utolsó alkalom!

Alig sikerült kitérnie az első támadás elől. A másik fejdadász acélkaromhoz hasonlatossá edzett ujjai feltépték vállán a ruhát, de még száraz, szürke bőrét is, és húsába martak.

Nem tétovázhatott tovább – ellenfele így már komoly veszélyt jelentett. Ő is átadta magát a sötét oldalnak – megrohanták az ártó indulatok: gyűlölet, düh, pusztítási vágy. Hagyta, hogy kitöltsék lényét, hogy tagjainak mozgatóivá legyenek. Józan ítélőképessége elszállt, elméjének logikusan gondolkodó hányada háttérbe

szorult. Dühöngő vadállattá lett: veszett kutyává, tomboló bikává – részegítő érzés volt!

Könnyen rabjává lehetett az ember, akár holmi ostoba kábítószernek. Ám ez ellentétben az utóbbival nem kártékonyan, hanem éppen ellenkezőleg, hasznosan hatott, legalábbis az Első így gondolta.

Han Solónak a két fejtámadás első összecsapása után rögeszméje lett, hogy jobb távtartania magát tőlük. Az egyetlen mód – pontosabban eszköz –, amivel a beavatkozást elképzelhetőnek találta, a lézerfegyver lett volna. Csakhogy fogolyként állt féltucat tettekesz rohamosztagos gyűrűjében.

A helyzet nem változott!

A koréliei elszántsága ellenben igen: nőtt. Összeszedte szakmai tapasztalatát – különféle úrkikötők csehóinak kocsmái verekedéseiben szerezte őket – és megpördülve gyomorszáján vágta az egyik katonát. Az ütéssel minden szempontból meg lehetett elégedve – kár, hogy elfeledkezett arról, hogy áldozata repeszálló vértet visel.

Vesztettül sajgott amúgy is sebek borította keze.

Ám a fickó – szerencséje – így is hanyatt zuhant és, elejtette lézerkarabélyát.

A kapitánynak több sem kellett: lehajolt, hogy felkapja a gazdátlan fegyvert, miáltala szerencse úgy tűnik nem pártolt el mellőle – a tüzet nyitó rohamosztagosok egymást kaszabolták le. Solo – igazán szégyellte magát – de szélesen vigyorgott. A karabély tusával óriási erejű ütést mért – alulról felfelé – az egyetlen talpon maradt őrlába közé. Akadnak dolgok, melyek ellen a repeszálló vért sem véd. A fickó vinnyogva esett össze.

A történeteken felbuzdulva Csubákká sem tétlenkedett. Úrkikötők szerte ismert – és félt – lengős-pofonjai itt sem vallottak kudarcot. Olyan aratást vitt végbe a rohamosztagosok között, amit egy gabonaföldeken dolgozó munkadroid is megirigyelhetett volna. Csak a legfinomabb iránytűkön akad annyi beosztás, amennyi felé őrei repültek.

Mint az várható volt, pillanatok alatt lövöldözés kezdődött. Han meglehetősen sajnálta a *Falcon*, számára becses berendezését, de ez nem tartotta távol ujját a ravasztól. A felborult játékasztal fedezékébe vetődött – ahol Csubakkával találkozott. Kis idő múltán nem sok rohamosztagos maradt életben a helyiségben. Figyelmük ekkor újból a heves küzdelembe bonyolódó fejtámadások felé fordult.

Mindkettő testét véres sebek borították. Go Rien arcán csúf égési sérülés is éktelenkedett, bizonyítva, ellenfele nem feledkezett meg a fénykard használatáról. Solo még soha nem látott embert olyan romos állapotban, mint amilyen ez a kettő volt, pedig korántsem zárdában töltötte eddig az életét.

– Puffantsuk le azt a mocskot, Csubi! – Javasolta szelíden az elsőtisztjének.

Hozzá is láttak. Nem tűnt egyszerűnek, hiszen a két férfi folyton forgolódott, pörgött, összekapaszkodott vagy szétugrott. Csúfos fiaskó lett volna, ha Go Rien találják el – akadt szerencsétlennek elég baja anélkül is.

Solo megtámasztotta a karabély markolatát az asztal peremén, és az irányzókkal igyekezett követni az Első mozgását. Mikor aztán biztosnak érezte a találatot – és úgy vélte egy hirtelen mozdulat nem veszélyeztetheti a Kefehajú biztonságát – meghúzta a ravaszt.

Már meg sem lepődött azon, hogy a fekete köpönyeges – bár az ilyesmi egyszerűen lehetetlen – idejében rántotta maga elé a fénykard vibráló pengéjét.

– Tüzelj Csubi! – kiáltotta rekedten. Go Rien hátraugrott és ők szüntelen lézertűzzel árasztották el az Elsőt. A fényszablya örült táncot járt a levegőben, a róla lecsapódó sugárnyalábok feltépték a Falcon társalgójának padlóját és falait.

A Birodalom második számú fejtámadása rangjához méltó ügyességgel támadott közbe, mikor a Solóék ontotta lézertűz ki-kihagyott egy-egy pillanatra. Akciói annyira megzavarták ellenfelüket, hogy egyre esetlenebbül védekezett. Néhány lövés annyira közel járt már hozzá, hogy vállán, combján felületi sérüléseket okozott.

Az Első bajba került – ez jól látszott. A felismerés csak fokozta támadói harci kedvét.

Kisvártatva hátrálni kényszerült, apró lépésekkel araszolt az ajtó felé. Hiába próbálták ebben megakadályozni, ahhoz még így is elég jó volt, hogy ne tudják leteríteni, de még komolyabban megsebezni sem.

Pedig igyekeztek!

– Meglóg! – üvöltötte elkeseredetten Han.

– De visszajövök – ígérte sötéten az ezer sebből vérző férfi.

– Várlak! – sziszegte utána a koréliei.

Eddigre azonban a férfi – aki sötét jedi nek képzelte magát – már kivetődött az ajtón. Hiába szegődtek haladéktalanul a nyomába: eltűnt!

KILENCEDIK FEJEZET

– Méltóságos uram, beprogramozom a siklót, hogy vigye önt a csillagromboló közelébe, onnan majd kiküldenek egy pilótát. Nekem még vissza kell térnem a zsákmányolt teherhajóra, hogy azt irányítsam a Tűzcsiholóhoz! – vetette fel Marl a kormányzónak.

A túlsúlyos férfi hevesen rázta a fejét.

– Nem! – kiáltotta. – Azonnal eltűnünk innen, a vontatón egy bomba ketyeg, minden pillanatban felrobbanhatunk!

Az ifjú tiszt elsápadt.

– Értettem! – felelte száraz hangon. – Máris indulunk.

Talán jobb is így – gondolta magában – a vontatóval együtt felrobban a Csillaglovas is, és legalább nem kerül mások kezébe. Sajnálta ugyan a remek hajót, de a kockázat valóban túl nagy volt.

Scarpa mindenkinél nagyobb ijedelemmel vette tudomásul a hallottakat. Ez ugyanis azt jelentette, hogy Solo kapitánynak és társainak megpecsételődött a sorsa, hiszen nem tudnak a fenyegető veszedelemről, így nem is próbálnak majd idejében elmenekülni. Egy valaki segíthet rajtuk: ő, Scarpa hadnagy! Ez igazán különleges ügynökhöz méltó feladat lesz!

Körbepillantott, senki nem törődött vele. Lassan – mintha csak sétálgatna – a zsilipajtó irányába indult. A tengerészgyalogosok nagy része a kormányzó és Marl köré csoportosult, egyetlen egy akadt csak, aki beléköphetett az ex-ormester leveisébe. Az illető a sikló ajtajánál állt őrséget.

Scarpa egyenesen elé lépett.

A fickó nem tartott az ártalmatlan külsejű fogolytól, még a fegyvere csövét sem fordította felé. Medve szerű testének közel két méteres magasából, féloldalas

mosollyal nézett le rá.

– Mi kell? – dörmögte.

Ez bizony fogas kérdés volt. A különleges ügynök úgy találta, csak erőszakkal felelhet meg rá, verekedésre fogja vinni a dolgot!

Azzal úgy, ahogyan a rendőrségnél tanították, megragadta a gyanútlan óriás egyik karját, alápördült és megkísérelte a válla felett átdobni a férfit. Őt lepte meg a legjobban, hogy sikerrel járt, igaz, majd megszakadt a roppant súly alatt, és új egyenruhája is széthasadt a hátán, a tengerészgyalogos ellenben úgy terült el a lábál előtt, akár valami zsák.

Scarpa a maga részéről úgy vélte, ezzel már be is bizonyította, hogy ő a különbunyós, és felesleges lenne megvárnia a folytatást. Fürgén megpördült és elinalt a zsilipajtón át, míg a katona inkább elképedve, mintsem dühösen tápázkodott fel.

– Még szerencse – gondolta magában a menekülő ex-rendőr –, hogy heteket töltött már a vontató fedélzetén bolyongva, különben bizonyára eltévedt volna a folyosók és járatok útvesztőjében, így azonban a legrövidebb úton igyekezhetett úticélja, a beépített teherhajó felé.

A titokzatos X-szárnyú vadászgép pilótája ellenben hosszan bolyongott. Hogy végül mégsem telt órákba megtalálnia amit keres, azt egyedül úrhajótervezőivénájának és több évtizedes tapasztalatának köszönhette.

Mindig szomorúsággal és keserőséggel töltötte el, ha egy hajót ilyen leromlott állapotban látott, mint amilyen ez a B8-as volt.

Ajkán halovány mosollyal torpant meg a Csillaglovas zsilipajtaja előtt.

– Lám, hát meglettél végre! – suttogetta szeretettel.

Speciális kódot gépelt be az ajtó nyitószervezetének kapcsolótábláján. A hat háromszög rögtön szétcsúszott, és visszahúzódott a falba. Járhatóvá vált az út az átépített uszály belseje felé. Belépett, elhaladt az ágyúállásokba vezető szűk járatok mellett. Lehet, hogy csak ő képzelte így, de olyan érzés töltötte el, mintha az úrhajó örülne jöttének.

Tekintetét végigfuttatta a társalgón. A tárgyalóasztal mellett megigazított két ferdén álló széket. A pilótafülkében egy pillanatra beleereszkedett a kapitány ülésébe, nagyot sóhajtott, kezét szeretettel végighúzta a műszerpulton, mintha csak simogatná azt. Aztán talpra szökött újból, és sietős léptekkel elviharzott. A *Falcom* kívánta megtalálni, pontosabban Han Solót és Csubakkát. Szüksége volt a segítségükre – nem véletlenül könyvelte el örömmel, hogy a vontatón tartózkodnak. A főfolyosó végén akadt rá a beépített teherhajóhoz vezető rögtönzött folyosóra. Elismeréssel állapította meg, hogy ha nem is tökéletes, de mindenképpen dicséretet érdemlő munkát végzett a koréliei és társasága.

Hosszan néztek az elmenekülő Első után. Egymás mellett álltak, Go Rien, Csubakka és Solo.

– Kapitány, vigyen a legközelebbi birodalmi kórházba – kérte a Kefehajú, azzal ájultán esett össze.

A vuki könnyedén felnyalabolta az alélt testet, és a társalgóba vitte. Egy sebtében leterített pokrócra fektették. Han mellé térdelt és hozzálátott, hogy megvizsgálja a sérüléseit.

Akadtnak mit vizsgálni! Igazából helytállóbb úgy fogalmazni, hogy a férfi teste egyetlen, összefüggő seb volt. Solo csak csodálni tudta a fejevadászt, hogy ilyen állapotban egyáltalán talpon volt képes maradni, nemhogy harcolni!

– Minél hamarabb el kell húznunk innen a csíkot! – szögezte le. – Mindannyiunk érdeke így kívánja.

Csubakka azonban tiltakozó morgással válaszolt, és már éppen durvaságokat készült barátja fejéhez vágni, mikor az előre-látóan félbeszakította.

– Persze, hogy előbb megkeressük Scarpát! Csak nem képzelted, hogy hagyom?

Ám ebben a pillanatban olyasmi történt, ami jó időre elvonta a figyelmüket az ex-ormesterről, a sikló úszott el lassan a *Falcon* pilótafülkéjének acél-üveg ablakai előtt, a csillagromboló irányába.

– Állj! – kiáltott fel a kapitány ingerülten. – Én nem így programoztam, hátulról kellene kerülnie bennünket, nem előlről! Itt valami gubanc van!

Hogy ez miért váltott ki belőle ilyen heves érzelmeket, azt nem magyarázta meg, hiszen mindketten nagyon jól tudták. Ha nem automatika, hanem pilóta irányítja a luxusbárkát, az annyit tesz, hogy a kormányzó kiszabadult köteleiből és utasításokat adhat rádión keresztül a csillagrombolónak. Ez pedig azt jelentette, hogy rövidesen kegyetlenül melegük támad majd mindazoknak, akik a vontató enyhén áporodott szagú levegőjét szívják!

– Csubi, zavard a rádióadását! – utasította elsőtisztjét, ám erősen tartott tőle, hogy máris elkésett.

Jómaga eközben lepattintotta a védőpajzs-generátor vezérlő egységének borítólemezét, és a huzalok vad átkötögetésébe fogott. A fedél alatti technikai monitoron formát változtatott a pajzsérőter sematikus rajza. Nőttön-nőtt, elvesztette a *Falcon* törzsére hajazódó alakját, és egyre inkább a vontatóra emlékeztetett.

– Kiterjesztem a *Falcon* pajzsát a B8-asra – kommentálta az üzlettársának. Ennek a roncsnak nincs sajátja!

A vuki aggodalmasan morgott. miközben hozzálátott, hogy a lekaszabolt rohamosztagosok tetemeit kihordja a hajóból.

– Tisztában vagyok vele, hogy gyengítem a pajzsot! – háborgott a koréiai. – De egyébként be sem tudjuk kapcsolni, amíg szíamiikredit játszunk ezzel a monstrummal. Te is tudod, ha pajzs nélkül egyetlen találat is éri a vontatót, vele együtt felrobbanunk.

Eddigre végzett is, még elkészítette az irány szerinti – első, jobb, bal, hátsó – beosztást, majd felkapcsolta az energiát. Éppen idejében, ekkor kezdtek záporozni rájuk az első lövések.

– Még szerencse, hogy a turbó-lézereiket be kell melegíteniük – vélekedett Han. – Különben nagy bajban lennénk.

Persze mindketten sejtették, hogy így sincs hátra túl sok idejük.

– Hol a fenében lehet az az eszement Scarpa?! – dühöngött.

Az ex-ormester – mintha csak a bekonferálásra várt volna – ekkor toppant be a társalgóba. Riadt tekintettel vette tudomásul a helyiséget ért károkat... és a rámeredő két sugárfegyver csőtorkolatának látványát.

– Bocsánat – dadogta megszeppelve a *Falcon* megkönnyebbülten felsóhajtó kétfős legénységének –, elfelejtettem kopogni!

– Hol a francban volt mostanáig?! – förmedt rá a kapitány.

Az ex-rendőr kihúzta magát.

– Kikémleltem az ellenség szándékait – vágta rá büszkén.

Solo annyira meglepődött, hogy még a fenyegető veszedelemről is megfeledkezett egy pillanatra. Csak így történhetett, hogy szólásra bízta az érkezőt.

– És mit tudott meg? – firtatta meggondolatlanul.

– Ó, az egy hosszú történet – legyintett. – Úgy kezdődött, hogy...

– Röviden, ha lehet! – vágott közbe.

– Szóval, elfogattam magam az ellenséggel, és...

– Még rövidebben! – figyelmeztette.

– A sikló fedélzetén hallgattam ki őket, ahol...

– Egészen röviden, Scarpa! – kérlelte a koréiai.

A titkosügynökké vedlett rendőr tisztviselő arcvonásain eluralkodott a félelem.

– Másodperceken belül felrobbanunk, Solo kapitány! – sikoltotta kétségbeesetten.

Han azonban csak közömbösen megvonta a vállát.

– Ezt eddig is tudtuk. De számításaim szerint még percekig bírja a pajzs.

A másik elkeseredetten rázta a fejét, birkózott a torkát fojtogató rettegéssel.

Szemei egészen aprókká lettek.

– Nem azért! – hadonászott hevesen. – Bomba van a fedélzeten!
Lélegzetvételnyi időre döbbszent csend támadt. Azután Csubakka bömbölése és Han záporozó kérdései töltötték be a helyiséget.
Scarpa két tenyerét füleire tapasztotta és szintén torka szakadtából ordított. A kapitány hamar feleszmélt, csendre intette társait, és lassan, tagoltan tette fel újból az első kérdést.
– Hol van pontosan a bomba?
Az ex-rendőr szomorúan ingatta a fejét.
– Nem tudom, uram, csak annyit, hogy a vontatón.
– Mikor robban?
– Bármelyik másodpercben! – és újból üvölni kezdett.
– Csendet! – kiáltott rá Solo. – Kitől tudja mindezt?
– A kormányzó mondta Marlnak.
Hát ez roppant hihetetlenül hangzott, de Han nem kételkedett a másik szavában.
– Tehát Marl szabadította ki, és ő vitte el a siklót – állapította meg hangosan.
Scarpa megerősítőleg bólogatott.
Han Solo éppen kiadni készült az indulásra vonatkozó parancsot, amikor újból léptek dobogását hallották a főfolyosóról. Nyomban fedezékbe vetődtek, a kapitány és elsőtisztje jobbról és balról az ajtó mellé, Scarpa vele szembe a játékasztal mögé. Vártak.
Nem kellett sokáig várniuk, egy magányos férfi lépett be. Hosszú mélyvörös köpenyt, a fején peidig azonos színű, széleskarimájú kalapot viselt. Finom vonalú orra alatt kackiás bajusz meredezett. Melegbarna tekintetét végighordozta a helyiségen. Többre nemigen jutott ideje, figyelmeztető kiáltás harsant és máris három sugárfegyver torkolatával nézett farkasszemet.
– Hello – köszönt a maga csendes modorában.
– Mi az hogy Hello! – háborgott Han Solo magából kikelve. – Hogy lehet valaki ilyen pofátlan, hogy mégegyszer megkísérli eljátszani ugyanazt a trükköt! Egyáltalán: hogy merészel visszatérni azok után, ami történt? – mély lélegzetet vett a folytatáshoz.
– Én általában nem puffantok le csak úgy védtelen embereket – mutatott rá –, de ezúttal, attól tartok kivételt teszek.
A kalapos megütközve meredt rá.
– Mi lelt, Solo kapitány? Ennyire megviselte a barátságunkat az az ügy a három tonna milta-ötvözzel?
Solón volt a meglepődés sora.
– Nahát! – kerekedtek el a szemei. – Te emlékszel rá?
– Hogyne emlékeznék? – tárta szét a karját.
A kapitány gyanakodva előrehajolt.
– Hogy hívták a megbízót?
A másik rögtön felismerte, hogy miről van szó.
– Sangor, a Ruggel Szektor kormányzója! Valóban én vagyok Caspar, kérdezz csak nyugodtan Solo, ha úgy véled szükséges!
Han már nem gyanakodott, de a biztonság kedvéért tovább faggatózott.
– Hány fejevadászt küldött utánam a kormányzó?
A bajszos férfi elmosolyodott.
– Hatot Solo, de leráztad őket, hiába voltak elsőosztályúak! Sok pénzébe kerültél Sangornak, két éven át fizette őket.
A koréliei leengedte a fegyverét – vele két társa is –, majd melegen megrázta Caspar kezét.
– Üdvözöllek a fedélzeten! Te repülted azt az átbuherált X-szárnyút mi, te gazember?
A kalapos bólintott.
– Ilyen jellegzetes a stílusom? – kíváncsiskodott.
– Ilyen jó! – vágta rá Solo. Széles mosolyt kapott válaszul.
– Nekem sem voltak kétségeim arra nézvést, hogy ki vezeti a luxus-siklót!

A kapitány még a gondolatra is megborzongott.
– Ne is mondd! – kiáltott fel. – Az a járgány kész lidércnyomás!
Azután megdörzsölte az állat.
– De most megbocsáss, ülj le valahová, indulunk! A vontató bármikor felrobbanhat! – közölte.
Caspar a vállára helyezte a kezét.
– Várj Solo, azért jöttem, hogy egy szívességet kérjek tőletek. Végre visszaszereztem a Csillaglovast, de nem hagyhatom itt az X-szárnyút sem. Szükségem van egy pilótára!
Han mélyen a szemébe nézett, aztán a vukira pillantott. Csubakka bólintott.
– Jól van – mondta a koréliei –, de kapkodjátok magatokat, mert ha felrobbanunk, rettentő dühös leszek a túlvilágon! A Tatuinon találkozunk, a kedvenc asztalomnál!
Mindannyian tudták, hogy Solónak is maradnia kell, egészen addig, míg a többiek le nem csatlakoznak a vontatóról, hiszen a *Falcon* híján pajzs nélkül maradnának, és könnyű prédájává válnának a csillagrombolónak.
Elsiettek. Han magára maradt Scarpával. A pilótaülésbe telepedett, távirányítással lezárta a *Falcon* zsilipajtáját.
– Scarpa – szólt hátra az ex-rendőrnek – üljön ide mellém, Csubakka helyére, és meséljen el mindent, ami a siklón történt.
A szólított előrejött – szinte elveszett az óriás termetű vukira méretezett székben. Körülményeskedő modorában hosszúra nyúlt a történet, segített elosztatni a várakozás feszültségét.

A Birodalom elsőszámú fejedelmének sebektől bontottan vonszolta magát a vontató félhomályos folyosóin a Vihar irányába. Erősen sántikált, bal lábát mozdítani sem bírta. Azt sem tartotta kizártnak, hogy az első adandó alkalommal meg kell majd válnia tőle, és egy mechanikus végtagra kényszerül lecserelni.

Jó időbe telt, amíg elérte a hajóját. Mikor elhelyezkedett a kényelmes pilótaülésben az átélt fájdalmak hatására néhány másodpercre el is veszítette az eszméletét.

Most, hogy a sötét oldal erőihez fordult, sokkal veszedelmesebbnek bizonyult a Második, mint ahogy valaha is gondolta. Már önmagában is méltó ellenfél lett volna, és akkor még közbeszólt az a Han. Solo, meg a torz-lény üzlettársa is. Bizony sokkal cudarabbul is alakulhatott volna a kaland!

– Fenébe az elvekkel! – határozta el. – Meg fogom ölni őket mind, kivétel nélkül!
Aktivizálta a Vihar berendezéseit. A vagyont érő, különleges hajó életre kelt.
– Jó húzás volt megszerezni – mondta ki hangosan a gondolatait, észre sem vette, hogy a kimerültségtől magában beszél.
– Remek zsákmány! – utalt arra, hogy a gép egykor Go Rien tulajdonát képezte, amíg ő, fejedelméhez méltó ravaszsággal, el nem kötötte.
– Most már az enyém, és az is marad!
Az órájára pillantott:
– Még hat perc a robbanásig. Viszlát boldogtalan ellenségeim! – kiáltotta, és egyetlen gombnyomással leválasztotta úrhajóját a vontatóról.

Han Solo figyelemmel kísérte a lokátor és a zsilipajtók kijelzéseit. A három hajó szinte egyszerre kapcsolódott le a B8-asról. A Csillaglovast, az X-szárnyút és a Vihart. Hogy ez utóbbit az Első vezeti, ahhoz kétség sem fért.

Eljött az ideje, hogy ő is induljon. Már nyúlt a *Falcon* start-pozícióba forgató szervomotorok kapcsolója felé, mikor hirtelen valami zseniális, bár meglehetősen gonosz terv fogant meg benne. Sötét pillantásokkal méregette a lokátorernyőn a fejedelmész hajóját jelző fénypontot. Nézte egy ideig, azután döntött.

– Ha mindenáron vissza akarsz jönni, mint ígérted, hát legyen! – mondta neki. – Még segíték is!

Azzal lázas tevékenységbe kezdett. Először is kikapcsolta a folyamatosan működő vonósugarat. Azután hozzálátott, hogy mozgásba hozza a vontatót – még egyszer utoljára. Nem készült messzire, csak eltávolodni a lomhán tovasodródo konténertől. A rövid, hajlékony plasztacél folyosó – ami a hajótörzset mindeztidig összekötötte a droid-szállítmányt rejtő konténerrel – automatikusan visszahúzódott a B8-asba, amint az elektronika érzékelte, hogy a rakományt semmi nem köti többé a vontatóhoz. A sokezer hitelegységet érő szállítmány immáron minden szempontból gazdátlaná lett.

Mikor mindezzel végzett, a vonósugár irányzékával becélózta a sebesen iszkoló fejavadásgépet, majd a B8-as minden egyéb rendszeréből a vonósugár-generátorba irányította az energiát.

Szinte maga előtt látta az Első megnyúlt ábrázatát, amikor az észleli: ahelyett hogy távolodna, közeledik a vontatóhoz. A szürke gép fúvókáiból megsokszorozódott méretű hajtóanyag csóvák csaptak ki, jelezve, a pilóta mindent elkövet a szabadulás érdekében.

Mindhiába, a testes B8-as teljes energiával üzemelő generátora erősebbnek bizonyult az aprócska fejavadászhajó hipermodern motorjánál. Az legfeljebb mérsékelni volt képes a közeledés sebességét.

Han Solo úgy vélte minden szükséges teendőjét elvégezte a vontatón, és éppen ideje, hogy érzékeny búcsút vegyen a kiszolgált masinától. Először lecsatlakoztatta a két hajót összekötő vezérlőkábelt, majd utasította a szervomotorokat, hogy forgassák ki a *Falcont*. Egyes – kizárólag takarásra használt – borítólemezek hangos szisszenéssel váltak le a vontató törzséről, és pörögve tűntek el az űrben. Láthatóvá lett a teherhajó számára készített ágyazat, és a kilövő-pad. Ez utóbbi lassan fordult a mélyűr irányába. Azután érkezett az elválás pillanata. A csatolókapcsok kipattantak, a *Millennium Falcon* szabaddá vált. Nem is tétovázott sokat, belobbanó fúvókákkal rugaszkodott el jó pár évtizeddel idősebb testvérétől.

Han Solo gyors búcsút intett a rozzant bárkának, ám közben kimondhatatlan boldogság töltötte el, hogy fürge hajója megszabadult végre a minden szempontból nyűgnek számító kolonctól.

– Remélem pajtás – pillantott az álélt Go Rien-re – megbocsátod majd, hogy a cél érdekében kicsináltam a szuper-hajó!

Ezután a rádióba szólt.

– Caspar, Csubi, minden rendben?

A vuki hangos bömbölése túlárado jókedvről tanúskodott.

– Igen Csubi – válaszolt nevetve Han –, tudom, hogy zseni vagyok!

A Vihar mindeközben menthetetlenül sodródott a felrobbanás küszöbén álló B8-as felé. Szembefordult, gyorsított, hogy lendületet nyerve, oldalt törjön ki a vonósugárból. De hiába, a célkövető elektronika nem vesztette szem elől és a fogvatartó erők egy tapodtat sem engedték távolodni.

A pilótaülésben verejtékező Első egyre sűrűbben és egyre elkeseredettebben pillantott az órájára. Tisztában volt vele, hogy bármit tesz is, eléri a vontatót, mielőtt az felrobbanna. Így is történt, a szürke páncél nekiütődött az ütött-kopott borítólemezeknek, behorpasztotta azokat, szinte hozzájuk tapadt. A fejavadászhajó beágyazódott. A beleépített mesterséges intellektus közömbösen jelezte a pilótának a sérült törzs résein szökő levegő veszélyét. Pedig volt annyira intelligens, hogy felmérje, ennek immár nincs semmi jelentősége.

Aztán bekövetkezett a detonáció, amelyben egyszerre szűnt meg létezni minden idők talán legócskább és legmodernebb űrhajója, valamint minden idők legcsúfabbul lóvátett fejavadásza.

Senki, soha nem tudta meg, hogy a Birodalom elsőszámú fejavadászának nem a gyűlölet, a harag, netán a bosszúvágy volt az utolsó gondolata, hanem a sajnálat. Nem magát szánta, hanem az Univerzumot, amely megfosztotta a megújulás nagy esélyétől.

TIZEDIK FEJEZET

Marl és Melory Larso Rogow egymás mellett állva, a Tűzcsiholó parancsnoki hídjának ablakán át nézték a vontató, de mindenekelőtt a fejedáshajó haláltusáját és pusztulását. Mindketten csak mosolyogtak az ócska trükk láttán. Merthogy trükkről volt pusztán szó, arról mindketten meg voltak győződve, ilyen veszedelmes ellenféltől nem lehet ilyen egyszerűen megszabadulni!

Ám a történetek és a továbbiak megítélésében már gyökeresen ellentétesen vélekedtek.

A kormányzó legmeghatározóbb gondolata a félelem volt. Csapdát állított a Birodalom elsőszámú fejedáshajójának – elárulva őt és magát előtte – amibe a félelmetes hírű ember bele is sétált. Egyetlen bökkenő akadt csupán, meglépett! Rogow jogosan féltette az irháját, minden oka megvolt rá, hogy a bosszújától tartson.

A kezdetek óta irtózott attól, hogy a rettegett férfi ellenségévé váljon. Jól emlékezett az első találkozásra: úgy fél esztendővel ezelőtt, mikor

rohamosztagosoktól és legmodernebb elektronikáktól védett hálózobájában, az éjszaka közepén egy torkának szegezett tör hűvös fenyegetésére ébredt. Akkor tette meg a behatoló ellenállhatatlanul csábító ajánlatát, amit később már a kormányzósági palota egyik gazdag pompával berendezett szobájában hitelesítettek kézfogásukkal. A hön áhított szenátori rang feküdt a mérleg egyik serpenyőjében, és ezért neki csak némi pénzt kellett leraknia a másik serpenyőbe. Pontosabban az asztalra, hogy abból a fejavadász megvásárolhassa mindazt, megvesztegethesse mindazokat, akikre vagy amikre a nagy álmok megvalósításához szükség volt.

Érdeke tehát mindenképp azt kívánta, hogy Marl – aki talpraesett katonának látszott – tovább kövesse a *Millennium Falcon* és rajta – hite szerint – Han Solót. No persze az ócska teherhajót már korántsem a koréiai csempész-kapitány vezeti, hanem az Első – ki más!? Az elmenekülő három hajó közül csak ez az egyetlen akadt, amelyikről irányítani és megrendezni lehetett ezt az ostoba színjátékot a rájaúrhajóval. Az ifjú Marlban persze felesleges, mi több, meggondolatlanúság lenne tudatosítani, hogy valójában mást üldöz, mint akit szándékszik. Büszkén és mindenekelőtt elégedetten hajtott fejet saját logikai érzéke előtt. Az a lényeg, hogy a fiút – egyelőre – tökéletesen kézben tartja!

Ez utóbbiról Marl is így gondolkodott – csak természetesen fordítva. Ő is arra számított, hogy a bolondját járattja a másikkal. Mert bizony ő sem Han Solóra utazott – miért is kergetné a galaxison át azt a piti kis csempészt? Neki is a fejavadász kellett – bár ő nem tudta, hogy a Birodalom legjobbjaival akadt dolga, csak hogy nagyon is óvakodott attól, hogy valódi céljait leleplezze az előtt az ember előtt, akit ellensége legfőbb cinkosának hitt.

Apró mosollyal gondolt rá, vajon mit szólna az apja mindahhoz, amit eddig ebben az ügyben véghezvitt? Hajót lopott, rohamosztagosokat mészárolt, leütötte egy csillagromboló kapitányát és megtévesztett egy rakás tisztviselőt, köztük egy szektor kormányzóját. Hogy mit? Nevetne. Hiszen éppen ő mondta kevés számú találkozásai alkalmával mindig: fiam, a cél szentesíti az eszközt!

No persze az igazi apja, mert a mostoha, az messzemenő rosszallásának adna hangot. Nos az ő véleményével Marl amúgy sem törődne. Nem mintha megvetette vagy gyűlölte volna a nagy hírű Davion szenátort, éppen csak közömbös volt számára, és néha dühítette, mint az ostoba emberek általában.

Az egykori Galaktikus Köztársaság sokat emlegetett áruló szenátorainak egyike – Davion – nem sokáig volt képes követni a Császárrá lett Palpatine erőltetett tempóját. Nem sokkal a Császárság kikiáltása után lemondott rangjáról, és visszahúzódott a birtokát képező néhány naprendszerbe, hogy különféle kisszerű feladatoknak tegyen nagyrítkán eleget. Legkiemelkedőbb cselekedete talán éppen Marl felnevelése – pontosabban fogalmazva felneveltetése – volt. A legjobb tanítók oktatták, közülük nem egy a Birodalom vezérkarából került ki.

Mindez persze nem jelentette azt, hogy Marl árvának született volna..Éppen ellenkezőleg, egy gondosan – genetikusan – megtervezett frigy terméke volt. Óriási célokra született és a hiba nem ott következett be, hogy ne tudott volna felnőni a feladathoz, hanem már rögtön a kezdeteknél. Hiányzott belőle az a valami, aminek mindenképpen meg kellett volna lennie benne. Marl tökéletesen meg tudta érteni az apját – az igazit, mert a mostohát soha nem nevezte így – amiért végtelen elkeseredésében és dühében megölette az anyját, és kitagadta őt. Így került a gyermek Davion szenátorhoz, ahol apja – bár eltaszította magától – olykor felkereste, és magas rangja révén egyengette a fiú pályáját.

Marl persze soha nem élt vissza származásával, elég előnyt juttatott számára már mostohaapja neve is. Ha felfedi kilétét jóval többet is elérhetett volna, ezüst tálcán nyújtották volna elé a kapitányi kinevezést bármelyik csillagrombolóra, amit így oly sok fáradsággal volt csak képes végre elérni.

De ezt ő cselekedte, csak a saját érdeme!

És Marlban – talán éppen előkelő származása miatt – buzogott a bizonyítási vágy!

Furcsálkozva gondolt most arra, vajon miért merültek fel oly hirtelen ezek az

emlékek egy birodalmi fejedelmének meggyászolt halála láttán? Végül az ügyet besorolta titokzatos megérzései közé, melyek eddig is oly meghatározó módon irányították életének alakulását. Mindig is büszke volt az intuícióira!

– Hitelesítenie kellene a kinevezésemet a hajó legénysége előtt, méltóságos uram! – fordult Rogow felé. Meg mert volna esküdni rá, hogy eddig nem létező ráncok tűntek fel az elhízott férfi arcán.

Az bólintott, bátorítólag megveregette a vállát.

– Jöjjön fiam, essünk túl rajta! – javasolta és erőltetetten felnevetett!

Kacajából Marl félelmet vélt kiolvasni, bár hirtelen nem tudta mire vélni. Nem értette mitől retteg ilyen erősen ez a nagyhatalmú ember, merthogy őtőle nem, az nyilvánvaló. Pedig ha tudná az igazságot, bizony minden oka meglenne rá.

Az ifjú tiszt megvetette és gyűlölte azokat, akik soha nem voltak képesek betelni a hatalmukkal, de mindenekelőtt: rühellte a lázadókat! Az olyanokat, mint ez a túlsúlyos disznó, vagy mint a fejedelmének. Ő, mikor annakidején felesküdt a Császárra, komolyan megfontolta, hogy mit tesz. Ám miután megtörtént, nem létezett többé pardon, egy hűségesküt nem lehet meggondolni, az egy életre szól!

Rogow összehívatta a csillagromboló főtisztjeit – közöttük a fejedelmének által kapitánnyá kinevezett Dorcier őrnagyot.

– Mondja csak fiam, mi is a maga teljes neve? – nézett Marlra.

– Marl Davion, méltóságos uram.

– Ah! – kiáltott fel a túlsúlyos alak meglepetten. – A maga apja a neves szenátor?

Az ifjú tiszt eltöprengett:

– Nem szeretek kérkedni az apám nevével – felelte végül kitérőleg.

– Nagyon dicséretes tulajdonság – nyájaskodott a kormányzó, és Marl figyelmét nem kerülte el, milyen mohón csillant a szeme a szenátori hatalom felemlegetésekor.

Ez hát a vágy, ami hajtja! – ismerte fel magában.

A kormányzó közben beszélni kezdett az egybegyűltekhez:

– Tisztelt uraim! Nem hiszem, hogy akad, aki ne ismerne. Melory Larso Rogow vagyok, a Szektor kormányzója. Azért hívtam össze magukat, hogy éljek Császári Rendeletben meghatározott kinevezési jogommal. Bizonyára értesültek már róla, hogy egy sehonnai jöttment, aki nem átalotta magát jedi lovagnak nevezni, meggyilkolta szeretett kapitányukat, és helyére Dorcier őrnagyot nevezte ki. Nos, ebbe én nem egyeztem bele. Mivel az illető köztörvényes bűnöző, a történeteket nem tekinthetjük hitelesnek. Vagyis a hajójuknak jelenleg nincs kapitánya. Ám az áldatlan állapot nem tarthat soká, és én kötelességemnek tartom, hogy megszüntessem, íme hát, bemutatom új kapitányukat: Marl Davion őrnagyot, az ismert szenátor fiát!

Az ifjúhoz fordult.

– Beszélj hozzájuk fiam! De ügyes légy ám! – tette még hozzá.

A felszólított persze nagyon is tisztában volt első szónoklata jelentőségével – ennek megfelelő gondossággal fogalmazott.

– Uraim! Tisztek és katonák! Bizonyára szokatlan és talán kényelmetlen is a maguk számára egy minden szempontból ismeretlen kapitányt tudni maguk felett. De tévednek: én ismerem magukat és maguk is engem. Megmagyarázom. Egy csillagromboló elsőtisztjeként dolgoztam eddig. Nem vagyok más, mint a hasonló beosztású tiszt, és maguk sem, mint más ilyen osztályú hajók legénysége. Talán maguk valamivel különbek, ám ezt be kell számomra bizonyítaniuk!

– Ismertetem első feladatunkat, közös vizsgánk lesz ez egymás előtt, remélem nem fogok elbukni, de remélem maguk sem! Egy veszedelmes csempészt kell elkapnunk, aki többünk szeme láttára herdált el egy nagy értékű állami droid-szállítmányt. Az illető neve: Han Solo. A hajó pedig, amin elmenekült, *Millennium Falcon* néven van bejegyezve. Ha be van egyáltalán! – zárta a beszédet egy finoman szellemes szófordulattal. – Köszönöm a figyelmüket!

Hosszan megtapsolták és úgy tűnt szívből.

Marl boldog mosollyal hordozta végig tekintetét a híd műszerpultjain.

– Íme: a csillagrombolóm! – sóhajtotta olyan halkán, hogy csak maga hallja.

Azután Dorcier őrnagy felé fordult.

– Sajnálom uram! Természetesen örömmel veszem, ha elfogadja az elsőtiszti pozíciót!

A másik katonásan bólintott.

– Ön alkalmasabb egy csillagromboló parancsnoklására uram! Az ajánlatát pedig örömmel elfogadom.

Marllon volt az udvariaskodás sora.

– Szólíts Marlnak, őrnagy!

– Köszönöm Marl! – hajtott fejet.

Az ifjú kapitány figyelme ezután a hivatalos dolgok felé fordult.

– Küldjenek egy üzenetet az összes félszáz fényéven belüli rendszerbe, hogy az Alfa-8 hullámsávon Theta-91 ritmusban üzemelő jeladót keresünk. Ahol fogják, jelezzenek vissza!

Mert Marl sem felejtette el alkalmazni az ősi trükköt. Ha félsz, hogy elkötik a hajódat, és utána meg is kívánod találni, rejts el rajta egy speciális jeladót, és kapcsold be, ahányszor csak elhagyod a fedélzetet! Nos, a Csillaglovason most is üzemelt egy ilyen egység – ha csak meg nem találták és ki nem kapcsolták, ami merőben valószínűtlen. És az ifjú tisztnek valahogyan az a megmagyarázhatatlan megérzése támadt, hogy az uszály és a *Falcon* továbbra is együtt maradt.

Persze mire meglelik a Csillaglovast, az hetekbe is beletelhet, de – mivel jobb ötlet egyelőre nem jutott eszébe – türelmesnek kell lenni!

A Tatuin a forróság és a mindent eltömítő homok világa volt, s mint ilyen, központi fekvése ellenére is: érdektelen. Felszínét két nap is égette, nem csoda hát, ha nem büszkélkedhetett lakosok milliárdjaival, vagy terjedelmes nagyvárosokkal. Ámbár ez utóbbiak közül akadt egy-néhány, köztük a messzeföldön híres Mos Eisley. Persze a várost nem azon perifériális fekvésű negyede tette hírhedtté, amely a környékbeli farmerekkel folytatott kereskedelemről élt, még csak nem is porlepte úrkikötője, hanem centrális területei, ahol otthonra lelt a Galaktika söpredékének jelentős hányada. Csehók, kuplerájok, illegális dokkok és raktárak, nem utolsó sorban pedig jólmenő orgazdák lerakatai érték egymást.

Többek közt annak a nyomorból magát lassan felküzdő orgazda-csempésznek az otthona, akinek Han Solo újabban egyre többször dolgozott. Az illetőt Jabbá-nak hívták. A koréliei éppen nála járt, hogy felvegye régebbi, elmaradt járandóságát.

Útja egyenesen a teherhajó pilóták egyik közkedvelt ivójába vezetett. Átvágta magát a helyiségben összezsúfolódó legalább kéttucatnyi különböző fajba tartozó vendégen, és letelepedett kedvenc sarokasztalához. Könnyen helyet kapott, tekintve, hogy ült már ott egy hatalmas termetű vuki, aki mellé senki nem merészelt letelepedni.

– Hello Csubi! – kiáltott boldogan a kapitány. Lelkes bődülést kapott válaszul. A barátjával töltött évek óvatossá tették, ezért megjegyezte.

– Jobb lenne, ha mellőznéd a hátbaveregetést.

A roppant, szőrös vuki-mancs megtorpant a levegőben, gazdája fergeteges hahotába kezdett. Solo megvárta, míg befejezi.

– Caspar? – kérdezte.

Hosszas morgásokból és vakkantásokból álló tájékoztató következett.

– Persze, hogy megvárjuk – értett egyet. – Scarpa meg elment új egyenruhát csináltatni, az előző elszakadt!

Kényelmesen hátradőlt.

– Ej, ez a nyugodt élet, ez való nekem! Ülni egy csehóban, iszogatni az italom, és nézni a tömeget. Emberek, roggok, dzsubadok, rohamosztagosok – sorolta, azután észbekapott.

– Rohamosztagosok!? – kiáltotta rekedten. – Mi a fenét keresnek idebent rohamosztagosok, Csubi?

A vukinak akadtak tippjei.

Solo értetlenül tárta szét a karját.

– De hát mi semmi rosszat... – aztán elhallgatott, mert rájött, hogy kivételesen kettesben vannak, így nincs is sok értelme ködösíteni.

– Húzzunk innen! – javasolta.

Felpattantak a helyükről, Han némi aprót szórt az asztalra a fogyasztott italok ellenértékeként, majd sietős léptekkel a hátsó kijárat felé vették az irányt. Nem haladhattak túl gyorsan, mert a hullámzó tömeg minduntalan útjukat állta.

– Csubi, ha lennél szíves előrefáradni! – udvariaskodott a koréliei, ám tettét nem jólneveltség, hanem számítás sarkallta.

A hatalmas termetű vuki elől nyomban eltávoztak az emberek, és az egyéb fajok képviselői. Felszaladtak a keskeny lépcsőn, ki a csehó kellemes hűvöséből Mos Eisley perzselően forró levegőjére.

– Hova a nagy sietség Han Solo? – csattant egy gúnyos kérdés.

A férfi, aki feltette, fekete, magas gallérú flottatiszti-egyenruhát viselt. Kölyök képe ellenére kapitányi rangjelzéssel dicsekedhetett. Láthatólag nem várt választ.

– Kövessen! – vetette oda és máris előreindult.

Ajánlatát nyolc óriás-növésű tengerészgyalogos, és a kezükben tartott sugárfegyverek tették ellenállhatatlanná.

Han Csubira pillantott, de a vuki tekintetében tanácstalanságon túl semmit nem sikerült felfedeznie.

– Marl, várjon! – kiáltott a távozó után. – Mi a fenét akar még tőlünk?

A főtiszt visszafordult.

– Nem tudom, hogyan maradt életben Han Solo – kezdett egészen másról beszélni –, de ezerszer meg fogja még bánni, hogy így történt. Véget ért a türelmem, tudni akarom mi köze volt és van a fejedáshoz, mintahogy azt is, hol bujkál most a fickó? Immár rendelkezésemre állnak az eszközök, hogy egy igazi birodalmi kihallgatás során kiszedjem magából az összes választ. Meglátjuk, képes-e ellenszegülni a pszichoszondának?! Gyerünk! – és ezzel a maga részéről véget is vetett a beszélgetésnek.

A legközelebbi dokkig baktattak csupán, ott egy partraszálló komp várta őket, járó motorokkal. A nyitott zsilipajtó hívogatóan ásitott rájuk.

A koréliei és üzlettársa kétségbeesett pillantást váltottak és mindenfelé a menekülés útját keresték. A marcona tengerészgyalogosok ellenben vizsla tekintettel figyelték minden mozdulatukat, és a szüntelenül rájuk szegeződő fegyvercsövek egyértelműen tudomásukra adták, hogy milyen sors vár rájuk, ha szökni próbálnának.

Mielőtt beléptek volna a kompra, Han Solo még egyszer utoljára mélyet szippantott a Tatuin forró és poros levegőjéből, mert bármily pocsek volt is, a szabadságot jelentette, ki tudja mikor lesz benne újból részük? Ha lesz még egyáltalán!

A köpenyes, kalapos férfi rögtön kiszúrta, hogy valami nincs rendjén a csehó körül. Gyanúsán sok rohamosztagos gyűlt össze a bejárat előtti téren, tüntetően különféle apró-cseprő ügyekkel foglalkozva. Igazoltatták a járókelőket, rádióan ellenőrizték a parkoló siklók azonosítószámait, vagy egyszerűen csak egymással beszélgettek.

Caspar túlzottan vén rókának számított már a csempész szakmában ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjon ennyi áruló jelet. Han Solóval ellentétben utálta ezt a várost, és ki nem állhatta az efféle kéteshírű lebujszolásokat, de ismerte őket.

Ebben is járt már, tudta melyik a koréliei kedvenc asztala – ahová a találkát megbeszélték – mint ahogy azzal is tisztában volt, hogy akad itt valahol egy hátsó kijárat is. Elindult, hogy körbejárja a homokszínt, kupolás épületet. A Tatuin építészetében az elsők közé számított a Galaxisban ocsmányság és fantáziátlanosság szempontjából.

Alig tett azonban néhány lépést, mikor a szembe igyekvő Scarpával találkozott. A

férfin újdonszerű egyenruha feszült – ezúttal sötétkék színű – és a gallérján hadnagyi rangjelzés csillant.

– Üdvözlöm Caspar! Képzelve, meg vagyok elégedve ennek a bolygónak a közbiztonságával – újságolta lelkesen. – Mindenütt rohamosztagosok állnak. Észrevette már?

A kalapos, aki még nem igazán ismerte ki beszélgetőpartnerét, először meglepődött, de aztán ügyetlen tréfaként könyvelte el a hallottakat.

– Éppen ezért nem mentem be az ivóba – mondta ő is mosolyogva. – Tartson velem, megkeressük a hátsó kijáratot.

– Izgalmasan hangzik! – csillant fel az ex-rendőr szeme.

Hamar meglelték, amit kerestek, az épület hátsó oldalán udvarszerű beszögellésre bukkantak. Odabent több katonát is megpillantottak, ám ezek nem a fehér, repeszálló vértet, hanem a tengerészgyalogosok terepszínű páncélzatát viselték. Elrendeződésüket egy ifjú, fekete uniformisban pompázó flotta-tiszt parancsnokolta.

– Jé, ezt a fickót ismerem! – kiáltott fel Scarpa meglehetősen vigyázatlanul.

– Csönd! – sziszegte Caspar és hosszasan csóválta a fejét. – Én is tudom kicsoda, ő kötötte el az úrhajómat!

Az ex-rendőr gyanakvón ráncolta a homlokát.

– Nem lehet, hogy ők is Solo kapitányra várnak?

– Nem lehet, hanem biztos – szögezte le a kalapos.

– Tennünk kell valamit – vélekedett a másik és izgatottan toporgott. Pedig a csempészt éppen az ő jelenléte tartotta vissza attól, hogy közbelépjen. Ha bárki más, bárki használható lett volna az oldalán, talán meg merészel kockáztatni egy tűzpárbajt nyolc állig felfegyverzett tengerészgyalogossal, így azonban... gyakorlatilag egyedül volt.

Mit tehettek mást, vártak. Egy-egy kiürült hordó rejtekéből végighallgattak minden egyes elhangzó szót, amikor a kapitány és elsőtiszte végül előkerültek. Követték a menetet a dokkig, és végignézték a komp felszállását.

– Ajjaj! – sópánkodott Scarpa. – Szegény Solo kapitány nagy bajba került!

Caspar talán jóval hűvösebb nyugalommal veszi tudomásul a történetet, ha a kihallgatott beszélgetésben nem merül fel a psiho-szondázás eshetősége. Ő egyszer – jóval régebben – átesett egy hasonló kihallgatáson, és hogy elméjének épsége megőrződött, pusztán a vak szerencsének volt köszönhető. Ott helyben – még látszott az égen a távozó komp – elhatározta, hogy járjon bármily hatalmas veszélyekkel is, kiszabadítja Han Solót a csillagrombolóról, még mielőtt a szégyenletes műveletre sor kerülhetne. Elszántsága csak mélyült, mikor a Csillaglovasnak pusztán hült helyét találta a dokkban, ahol Csubakka hagyta.

– Scarpa! – fordult sötéten az egykori birodalmi tisztviselőhöz. – Vezessen a *Millennium Falcon*hoz, azzal megyünk! Tud maga úrhajót vezetni, ágyút kezelni vagy ilyesmi?

A kérdezett sajnálkozóan rázta a fejét.

– Tudja én csak egy egyszerű köz-rendőr voltam – szabadkozott. – De már Han Solo is megígérte, hogy egyszer majd megtanít ezekre a dolgokra.

– Rendben – bólintott a kalapos. – Az ágyú-kezeléssel kezdjük, az egyszerűbb. Jó céllovó maga, Scarpa?

– Remek! – vágta rá szerényen.

A csempész megnyugtatólag a vállára tette a kezét.

– Akkor gyorsan fog menni – ígérte.

A partraszálló komp támlábai hangos csattanással ütődtek a csillagromboló dokkjának paszt-acél padlójához.

– Micsoda egy pancser a pilóta! – gondolta magában a koréliai.

Ifjú fogvatartójának feltűnt a parányi fejcsóválás.

– Maguk csempészek presztízs-kérdést csinálnak a vagány repülésből, mi? –

kíváncsiskodott.

– Mi korélieiak! – javította ki Han. – Pilótakormánnyal a kezünkben nővünk fel! Nálunk ezért már az óvodából sem engednék tovább a pasast!

Marl töprengő ábrázattal, csendben ült egy ideig.

– Mondja Solo – fordult azután vissza a *Falcon* kapitánya felé. – Soha nem gondolt még arra, hogy törvényes úton járjon?

A kérdezett csak legyintett.

– Úgy kezdtem. A Koréliei Űrhajózási Akadémián tanultam, megnyertem egy nagycsomó versenyt meg ösztöndíjat, aztán egy napon azon vettem észre magam, hogy császári ügynökök igyekeznek behálózni, besúgók figyelik minden lépésemet. Nos az utolsót már nem tudták nyomkövetni, mert azzal leléptem!

– Pedig Solo a Flottánál jóval többet kereshetne, mint így!

Han csak felkacagott.

– De milyen áron!? – mutatott rá.

– Semmilyenen Solo! Ha akarja bebizonyítom magának: álljon be hozzám, a csillagrombolóra! Kiemelt fizetést kap, becsülni fogják!

– És áruljam el, hol találja Go Rien-t mi? – vágott közbe. Egészen kikelt magából. – Ne adja itt nekem a cukros-bácsit, mindig utáltam az édességet! Úgyse szedi ki belőlem amit tudok, hozza, a francos szondáját, csináljon ki, aztán legyen egy álmatlan éjszakája, már ha egyáltalán létezik még valami, ami lelkiismeret-furdalást okoz magának!

Marl maga elé emelte a kezét.

– Nem Solo, ne higgye, hogy én ezt akarom! Éppúgy utálom azt a rohadt szondát, mint maga, de ha rákényszerít, használni fogom.

– Szerencsétlen mártír, hogy sajnálom magát! – gúnyolódott a koréliei.

A további eszmecserének a komp zsilipajtájának feltárulása vetett véget. Odakint legalább négy tucat rohamosztagos várakozott – mind a kilépő Han Solóra szegezte fegyverét.

– Huhh! – kiáltott fel ő megjátszott borzongás kíséretében. – De átkozottul veszedelmes vagyok!

– Itt maga az elsőszámú közellenség – újságolta az ifjú kapitány – a legénység minden egyes tagja ismeri a nevét, az arcát, az előéletét, de még a kedvenc trükkjeit is! Innen maga nem szökik meg egykönnyen, Solo!

Ez bizony elég vészjóslóan hangzott.

– Legalább az elsőtisztemet engedje szabadon! – próbálkozott Han.

– Már csak az hiányozna! – tiltakozott Marl. – Egyébként őt ne féltse, rá nem leselkedik veszély, mint magára. A vukinak akkora feje van, hogy nincs elég nagy szondánk a fedélzeten!

A börtöncella fenemód ismerős volt, még ha nem is ugyanaz, amelyikben már megfordultak, ahhoz nagyon hasonlatos.

– Mintha csak otthon lennénk – kommentálta Solo a helyzetet.

A vuki gyökeresen másként vélekedett.

Ahogy Han körbepillantott pillanatnyilag nem találta alátámasztottnak Go Rien múltkori kijelentését, miszerint jelentős különbségek mutatkoznak egy csillagromboló börtön-blokkja és egy igazi börtön között, így első ránézésre ez is nagyon igazinak látszott!

Csubakka méltatlankodó vuki-bögéssel vetette a szemére, hogy milyen megdölgötlan dolgokat mondott Han annakidején Marlnak, még első személyes találkozásuk alkalmából, a vontatón.

– Nyugodj meg Csubi – intette ő ingerülten –, azóta már én is megbántam, ígérem, soha többé nem mondok neki semmi olyasmit, hogy örülök, hogy megismertem!

Aztán hosszas hallgatás következett, és a beálló csendben Solónak jutott ideje, hogy meg hányja-vesse magában a dolgokat. Rövidesen kénytelen volt beismerni önmaga előtt, hogy ezúttal kifogyott az ötletekből.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Caspar elhelyezkedett a *Millennium Falcon* pilótaülésében. Végigfuttatta tekintetét a műszereken és a kijelzőkön.

– Remek kis hajó ez! – Jegyezte meg a mellette ülő Scarpának.

Az izgágán feszkelődött a székében, végül aggodalmas arccal megkérdezte.

– Mennyi időnk van?

A kalapos rápillantott.

– Nyugodjon meg Scarpa, a legrosszabb esetben is minimum két-három napunk.

Rá kell hangolniuk a szondát a kapitány agyhullámaira, és az ilyesmi nem megy gyorsan.

Az ex-rendőr nem látszott kevésbé izgatottnak. Ujjaival dobolni kezdett a műszerpulton.

– És van valami terve, uram? – kíváncsiskodott.

Caspar töprengő ábrázattal válaszolt.

– Először is elmegyünk az X-szárnyúhoz, és magunkhoz vesszük a komputer-egységemet, a droidomat, meg a szerszámaimat. Azután követjük a csillagrombolót, bárhová tart is.

– Miért nem megyünk egyszerűen oda? – értetlenkedett a tisztviselő. –

Behatolunk és kiszabadítjuk a kapitányt, azt hiszem ő is így csinálná!

– Azért Scarpa, mert Han Solo tempója, be kell vallanom, olykor még nekem is túl gyors. Én nem tudok úgy megtámadni egy csillagrombolót, hogy azt túl is éljem. Maga komolyan el van tévelyedve, ha mindenkit a koréliei alapján ítél meg!

A másik ezen elgondolkodott.

Közben a kalapos lassan felemelte a betonról a hajót, ami hamarosan elhagyta a dokkot. Néhány percig Mos Eisley poros utcái felett száguldottak, majd leereszkedtek a fekete vadászgépnek otthont adó másik kupola alá.

Caspar határtalanul óvatosan bánt a *Falconnal* – ennyi udvariasság szoruljon az emberbe, ha más űrhajóját vezeti! Mindazonáltal érezte a keze alatt a motorokban rejtőző óriási energiákat, az egész gépezet simulékonyosságát, a rendszerek tökéletes összehangoltságát. Ha valaki, hát ő meg tudta ítélni mi mindenre képes ez a rozzant külsejű bárka. Eddig is messzemenően jó véleményrel volt Han Solo hajóépítői képességeiről, de most újabb jónéhány beosztással feljebb helyezte a korélieit a maga által felállított skálán. A Birodalom pökhendi mérnökei bizony nyugton vehetnének tőle leckéket.

Pedig aztán a kalapos férfi igazán sokféle űrhajót vezetett már, a galaktikus cirkálótól a hátfűvókás űrruháig – többek között saját konstrukcióit is –, de nem volt meggyőződve róla, hogy a *Falcon* nem különb-e mindnél, talán még a Csillaglovasnál is, egy leheletnyivel!

Elhagyta a fedélzetet, ám rövidesen visszatért egy aktatáska szerű műszer, egy titán-ötvözet szerszám táská és egy mindkettőnél különösebb droid kíséretében.

– Mi ez az... izé? – mutatott ez utóbbira az ex-rendőr, mellőzve minden tapintatot.

– MOR, a droidom – felelte a kalapos, majd közömbösen, mintha bizony az ilyesmi természetes lenne, hozzátette: – Én készítettem.

Scarpa elhűlve meredt a krómosan csillogó, hat ízelt lábon közlekedő lencseforma holmira. Éppen úgy festett, mintha egy pókoktól rettegő, szakbarbár robot-technikus rémálmaiból lépett volna elő. A törzse nem tűnt nagyobbnak – a formabeli különbségektől eltekintve – mint egy közismert R2-esé, csak nyurga lábai miatt gondolta volna az ember jó kétszer akkorának.

– És mit tud? – firtatta, miközben óvatosan félrehúzódott a mellette céltudatosan elsiető gép útjából.

– Mindent – felelte tömören a büszke tulaj.

– Nahát! – kiáltott fel a tisztviselő lelkesen. Olthatatlan vágyat érzett, hogy próbára tegye a masinát. Közelebb hajolt hozzá, úgy tette fel a kérdését.

– Tudsz beszélni?

A szerkezet egy pillanatra megtorpant.

– Seggfej! – felelte tökéletes kiejtéssel, lesajnáló modorban. Azzal továbbindult.

Scarpa megütközve egyenesedett fel.

– Tud – összegezte a történeteket. Caspar – a maga száraz módján – felnevetett.

Majd megjegyezte.

– Scarpa, maga szimpatikus a robotomnak.

– Na ne mondja – válaszolta a másik lehangoltan.

– De, de – bólogatott – nem mindenkivel hajlandó ám szóbaállni!

Az ex-rendőr elmordult.

– Micsoda megtiszteltetés – vagy valami effélét, aztán elódalgott.

A kalapos mosolyogva nézett utána, aztán ő is sietett a dolgára, bőven akadt neki!

Biztosra vette, hogy a Csillagromboló – fedélzetén Solo kapitánnyal – elhagyja a Tatuin-rendszert. Hogy merre igyekszik, arra nézvést egyáltalán nem akadtak tippjei, de nem aggódott különösebben, hogy ne tudná nyomkövetni a mozgását, hiszen az elragadott Csillaglovas jeladója továbbra is üzemelt. Márpedig abban, hogy az uszály jelenleg a Tűzcsiholó valamelyik félreeső dokkjában vesztegel, egy percig sem kételkedett.

Az aktatáska formájú műszert csatlakoztatta a *Falcon* antenna-rendszeréhez. A zöldes fényű képernyőn rögtön felragyogott a keresett űrhajót jelölő pont. A férfi

megnyugodott: még a rendszerben tartózkodott.

Eztán a teherhajó rakterét vette szemügyre, méricskelt, számolgotott és elégedett volt az eredménnyel. Üzembehelyezett egy nagy erejű motoros csörlőt és felhúzta a fedélzetre a dokk betonján veszteglő X-szárnyút, hátha szükség lesz rá. Jó negyed órát veszködött a vadászgép előírászerű rögzítésével. Soha nem járt még ezelőtt a *Falconon*, mégis tökéletesen eligazodott az összevissza buherált, gyakran alapvetően átalakított műszerek között.

Mert ő Caspar volt, a Galaxis egyik legkiemelkedőbb konstruktőre!

A Tatuini Központi Kórház udvaráról apró, fúrge-járású mentő-űrhajó szökkent fel az ég felé. Folyamatosan megkülönböztető rádiójeleket sugárzott nagycsomó frekvencián az összes égtáj irányába.

A Repülésirányítás tisztára söpörte előtte a megkívánt légi folyosókat, és soron kívül kiengedte a légtérből. Odakint, a bolygóközi űrben, becélolta tömpe orrával az úticélját képező távoli csillagot, majd átlépett a hipertérbe.

A nyilvántartások szerint valami egészen jelentéktelen árút szállított – gyógyszer egy másik kórháznak vagy valami effélét –, holott valójában egy férfi utazott benne.

No persze a valóság erősen túlzó szépítése ezt a szót használnunk, hiszen az utas igazából nemhogy eszméleténél nem volt, de élet és halál küszöbén lebegett valami bugyborékoló, sűrű folyadékban. Az átlátszó falú, hengerforma tartályban úgymond paradicsomi állapotok uralkodtak – ideális hőmérséklet, regeneráló anyagok – pedig aki ide jutott, az korábban minden bizonnyal megjárta már a poklot.

Akárcsak ez a szőke, Kefehajú férfi. Közel mezítelen testét tengernyi sebhely és zúzódás borította, és bizony a csontjai sem látszottak maradéktalanul épnek. A tartály előtt szemlélődő RX-7-es orvos-droid érzelmekre képtelen elektronikus agyában a logikai áramkörök nehéz kérdéssel kerültek szembe.

Életben marad-e a beteg, vagy sem?

A robot, és még kevésbé emberi asszisztensei persze mindent el fognak követni, hogy az első lehetőség váljék valósággá. Őket a legkevésbé sem izgatta, hogy miért olyan fontos a férfi élete a Birodalom legfelsőbb vezetésének, mintahogy az sem, hogy egyeseknek közülük meg miért épp az ellentéte áll érdekükben. Talán ezért jelölték pont őket a feladatra.

A mentő-hajó néhány óras út után közvetlen a Császárváros felett lépett ki a hipertérből. Itt ugyan megkülönböztető jelzései kevésnek bizonyultak volna ahhoz, hogy csak úgy behatoljon a szigorúan ellenőrzött légifolyosókra vagy az irdatlan kiterjedésű félig már felépült Halálcsillag belsejébe, ám akadt elegendő nagyhatalmú ember ahhoz, hogy a feladat mégse okozzon nehézséget.

A súlyosan sérült emberi test kezekbe került, hogy jókba-e, avagy rosszakba, arról nem lehetett tudomása.

A csillagromboló egyik tágas tárgyaló- és fogadótermében az erősen befelé döntött falak mentén jó előre felsorakoztak az iderendelt rohamosztagos alakulatok. Fehér páncéljuk remekül harmonizált az azonos színű berendezéssel.

A katonák halkán súgdoztak egymás között. Egyrészt izgalomba hozta őket a lehetőség, hogy megpillanthatják a Virgill Szektor kormányzóját – oly ritkán lát az ember hatalmasságokat –, de méginkább várták a Han Solóval való találkozást. Mert az eligazításról ezek ígéretében távoztak.

Elsőként Melory Larso Rogow érkezett. Arannyal átszőtt bíborszín palástot viselt, és óriási, ékköves gyűrűket. A rohamosztagosok még soha nem láttak embert, aki ilyen pompával és ilyen idétlenül öltözött volna. Nagy szolgálatot tett most a sisakra rögzített maszk, eltakarta a mosolyukat.

Mint ahogy a koréliei esetében a lefitymáló ajakbiggyesztést. Valami látnivalólag hősies külsejű férfit vártak volna, nem egy kopott ruhákat hordó teher-pilótát. Bezeg a kíséretében érkező óriási termetű, vörösés-barna szőrzet borította teremtmény! Az

igen: abból sok mindent kinézett az ember!

Óh, a nagy Han Solo! – gúnyolódott a fehér asztal mögött ülő kormányzó. – A veszedelmes szerencsevadász, milyen ártalmatlannak és szerencsétlennek tűnik!

Azzal megnyomta az asztallapba épített gombok egyikét, a jelenlévő rohamosztagosok ettől kezdve csak a sisakhangszórójukból áradó különféle zajokat hallották, a beszélgetésből egy szót sem.

– Mit akar tőlem? – kérdezte sötéten a kapitány. Az elhízott ember felkacagott, hogy csak úgy rengett hordószzerű hasa.

– Nem is gondolja mi? – kérdezett vissza. Han a fejét csóválta.

– Elmondtam már annyiszor. Elmondtam Marlnak, a maga pribékjeinek, az amatőr hóhérjuknak, aki ostoba túível próbálkozott, hát rendben, elmondom most magának is: nem szednek ki belőlem semmit!

– A Birodalom...

A koréliei közbevágott.

– Szarok én a Birodalomra, mint ahogy a magához hasonló árulókra is! Az az ember nekem barátom! Többször is megmentette az életemet, tartozom neki ennyivel!

Rogow meghökkent.

– Barátja? – ismételte. – Hiszen utálta magát! A vérére szomjazott!

A vallatott férfi fáradtan sóhajtott.

– Akiről maga kérdez, az halott. Akiről én hallgatok az egy másik ember. Két fejevadász van! De nem magyarázom meg többször, Marlnak azért nem, mert úgysem hiszi el, magának meg azért, mert úgysem értené meg azzal a hájfejével!

A kormányzó egészen kikelt magából. Áthajolt az asztal fölött, úgy üvöltötte torka szakadtából.

– Han Solo magát nem lehet rávenni, hogy épeszűen cselekedjen! Nos rendben, majd én teszek róla, hogy többé ne is lehessen! – harsogva röhögött saját tréfáján, még a székébe is visszazuhant. Azután folytatta.

– Amint elkészültünk a beállítással, csatlakoztatjuk magához a psziho-szondát. Annyi sem marad abból a trükkös eszéből, amennyivel egy átlagos rancor vígan elboldogul! Olyan hülye lesz, mint egy állat, akkor majd semmi nem különbözteti meg a félmajom haverjától! – célzott Csubakkára. – Akit, mielőtt még mindez megtörténne, a maga szeme láttára fogunk megfosztani az értékes bundájától, hogy kabátot csináltathassak belőle!

Solo hosszan nézte a dühöngő pasast, az egész beleizzadt. Aztán nagysokára ő is megszólalt. Nyugodtan, de határozottan beszélt.

– Nem félek magától Rogow, a fenyegetéseitől sem! Megbékéltem már a gondolattal, hogy ha akarnak, idiótát csinálnak belőlem. Majd megleszek valahogy úgy is! Téved, ha azt hiszi, csak olyan jellemtelen, nyamvadt emberek akadnak az Univerzumban, mint amilyenekkel mindezidáig körbevette magát. Talpnyalók, akik vinyogva borulnak térdre, ha maga a zsebébe nyúl. Én szeretem a pénzt, ezt ostobaság is lenne tagadnom, de tisztán látok magam előtt bizonyos határvonalakat, melyeket akkor sem hágnék át, ha a túloldalon a Galaxis összes drágaságát hordanák is elem. Úgyhogy Rogow, nem akarok nagy szavakat használni, kopjon le rólam! Elegem van a mocskos szövegéből, hozassa a szondáját, meg akarok végre ismerkedni vele!

Szemében valami különös tűz égett, miközben mindezeket elmondta, és felégette vele maga mögött az utolsó hidat is.

A csillagromboló elragadta őket a távoli ismeretlenbe – valami ködös, vészjósító jövő felé. A magukban is úrhajónyi méretű fúvókákból kékes-lila csóva csapott elő, egyre szédítőbb sebességgel hajszolva a hatalmas hajót.

A csillagok fényes csíkokká lettek.

Csak halvány reménysugarat jelentett az a parányi teherhajó, amely néhány baráttal a fedélzetén, hozzávetőleges útirány-kalkulációk alapján megkísérelte

követni őket.

A Tatuin rendszer két óriási izzó napja egykedvűen bámult utánuk – talán sejtette már, hogy egyszer még viszontlátja majd őket...

Folytatjuk...